

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

5 Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2016 Sayı: 56

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Saldırıları yeni bir boyuta sıçradı. Diyarbakır Belediyesi eşbaşkanları ve ardından HDP eşbaşkanları ve milletvekillerinin tutuklanması; aynı günlerde Cumhuriyet gazetesi yazarlarının da gözaltına alınıp tutuklanmaları, bir süredir gemi azıya alınan saldırılarda bir sıçramaydı ve artık yeni bir döneme girildiğinin işaretiydi.

Saldırı, sadece Kürt halkına ve onların temsilcilerine yönelik değil; laik-burjuva demokrat kesimleri de kapsıyor. Kurulduğu günden beri düzenin belkemiği olan CHP de topun ağzında. Bir süredir CHP'ye dönük saldırılar, en son genel başkan yardımcısının silahla vurulmasına gelip dayandı.

Bu saldırılar karşısında tabanın artan baskısı, CHP yönetimini bir şeyler yapmaya zorladı. Parti Meclisi toplandı ve bir bildirge yayınlandı. AKP'yi sertçe uyarmakla yetinen CHP, tabanın öfkesini yatıştıramadı. Dönem, CHP'liler için bile, sözün bittiği yerdeydi artık. Bildirgelerle uyarma zamanı geçmişti.

Almanya'da Naziler'in iktidara gelişini çarpıcı şekilde özetleyen bir papazın sözleri ünlüdür: "Önce Yahudileri götürdüler, ses çıkarmadık; sonra komünistleri götürdüler, ses çıkarmadık... sıra bize geldiğinde, ses çıkaracak kimse kalmamıştı" diyen sözleri, kulaklara küpe olmalıdır.

Faşizm kendi dışında herkese düşmandır. Sıranın gelmesi beklenmeden harekete geçilmezse, çok geç kalmış olur.

Sayfa 2'de sürüyor

Karanlıkları yara yara

ÇIKACAĞIZ

AYDINLIKLARA!

Karanlıkları yara yara ÇIKACAĞIZ AYDINLIKLARA!

Eşbaşkanları, grup sözcüleri tutuklanan HDP'li vekiller, "yasama görevlerini yapmama" kararı aldıklarını açıkladılar. Zaten göstermelik olan meclis, OHAL'le birlikte fiilen kalkmıştır. AKP, ülkeyi Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile yönetiyor. OHAL kapsamında olmayan bir çok konuda KHK çıkarıyor ve yürürlüğe koyuyor. Yani meclisteki partileri tamamen işlevsiz kıldı. Meclisin halen açık tutulmasının, işliyormuş gibi gösterilmesinin AKP dışında kime ne faydası var?

Haklarını yemeyelim, mecliste çalışan bir "komisyon" bulunuyor! Adı, "15 Temmuz darbesini araştırma komisyonu"! Komisyonun başkanı, Gülen Cemati'ne yakınlığı ile bilinen Ergenekon davasının savcısı, şimdinin AKP milletvekili Reşat Petek. Komisyonunda çoğunluğu oluşturan AKP'li vekillerin çoğu Cemaat'le bağlantılı.

Öyle bir komisyon ki, çağırdıkları kişiler bile ciddiye alıp gelmiyor. Eski genelkurmay başkanı Necdet Özel, "soruları göndersinler yanıtlayım" diyor mesela. Bilinen bir sözdür; "bir meselenin üzerini kapatmak istiyorsan, komisyona havale et" denir. AKP'nin "FETÖ" ile mücadelede ne kadar inandırıcı olduğunu görmek için, bu bile yeter.

Böyle bir komisyonda, böyle bir mecliste kalmak, sadece demokrasicilik oyununu sürdürmek değil, AKP'nin suçuna ortak olmaktır. AKP ve Erdoğan'ın paravan olarak kullandığı her şey yıkılmalı, "kral çıplak" denmelidir.

Yalnızca yasama değil, yargı da yok hükmünde. Şimdi utanmadan HDP'li vekillere "niye ifade vermeye gitmediniz" diyorlar. Ve sanki o yüzden tutuklanmışlar gibi yapıyorlar.

Erdoğan'ın 17-25 Aralık soruşturmasında oğlunu ifadeye çağıran savcılara "sıkıysa gelip alsınlar" diye meydan okumasını, sonra da arabasına alıp dolaştırmasını kimse unutmadı. Keza MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı "mahkemeye gitme" diye uyarın, sonra da yasayı değiştiren, yine Erdoğan'dı. Anayasa Mahkemesi'nin kararına bile "saygı duymuyorum, beni bağlamaz" diyen de Erdoğan'dı.

Onun saygı duymadığı, güvenmediği ve gitmediği bir yargıya, HDP niye güvenip gitsin?

Erdoğan'la birlikte çay toplayan, onun karşısında düğmesiz cübbesini ilikleme çalışan, adli açılışı bile KaçAK Saray'da yapan bir yargıya, kimse güvenmez!

Son olarak üniversiteler de Erdoğan'a bağlandı. Önce meclise getirdikleri bu değişiklik, oradan geçmeyince, KHK ile halledildi. Yaklaşık üç aydır, Boğaziçi Üniversitesi'nde yüzde 86 oyla birinci olan eski rektör Gülay Barbarosoğlu'nun atamasını bekleten Erdoğan, kendini zorlayan bu oyuna da son verdi.

Zaten seçilenler içinden çoğunlukla ikinci ya da üçüncü kişiyi atıyordu. Bu da tartışmalara neden oluyordu. Şimdi deniyor ki, "seçimler üniversiteyi karıştırdığı için kaldırdık!"

Varlığını seçimlerle açıklayan bir parti ve liderinin geldiği nokta budur. Göstermelik kurumların, oturmuş kuralların, yazılı yasaların iflas ettiği noktadır burası.

Koyuluğu giderek artan bir karanlık, sonu belirsiz kaotik bir ortam var. Bu durum karamsarlığa ve umutsuzluğa yol açıyor. Aydın ve sanatçılarda, laik orta-küçük burjuva kesimlerde "ülkeyi terketme" isteği daha sık duyulur oldu. "Ne olacak bu memleketin hali"nden, "bu memlekette yaşanmaz"a varanlar arttı. Özellikle gençler arasında bu daha yaygın. 12 Eylül'ün ilk yıllarında yaşanan "beyin göçü", yeniden ve yoğun biçimde görülüyor.

Cumhuriyet yazarları ile HDP'li vekillerin tutuklandığı günlerde, Nazım Hikmet'in "hava kurşun gibi ağır" dizeleri çok sık tekrarlandı. Ama arkası getirilmedi. Oysa Nazım, bu dizenin ardından "hava toprak gibi gebe" diyordu. Ve yanma pahasına kurşun eritmeye çağırıyordu herkesi.

Direnin olduğu yerde umutsuzluğa yer yoktur! Cumhuriyet gazetesinin önu direniş yerine döndü. HDP'li vekiller direnerek alındı. OHAL'den sonraki en kitlesel gösteriler, tutuklamaları protesto için yapıldı. Tüm saldırılara rağmen kitleler sokağa çıktı, polisle çatıştı.

"Karanlığın en koyu anı, şafak sökmeden önceki andır" sözünde olduğu gibi, "havanın kurşun gibi ağır" olduğu bir anda yanan direniş meşaleleri, eritecektir kurşunları... Karanlıkları yara yara, varılacak aydınlıklara...

Okurlara...

Merhaba,

15 Temmuz'dan bugüne, Erdoğan içeride ve dışarıda saldırgan politikalarını hızlandırıyor. "FETÖ"ye operasyonlarla başlamıştı, ardından Kürt hareketi hedefe çakıldı. Devrimci-demokratlara dönük saldırılar her zamanki gibi hız kesmedi. Artık sırada CHP ve liberal-demokrat kesimler var.

Dış politika ise, hiçbir yerinden tutulmuyor. Erdoğan, Irak'tan, Suriye'den toprak istiyor; savaşın içinde olmak, olamadığında savaşan tarafları yönetmek istiyor. Muhatabı olan bütün kesimler artık onun önüne set çekmiş olmasına rağmen, konuşmaya, talep etmeye, saldırmaya, küçümsemeye devam ediyor.

Diğer tarafta ABD seçimlerini Trump'un kazanması, kendi ülkesinde bile protestolarla karşılandı. Böylesine küstah, nobran ve saldırgan birinin başkan seçilmesi, dünya savaşının da bundan sonra daha saldırgan bir evreye gireceğini gösteriyor.

Ve içeride-dışarıda bütün bu saldırılara karşı, yapılacak olan tek şey, direnişi büyütme.

Saldırıları bir taraftan karamsarlık ve umutsuzluğa yol açıyor. Bir taraftan da direnen kesimlerin öfkelerini büyütüyor. HDP ve Cumhuriyet'e dönük saldırılara karşı, son ayların en kitlesel ve en militan protestosu gerçekleştirildi.

Bu direniş daha da büyütülmelidir; saldırıları püskürtmenin tek yolu budur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

56. Sayıda

3	Savaşta Türkiye'nin düştüğü durum
5	Tutuklamalara karşı protestolar
6	Gerici-faşist çeteler silahlandırılıyor
7	Kapatılan radyo-tv'ler için dayanışmaya
8	"Kıralık işçi" yasası yürürlüğe girdi
9	OHAL'de işçi sınıfına saldırılar
10	Öğretmeni geri istiyoruz
11	Projeniz değiliz
12	Trump neden kazandı
14	Ekim Devrimi kurtuluşun yolunu gösteriyor
17	Kolombiya'da referandum oyunu
18	Kadınları tekmeleyemezsiniz
19	İsmail Cüneyt (Stalin Mehmet)
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Savaş yalanları ve gerçekler

Erdoğan, “Fırat Kalkanı” adını verdiği saldırı ile Suriye topraklarını işgal etmeye başladı. Böylece **bugüne kadar IŞİD’çilere ve Nusra’cılara destek vererek yürüttüğü “vekalet savaşı”na, doğrudan girmiş oldu.**

15 Temmuz’a kadar, bölgedeki savaşın tarafı olan emperyalistlerin ikisi (Rusya ve ABD), Türkiye’nin savaşa girmesine karşı çıkmışlardı. Çünkü Erdoğan’ın talepleri, her ikisinin de bölge üzerindeki çıkarlarına ters düşüyordu. Ancak 15 Temmuz sonrasının kaos ortamı içinde, Rusya Erdoğan’ı istediği zemine çekebilmek için, ABD ise 15 Temmuz darbesinin etkilerini “unutturabilmek” için izin verdiler.

Türkiye zaten bölge ülkeleri tarafından “işgalci” ve saldırgan olarak tanımlanıyor-

Erdoğan’ın bu planı IŞİD’in de işine geliyordu. Çünkü YPG’nin kantonları birleştirmesi, hem IŞİD’in Türkiye’den Suriye’ye uzanan hattını kesecek, hem de Menbiç ve el Bab’ın ardından YPG Cerablus ve Azez’e ilerleyeceğinden, IŞİD’e bu bölgede yaşam hakkı kalmayacaktı. Bu koşullarda, Türkiye tarafından eğitilmiş olan radikal İslamcı Nusra çeteleri, Cerablus’a ve Dabık’a yürüdü. Ve IŞİD, savaşmadan, direnmeden el Bab’a kadar çekildi. Cihatçıların bir kısmı da kılık değiştirerek Cerablus’ta kalmaya devam etti.

Rusya, Türk ordusunun Suriye sınırlarından içeri girmesine izin verirken, karşılığında Halep’teki Nusracıların geri çekilmesi şartını ileri sürmüştü. Halep’teki radikal İslamcı çeteler, savaşın başından bu yana Batılı emperyalistlerin ve Türkiye’nin koruması altında. Rusya’nın Halep’te her saldırısı,

görüşüklerini, Putin’in Halep’teki Nusracıların çekilmesini istediğini, kendisinin de “arkadaşlarımıza gerekli talimatı vereceğiz” dediğini söyledi. Erdoğan daha önce de “Nusracı arkadaşları”na arka çıkan sözler sarfetmişti. “PYD’yi terörist görmüyorsunuz da, niye Nusra’yı görüyorsunuz” diyordu mesela. Fakat ilk kez bu kadar açık etti.

Ancak savaş koşulları dengeleri çok hızlı değiştiriyor. Erdoğan ile Putin bu telefon görüşmesini yaptıkları sırada, YPG de Afrin’den doğuya, el Bab’a doğru harekete geçti, 8 köyü IŞİD’çilerin elinden aldı. Bu hamle, YPG’nin kantonları birleştirme hedefinden vazgeçmediğini gösteriyordu. Üstelik sözkonusu köyler, AKP destekli ÖSO’cuların önünü kesiyordu.

Bunun üzerine TSK, 20 Kasım’da YPG mevzilerini bombaladı. Bugüne kadar Erdoğan’a karşı sabırlı davranan Rusya bu defa sert çıktı; Suriye hava sahasını Türk uçaklarına kapattığını duyurdu. Türkiye Rus uçağını düşürmüş, bu nedenle iki ülke arasındaki ilişkiler kopmuştu. Haziran ayında Erdoğan özür dilemiş, 15 Temmuz sonrasında ise Rusya ile yakınlaşmak için çaba göstermişti. Ancak bütün bu süreç boyunca, verdiği sözleri tutma konusunda dolambaçlı yollar izliyordu. Mesela Halep’teki cihatçıları durdurmada hiçbir adım atmamıştı şimdiye kadar. Üstelik sürekli olarak YPG ve kantonlar konusunda şartlar ileri sürüyor, sorun çıkartıyordu.

Bu koşullarda YPG’ye dönük bombalama bardağı taşırın damla oldu, Rusya, Türkiye’ye resti çekti. Türk uçaklarının Suriye hava sahasına girişini yasakladığını açıkladı. Ardından Suriye’nin devlet temsilcileri de Türkiye’yi “işgalci” olarak niteleyerek, hava sahasını ihlal eden Türk uçaklarını düşüreceğini söyledi. Hatta bu açıklamaların ardından, yine pervasızca Suriye hava sahasına girmeye çalışan TSK uçakları zorla geri çevrildi.

Görünen o ki, Erdoğan’ın, bir taraftan Suriye topraklarını işgal edip diğer taraftan Halep’e ilişkin verdiği “cihatçıları geri çekme” sözünü tutmuyor oluşu, Putin’i fazlasıyla kızdırdı. Üstüne bir de, Putin’in ABD’den koparmaya çalıştığı YPG’yi bombalaması bardağı taşırdı. Ve Putin de Erdoğan’a haddini bildirmek için, ona gösterdiği esnekliği kapattı; Türk silahlı güçlerini, Suriye topraklarında kıpırdıyamaz hale getirdi.

Musul savaşı AKP’siz yürütülüyor

Musul’daki savaş, uzun zamandır gündemdeydi, ama tahmin edilenden erken başladı. ABD’nin bu adımını hızlandıran iki unsur vardı. Birincisi, Türkiye’nin Cerablus’a girerek YPG’nin

Savaşta Türkiye’nin düştüğü durum

ABD’nin Musul’da savaşı başlatmasını sağlayan iki unsur vardı. Birincisi, Türkiye’nin YPG’nin hareket alanını daraltması ve “kantonları birleştirme”nin ertelenmesi karşısında, Kürt hareketine Musul’dan pay vermek istedi. İkincisi, ABD’nin Suriye’de giderek etkisizleşmesi, Irak’ta yeni bir cephe ve yeni bir kazanımı gerekli kıldı. Yanısıra Obama’nın yeni bir savaş başlatması ve devamını Trump’a bırakması, Trump’un saldırgan politikalarının başlangıcına meşruiyet oluşturmayı da hedefliyordu.

du. Fırat Kalkanı ve ardından Musul operasyonu döneminde yaşanan gelişmeler, bunu daha açık hale getirdi.

AKP’nin Suriye’deki ilerleyişi durduruldu

20 Ağustos’ta IŞİD’in Gaziantep’te bir düğüne düzenlediği bombalı saldırı, AKP hükümetinin Suriye’yi işgalin bahanesi oldu. 24 Ağustos günü, “Fırat Kalkanı” saldırısı başladı. Bu saldırı Rusya’nın onayı, ABD’nin de kabullenmek zorunda kalmasıyla gerçekleşti.

AKP 15 Temmuz sonrasında darbenin etkileri ile başetmeye çalışırken; güneyde Menbiç’te YPG öncülüğündeki SGD (Suriye Demokratik Güçleri) IŞİD’e karşı büyük bir savaş vermiş ve Temmuz ayı sonlarında Menbiç’i temizlemeyi başarmıştı. YPG’nin hedefi, Menbiç’in ardından el Bab’ı da alarak Afrin’e uzanmak böylece kantonları birleştirmekti.

“Fırat Kalkanı”nın hedefi, dünya kamuoyuna “Suriye-Türkiye sınırını IŞİD’den temizlemek” olarak açıklandı. Gerçekte ise hedef, Cerablus, Dabık ve el Bab’ı alarak YPG’nin önüne bir set çekmek ve kantonların birleşmesini engellemekti.

ABD başta olmak üzere Batılı emperyalistlerin “insanlık dramı”, “sivillerin hakları” vb üzerinden demagoji bombardımanına neden oluyor. Başka yerlerde IŞİD’çilerin bulunduğu kentler pervasızca bombalanırken, Halep’teki en küçük bombalama BM’nin engeline takılıyor. Kent tamamen kuşatma altında olmasına rağmen, bir biçimde dışarıdan yardım almayı sürdürüyor.

Halep, sadece Suriye savaşının değil, IŞİD’in kaderi ve geleceği açısından son derece stratejik öneme sahip. Halep’in kurtarılmasının ardından Rusya ve Suriye’nin güçleri “IŞİD’in başkenti” olan Rakka’ya ilerleyecek. Ve Rakka savaşı, IŞİD’in Suriye ve Irak’taki bütün gücünü yokedecek. Bu nedenle Rusya Halep’i ne kadar önemsiyorsa, ABD de Rusya’yı Halep’e kitleyerek sonraki aşamaya geçmesini engellemek için o kadar çok uğraşıyor.

Halep bu kadar kritik önemdeyken, Erdoğan’ın verdiği sözleri tutmaması ve Nusracılara yardım etmeyi sürdürmesi Rusya’nın tepkisini çekiyor. Erdoğan, Nusracıları doğrudan desteklediğini de itiraf etmiş durumda. Sarayda yaptığı bir konuşmada, 18 Ekim günü Putin ile telefonda

hareket alanını daraltması ve ABD'nin söz verdiği "kantonları birleştirme"nin ertelenmesi karşısında, Kürt hareketine Musul'dan pay vermek istedi. **İkinci**, Rusya'nın Halep'te ilerleme kaydetmeye başlaması ve ABD'nin artık Suriye'de giderek etkisizleşmesi, Irak'ta yeni bir cephe ve yeni bir kazanımı gerekli kıldı. Yanısıra Obama'nın görev süresi dolmadan önce yeni bir savaş başlatması ve devamını Trump'a bırakması, Trump'un daha saldırgan politikalarının başlangıcına meşruiyet oluşturmayı da hedefliyordu.

Musul operasyonu kararı duyurulduğu zaman, Erdoğan'ın ilk tepkisi "Musul'a kimse giremez" oldu. Musul, Haziran 2014'ten beri IŞİD işgali altında olan bir bölge. Erdoğan'ın bu sözleri, IŞİD işgalini bitirmeyi hedefleyen Irak Ordusu'na karşı, IŞİD'i korumaya çalışan son derece açık bir ifadeydi. Bunu önleyemeyeceğini anladığında ise, bir biçimde dahil olmak için tüm gücünü kullandı.

Erdoğan'ın tepkisi üzerine Irak Meclisi, Türkiye'yi "işgalci" ilan etmeye hazırlandığını açıkladı. **ABD hemen Türk ordusunun koalisyon güçlerine dahil olmadığını, bu topraklarda "illegal" olduğunu ifade etti.** ABD Dışişleri Bakanlığı, Türk ordusunun operasyona katılmak için Irak yönetiminden izin alması gerektiğini belirtti. Ve Erdoğan, kendisini uyararak Irak Devlet Başkanı Haydar el İbadi'ye, "Sen benim muhatabım değilsin, kıratımda değilsin, kalitemde değilsin" diyerek meydan okudu. Bu meydan okumalar, Irak hükümetinin daha fazla tepkisini çekti ve Türk askerlerini sahada gördükleri koşulda ateş edeceklerini söylediler. Dahası, Başika'da bulunan ve Türkiye'nin cihatçıları eğittiği kampın kapatılmasını istediler.

Irak hükümetinden umudunu kesen Erdoğan, B ve C planlarını devreye sokacağını, ama her koşulda Musul'a gireceğini duyurdu. Kastettiği, Kürt Bölgesel Yönetimi'nin, ya da Sünni Türkmenlerin, o da olmazsa Musul'daki Sünni aşiretlerin daveti üzerine, savaşına katılma meşruiyetini sağlamaktı. Ancak **bu kesimlerin her biri, Irak hükümeti çağırmadığı koşulda kimsenin savaşa dahil olmaması gerektiği konusunda net bir tutum aldı.**

AKP bir süre de, "uçaklarımız katıldı-katılacak", "eğittiğimiz birlikler katıldı-katılacak", "ABD ile anlaşık-anlaşacağız" vb. sözlerle top çevirdi. Ancak sonuçta **Irak ordusunun Başika'daki Türk kampının etrafını kuşattığı ve Musul savaşına Türkiye'nin**

hiçbir biçimde dahil olmaması için önlem aldıkları görüldü.

Irak bununla da yetinmedi; sürekli Misak-ı Milli'den bahsederek, Lozan anlaşmasını tanımadığını söyleyerek, "benim 350 km sınıırım var, tabi ki gireceğim" diyerek, Irak toprakları üzerinde doğrudan hak iddia eden Erdoğan ve Türkiye'yi protesto gösterisi düzenledi. Bağdat'ın Türkiye Büyükelçiliği önünde biraraya gelen binlerce Iraklı, Türkiye'yi ve Erdoğan'ı protesto etti ve "Osmanlı işgali sona erdi" dedi.

Türkiye'nin savaşa giremeyeceği kesinleştikten sonra bile Erdoğan, "Musul operasyonu için şartları"nı açıklamaya devam etti. Oysa **Irak'ta**

hiçbir hükmü yok, hiçbir güç onu Irak'ta istemiyor, karışmasına izin vermiyor; ama yine de Erdoğan şartlarını sıralıyor: Şii milisler Musul'a girmesin, Telafer'deki Sünni Türkmenler katliama uğramasın, Şengal'deki PKK gücü savaşın dışında tutulsun!

Üstelik ileri sürülen bütün bu şartlar, **IŞİD'i korumaktan başka bir amaç taşımıyor.** Mesela, işgalden önce Telafer'de yaşayan Türkmenlerin yaklaşık yarısı Şii, yarısı Sünni'ydi. IŞİD işgali başladığında Telafer'deki Sünni Türkmenler IŞİD'e katıldılar; Şii Türkmenler ise, hem katliama uğradılar, hem de sürüldüler. O dönem katliamı görmezden gelen Erdoğan, bugün Irak Ordusu saflarında Telafer'e girmeye hazırlanan Şii Türkmenlerin, IŞİD üyesi Türkmenleri öldürmesini engellemeye çalışıyor. Benzer biçimde, IŞİD geldiği zaman hemen işbirliği yapan Musul'daki Sünni aşiretleri korumaya kalkıyor. En büyük sorunu da Şengal'deki YPS varlığı. 2014'te Ezidiler katledilirken Peşmerge birlikleri kaçmış, Erdoğan da katliamı seyretmişti. Ama Rojava'dan gelen bir YPG birliği, IŞİD saldırısını durdurarak Şengal halkını kurtarmayı başarmıştı. Sonrasında, Şengal'de kalan Ezidilerden YPS adlı savaş birliği kuruldu ve şimdi birlik, Irak Ordusu'yla birlikte IŞİD'e karşı savaşmak istiyor.

Sonuçta Erdoğan'ın bütün öfkesine, karşı çıkışlarına, hezeyanlarına rağmen, Musul savaşı ilerliyor.

Musul'u kurtaran yönetir

16 Ekim tarihinde, Peşmerge, Irak Ordusu ve Şii savaşçı birliği Haşd el Şaabi, ABD'nin ve İran'ın doğrudan desteği ile Musul savaşını başlattı.

Türkiye bu savaşta yer alamadı, ama başka yöntemlerle varlığını hatırlatmayı ihmal etmedi. Mesela Musul'a saldırının başlamasının hemen ardından, Suriye'de YPG güçlerini bombaladı. 21 Ekim'de Kerkük'te, 23 Ekim'de ise Sincar'da beklenmedik biçimde IŞİD saldırıları gerçekleştirildi. Her iki saldırının arkasında da Türkiye'nin olduğu ileri sürülüyor. MİT'in Kerkük'te ve başka bazı bölgelerde oluşturduğu hücrelerin harekete geçtiği söyleniyor. IŞİD saldırısı başladığı sırada "menşei belirsiz" uçakların "hava desteği verdiği" de söylentiler arasında.

IŞİD'in Sincar'a dönük saldırıları, PKK'nin desteklediği YPS güçleri tarafından; Kerkük'teki saldırılar ise, doğrudan PKK güçlerinin yanı sıra

Peşmerge tarafından püskürtüldü. Ancak bu sırada Barzani, İran Devrim Muhafızlarının komutanı Kasım Süleymani'den yardım istedi. Kasım Süleymani, Suriye'deki savaşta İran'ın askeri güçlerine komuta ederek, direnişin başarısında en önemli isim oldu. Barzani'nin çağrısı üzerine Erbil'e geldi ve görüşmeler yaptı.

Musul savaşı, emperyalistlerin paylaşım planları netleşmediği için bugüne kadar ertelenmişti. Bugün de aslında Musul'a kimin hakim olacağı kesinleşmiş değil. Bu nedenle iki hafta hızla süren Musul savaşı, kısmen yavaşlamış durumda.

İran, savaşın başından bu yana en fazla güçlenen ülke oldu. ABD'nin attığı her adım, isteklerinden bağımsız biçimde İran'ı güçlendirdi. Çin'in desteğini arkasına alan, Rusya ile de ittifak kuran İran, hem Suriye'de hem de Irak'ta, dahası Yemen'de doğrudan savaşın içinde. **Ve bu savaşları kaybetmiyor.** Irak hükümetine de bugüne kadar en büyük destek İran'dan geldi. Gerek Şii milislerin, gerekse Irak Ordusu'nun arkasında İran'ın askeri ve siyasi desteği var. Ve bugün bir Sünni kenti olan Musul, Şii misiller ile Şii Irak Ordusu'nun hakimiyetinde bir savaşla IŞİD'ten temizleniyor.

ABD'nin planı, Musul'da Peşmerge'nin etkisini artırmak, bir taraftan da Musul'dan kaçan IŞİD'çilerin Rakka'ya geçerek Suriye'ye karşı savaşmalarını sağlamak. Bu nedenle Musul, tam olarak kuşatma altına alınmadı; Rakka'ya giden yol açık bırakıldı. Böylece ABD, Musul ile birlikte Suriye'ye daha fazla müdahale etme hakkı bulacak. Rakka savaşı konusunda yapılan hazırlıklar da bunun göstergesi. ABD, yine bütün ısrarlarına rağmen Türkiye'yi savaşın dışında bırakarak, YPG ile birlikte Rakka savaşına hazırlanıyor. Rusya Halep'te savaşırken, ABD Suriye'de kendine hegemonya alanları yaratmayı hedefliyor.

* * *

Savaş, hem Irak'ta hem de Suriye'de hız kazanıyor. Bir taraftan Trump ile daha saldırgan bir sürece hazırlanan ABD, kendisine yeni alanlar açmaya çalışıyor; diğer taraftan Rusya, Suriye'yi "kurtarma" karşılığında Suriye topraklarına kalıcı olarak yerleşiyor. Çin ise sessiz sedasız biçimde, İran üzerinden bölgedeki etkisini güçlendiriyor.

Savaş, ittifak ilişkilerini de değiştiriyor, yeni koşullar yeni ittifaklar ortaya çıkarıyor. Mesela Tahrir Ayaklanmaları'ndan buyana dengeleri yer yer değişen Mısır, Suriye ve Rusya ile ilişkilerini güçlendirmeye çalışıyor. Suudi Arabistan ise savaşta daha doğrudan yer almak, IŞİD'e daha fazla destek vermek için uğraşıyor.

AKP hükümeti, bölgedeki bütün unsurların düşmanlığını kazanacak açıklamalarıyla dörtlüye gidiyor. Sünnilerin hamisi kesilerek bölgedeki diğer mezheplerin; IŞİD ve Nusracılar başta olmak üzere cihatçıların hamisi kesilerek IŞİD tehdidi altındaki bütün ülkelerin tepkisini çekiyor. **"Misak-ı milli, Lozan, Musul-Kerkük, Halep'in kuzeyi" gibi tartışmaları başlatarak, başka ülkelerin toprağında gözü olduğunu, bu ülkeleri parçalamak istediğini ortaya koyarak komşularının öfkesini yükseltiyor.** Ve ne yaparsa yapsın, istenmeyen bir ülke, istenmeyen bir yönetim olarak kalmaya devam ediyor.

HDP milletvekilleri ve Cumhuriyet yazarları SERBEST, BIRAKILSIN!

15 Temmuz darbe girişimini bir fırsata çeviren devlet, saldırılarını artırdı. Darbe sonrası oluşturulan kaotik ortamda, bir taraftan Cemaat mensuplarını ve darbecileri tasfiye ederken, bir taraftan da devrimci-demokrat kesimlere, aydınlara ve Kürt hareketine darbeler

indirmeyi ihmal etmiyordu. Son günlerde ise, daha sistemli bir biçimde muhalif tüm kesimleri susturma hareketi başlatıldı.

Özgür Gündem gazetesinin, İMC ve Hayat Tv başta olmak üzere televizyon ve radyoların kapatılmasının ardından, sıra Cumhuriyet gazetesine geldi. Cumhuriyetin yazarları ve Vakıf yöneticileri gözaltına alındı. “FETÖ davası”nda sanık olan bir savcı, Cumhuriyet yazarlarını “FETÖ’cü olmak”la suçlayarak gözaltına aldırdı. Cumhuriyet gazetesinin önü, gözaltılara tepki gösteren kitlenin protesto alanı oldu. Beş gün boyunca gece gündüz nöbet tutuldu.

Diğer taraftan Kürt hareketinin temsilcilerine yönelik saldırılar da hız kazandı. Önce Diyarbakır Belediye Eşbaşkanları Gültan Kışanak ile Fırat Anlı tutuklandı. Arkasından HDP eşbaşkanlarının ve milletvekillerinin gözaltı haberi geldi. Gece yarısı evleri basılan HDP’liler polis zoruyla mahkemeye götürüldü. Diyarbakır, İstanbul, Ankara başta olmak üzere birçok kentte protesto gösterileri gerçekleştirildi. Devlet bu gösterilere, gaz bombaları ve coplarla pervasızca saldırdı. Hatta Ankara’da gerçekleşen saldırıda, polisin “çekinmeyin, silah kullanın” dediği kameralara yansıdı.

Milletvekillerinin tutuklanmasının ertesi günü, Kadri Gürsel ve Musa Kart’ın da aralarında olduğu Cumhuriyet yazar ve yöneticilerinin 9’u tutuklandı.

Yaşanan gözaltı ve tutuklamalar, AKP Hükümeti’nin saldırılarının dozunun arttığını göstermektedir. **Bunun bir nedeni, “başkanlık sistemi” tartışmalarının yeniden başladığı bugünlerde, içerideki muhalefeti susturma ve sindirme çabasıdır.**

İkincisi, hem Suriye hem de Irak savaşında Kürt hareketinin gücü ve etkisi artarken, Türkiye’nin beklentileri karşılanmamaktadır. Savaşa doğrudan girmek isteyen hükümet, emperyalistler tarafından durdurulmaktadır. “Dışarıda” Kürt hareketinin bu kadar etkin olmasına tepki gösterirken, “içeride” Kürt hareketi üzerindeki baskı ve terörünü artırmaktadır.

Üçüncüsü, 15 Temmuz sonrasında bir meşruiyet zemini bulduğunu düşünen Erdoğan, pervasızca saldırıya geçti. “FETÖ ile işbirliği” yaptığı suçlamasıyla onbinlerce kişi gözaltına alındı, binlercesi tutuklandı, onbinlercesi işinden ve geleceğinden oldu. Gerçekte ise “FETÖ ile işbirliği” yapanların başında Erdoğan geliyordu. On yıldan fazla bir süre boyunca Cemaatin önünü açan, devlet içinde kadrolaştıran, en karlı arazileri, kamu kuruluşlarını yağmaya açan, hatta “ne istediler de vermedik” diyen Erdoğan’dı. Bu açık gerçek, hem içeride, hem de dışarıda Erdoğan’a karşı tepkilerin artmasına, “FETÖ operasyonları”nın giderek daha fazla sorgulanmasına neden oluyordu.

Bu koşullarda Erdoğan, saldırı alanını genişletti, Cumhuriyet gazetesi ile HDP milletvekillerini de hedefe çaktı.

Ancak saldırı genişledikçe, bu pervasızlığa karşı öfke de büyüyor. Yeni direniş alanları, yeni direniş odakları oluşuyor.

Cemaatin asıl “destekçi ve işbirlikçisi” Erdoğan ve AKP’dir. Bunun sayısız kayıtlı belgesi televizyonlarda, gazetelerde, internet sayfalarında yer almaktadır. Bu saldırılar son bulmalı, “FETÖ” adı altında muhalif, aydın, yurtsever, demokrat kesimler üzerinde estirilen terör durdurulmalıdır. Tutuklu milletvekilleri, gazeteciler ve belediye başkanları derhal serbest bırakılmalıdır.

5 Kasım 2016’da, internet sitemizde yayınlanmıştır.

Tutuklamalara karşı protestolar

Diyarbakır Büyükşehir Belediye Eşbaşkanları Gülşen Kışanak ve Fırat Anlı’nın tutuklanması, başta Diyarbakır olmak üzere yurdun bir çok ilinde eylemlerle protesto edildi.

30 Ekim günü HDP İstanbul il örgütü ve HDK İstanbul il meclisinin çağrısıyla Şişli Meydanı’nda basın açıklaması yapıldı. “*Amed irademdir darbelere teslim etmeyeceğiz*” pankartının açıldığı eylemde “*Gözaltılar tutuklamalar bizi yıldıramaz*”, “*Faşizme karşı omuz omuza*”, “*Hırsız katil AKP*” sloganları atıldı.

Basın açıklamasına PDD’nin de bileşeni olduğu İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu destek verdi. PDD flamalarıyla eyleme katıldı. Basın açıklamasında Figen Yüksekdağ, tutuklamaların hukuki değil siyasi olduğunu söyledi. HDP ve HDK sözcüleri de, KHK’lerle bütün muhalif kesimlerin susturulmaya çalışıldığına vurgu yaptılar.

Bu konuşmalardan sonra eylem sonlandırıldı. Fakat kitle yolu keserek Mecidiyeköy’e doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Buna tahammül edemeyen polis, Mecidiyeköy yakınlarında bazı gruplara müdahale etti. Kısa süren çatışmalardan sonra kitle dağıldı.

Yaklaşık bir hafta sonra bu kez HDP eşbaşkanları ve bazı milletvekilleri tutuklandı. Bunun üzerine 5 Kasım günü yeniden Şişli Meydanı’nda toplandı. “*Tüm darbelere karşı demokratik direniş*” ve “*Eş başkanına dokunma*” pankartlarının açıldığı eyleme, PDD olarak flamalarımızla katıldık. HDP ve HDK’nın bu çağrısına bir çok devrimci, demokratik kurum da flamalarıyla katıldı.

Saat 16.00’da başlaması gereken eyleme, kitleler önceden gelmişti. Eylemin başlamasına 15 dakika varken sloganlar atılmaya başladı. Bu kez sayımız daha kalabalıktı, meydana sığmadı, caddelere taştı. Ve doğallığında araç trafiği kapandı. Sloganlar daha öfkeyle haykırılıyordu. “*Faşizme karşı omuz omuza*”, “*Hırsız katil AKP*”, “*HDP halktır halk burada*”, en sık atılan sloganlar oldu. Slogan sesleri, ses düzenini bastırdı, konuşmalar bile zor duyuldu. Basın açıklamasında, tutuklamaların hukuki değil siyasi olduğuna dikkat çekildi.

Açıklamadan sonra Cumhuriyet gazetesine destek çağrısı yapıldı. Yolu trafiğe keserek sloganlarla Cumhuriyet gazetesine doğru yürüyüşe başladık. Kortejin önü Şişli Camisi’nin girişine varmamıştı ki, gazbombaları ve tazikli su ile karşılaştık. Kitlenin bir kısmı esnaflara girerken, önemli kısmı da Bomonti yönüne girdi. Bulduğumuz malzemelerle sokaklara barikat kurduk. Bir süre ara sokaklarda çatışma sürdükten sonra dağıldık.

Bu saldırıya rağmen saat 17.00’de Cumhuriyet gazetesi önünde azımsanmayacak bir kalabalık toplandı. Cumhuriyet gazetesinin yazarlarının ve milletvekillerinin tutuklanması protesto edildi

HDP milletvekillerinin tutuklanması, İstanbul Esenyurt, Okmeydanı, Gazi, Bağcılar, Altınşehir, İkitelli vb bir çok semtte protesto edildi.

Gözaltıların olduğu 4 Kasım akşamı, İkitelli’de aralarında PDD’nin de olduğu devrimci ve demokrat kurumlar, ortak protesto eylemi gerçekleştirdi. Üç gün peş peşe süren eyleme, her gün polis müdahale etti. Her akşam cemevi önünde toplandık. Sloganlar eşliğinde başlattığımız yürüyüşe çok geçmeden polisler gaz bombalarıyla müdahale ettiler. Her sokak çatışma alanına döndü. Ara sokaklarda çatışmayı belli bir süre devam ettirdikten sonra kayıp vermeden çekildik. Üç gün boyunca eylemler aynı şekilde devam etti.

Gerici-faşist çeteler silahlandırılıyor DİRENMEK HAKTIR!

AKP, uzunca bir süredir kendi paramiliter güçlerini oluşturmaya çalışıyordu. “Osmanlı Ocakları”, SADAT gibi kendine bağlı silahlı çete örgütlenmelerle muhalif güçlere gözdağı vermeye başlamıştı. 15 Temmuz’da Erdoğan’ın çağrısıyla sokağa çıkanlar da asıl olarak bu çetelerdi. Teslim olan askerleri kamçılayan, boğazını kesen... “Halk darbeyi önledi” hamaseti ile bu katiller ordusunu aklamaya çalıştılar. Vahşice katledilen askerlerin aileleri, çocuklarını teşhis bile edemedi. Ama katilleri hala ortada yok!

15 Temmuz sonrası bunu daha açık biçimde yapıyorlar. Önce **Suriye’ye karşı cihadçı yetiştirmek için kurulmuş SADAT’ın başında bulunan Ahmet Tanrıverdi, “Cumhurbaşkanı başkanışmanı” yapıldı. “Cumhurbaşkanlığı muhafız alayı”nın yerini, bu özel birlik aldı.**

Sonra Erdoğan’ın başkanışmanı Şeref Malkoç, “darbeye teşebbüs edenlere karşı meşru müdafaa” kisvesi altında, silahlanmayı yasal hale getireceklerinin sinyali verdi. “Ruhsatlı silah alımının önündeki engelleri kaldırmaya çalışacağız” dedi.

OHAL ilanından sonra AKP’nin bir Kanun Hükümünde Kararname (KHK) ile silah ruhsatı alımını kolaylaştırmayı planladığı anlaşıldı. O günden bu yana silahlanma konusunda da epeyce yol aldılar

Silahlanmanın gerçek hedefi

Zaten internet üzerinden “AkSilahlanma”, “AkMilitanlar” adıyla silahlanma çağrıları yapıyorlardı. “Osmanlı Ocakları 1453” denilen bir derneğin başkanı Emin Canpolat, “bizimle hareket eden tüm kardeşlerimize duyurumuzdur. Vatan için, Bayrak için, Erdoğan için silahlanın” diye sosyal medyadan çağrı yapıyordu.

Melih Gökçek bir televizyon yayınında, silahlanma çağrıları duyduğunu, bunu gizlemenin gereksiz olduğunu söylüyordu. Ve coşkuyla ekliyordu: “Muazzam bir silahlanma oldu. Pompalı tüfeği alan evine atıyor. Sen yarın bir darbe yapmaya kalksan, senin elinde piyade tüfeği, keleş varken bu kalkıp pompalı tüfeğiyle gelmeyecek mi?”

Güya yeni bir askeri darbeye karşı halk silahlanıyordu! Ama “piyade tüfeği”nin yanına “keleş”i ekleyerek, asıl Kürt hareketine gözdağı veriyordu. Ayrıca darbeciler “piyade tüfeği” ile değil, F-16’larla saldırmıştı. Yani “pompalı” ile askeri darbeyi durduramayacağı açıktı. Kaldı ki, 15 Temmuz sonrası orduda üst düzey subayların yarısı tasfiye olmuş, her komutanlık farklı bir bakanlığa bağlanarak “emir-komuta birliği” yok edilmiş, darbeye bir biçimde bulaştığı belli olan kuvvet komutanları ve genelkurmay başkanı yenik komutanlar olarak AKP’ye boyuneğer hale getirilmişti. Bu koşullarda isteseler de yeni bir darbe yapmaya mecalleri kalmamıştı.

*“Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,
Akarsuyun,
meyve çağında ağacın,
serpilip gelişen hayatın düşmanı.
Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına;
-Çürüyen dış, dökülen et-,
bir daha geri dönmek üzere
yıkılıp gidecekler.
Ve elbette ki, sevgilim, elbet,
Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,
Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle;
işçi tulumuyla
Bu güzelim memlekette HÜRRİYET...”*

*Bursa’da havlucu Recep’e,
Karabük fabrikasındaki
tesfiyecisi Hasan’a düşman,
Fakir köylü Hatçe kadına,
Irgat Süleyman’a düşman,
Sana düşman, bana düşman,
Düşünen insana düşman
Vatan ki bu insanların evidir, sevgilim,
Onlar vatana düşman...”*

Fakat “darbe tehlikesi”ni canlı tutmak, işlerine geliyor. Sözde darbecilere karşı yapıldığı iddia edilen OHAL’in üç aylık uygulamalarına bakmak, bunu görmek için yeterlidir. Dolayısıyla silahlanmanın hedefinde de başta Kürt hareketi olmak üzere komünist ve devrimciler, Aleviler, tüm muhalifler vardır.

Bunu tarihsel deneyimlerimizden de biliyoruz. Ama buna da gerek yok. Son aylarda yapılanlar, zaten hedefte kimlerin olduğu pratik olarak da gösteriyorlar.

Silahlanmanın resmi kılıfı

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, bu hedefi daha açık biçimde ifade etti. Kürt illerinde birkaç AKP’liye yapılan saldırıyı bahane ederek, parti yetkililerine silahlı ruhsat vereceklerini, “korucu”ları uzun

menzilli silahlarla donatarak “koruma görevlisi” yapacaklarını duyurdu.

Zaten valilere verilen yetkiyle başta AKP’liler olmak üzere gerici-faşist kesimlere sınırsız biçimde silah ruhsatı verildiği açığa çıktı. Manisa’dan sonra Rize’ye atanan vali Erdoğan Bektaş “Manisa’da iki yılda verdiğim silah ruhsatının beş katını Rize’de üç ayda verdim” diyordu. Edirne Valiliği’nin de 10 bin lira bağış karşılığında, herkese silah ruhsatı dağıttığı öğrenildi.

Ellerinde ordu, polis gibi resmi silahlı güçler var. 15 Temmuz sonrası polis teşkilatını daha da güçlendirdiler. 7 bin olan Özel Harekat Timleri’nin sayısı, 15 bine çıkartıldı, görev alanları genişletildi, askerin olduğu bölgelerde de görev yapabilecekler. Bunlar artık KPSS ile değil “mülakat”la alınıyor. Ayrıca polisi de ağır silahlarla donatıyorlar. Emniyet Genel Müdürlüğü, “Cobra” adı verilen, üzerine ağır makineli tüfek monte edilebilen 20 zırhlı araç sipariş edildiğini açıkladı. Polis, orduya paralel bir silahlı güç haline getirildi.

Ama bunlar yetmiyor. **Kontra örgütlenmeler, cihatçı çeteler, özel birliklerle, tepeden tırnağa silahlanıyorlar. Her zorba, faşist diktatör gibi kendi ordularını kuruyorlar.**

Yaptıkları zulüm, işkence, sömürü ve baskı büyüdükçe, korkuları da büyüyor! Bunca zulüm ve sömürü karşısında birgün insanların mutlaka patlayacağını biliyorlar çünkü. Yeni isyanlardan, ayaklanmalardan korkuyorlar. İşçi ve emekçilerden, ezilen halklardan korkuyorlar.

Tetikçiler sahnede...

Geçtiğimiz günlerde **CHP Genel Başkanı Yardımcısı Bülent Tezcan, silahlı saldırıya uğradı.** Önceden planlandığı belli olan bu saldırı gerçekleşiren kişi, Tezcan’ı HDP kongresinde ayağa kalktığı için vurduğunu söyledi. İfadesinde “Cumhurbaşkanı hakkında konuşuyordu... ‘Reis hakkında düzgün konuş’ dedim, o da bana ters bir cevap verdi, ateş ettim” diyor.

“Reis” hakkında konuşmak; ateş açmak, yaralamak, öldürmek için yeterli sebep! Toplum verilen mesaj bu. CHP nezdinde tüm muhalif kesimlere gözdağı veriliyor.

Geçtiğimiz aylarda bir asker cenazesinde Kılıçdaroğlu’nun önüne mermi fırlatmışlardı. CHP Bolu İl Başkanı’na saldırmışlardı. CHP’yi HDP’ye destek vermekle suçlamaları, gerici-milliyetçi kitleleri arkasın alıp, saldırılarına meşru bir zemin yaratmak içindir. CHP’yi daha geri noktaya çekme, tamamen etkisizleştirme girişimidir.

Bu saldırılar CHP ile sınırlı değil. Öncesinde Hürriyet gazetesini bastılar, Ahmet Hakan’ı

dövdüler. **Sedef Peker gibi mafya liderleri, akademisyenleri “kan ban-yosu” ile tehdit etti. Can Dündar’a mahkeme önünde silahlı saldırı gerçekleşti vb...**Ve bunu yapanlar serbest bırakıldı. Hatta ödüllendirildi-ler.

Hürriyet’i basıp, gazetecileri döv-düren AKP gençlik kolları başkanının AKP’li vekiller tarafından nasıl alkış-larda karşılandığını gördük. Yaptıkları-nın mükafatı olarak, önce milletvekili, sonra bakan yardımcılığına getirildiği-ni biliyoruz.

Bunun verdiği pervasızlıkla şimdi sosyal medyada “*Reis, vur de vuralım, öl de ölelim*” diye böğürüyorlar. Planlı bir şekilde bir milletvekiline kurşun sıkabiliyorlar. Ve polislerin arasında tehditler savurmaya devam ediyor, bir kahraman edasıyla durabiliyorlar.

Faşizme direnmek haktır

Görüldüğü üzere yasal, yasa-dışı her biçimde silahlanıyor, silahlı çeteler kuruyor ve saldırılar düzenli-yorlar. Bunlar bir nevi “ısınma turları!” Simgesel kişi ve kurumlara saldırarak, gözdağı ve sindirme mesajları... Asıl olarak büyük katliamlara hazırlandık-larını görmemek için kör olmak gerek. Şimdiden ellerine adresler, isimler verilmiştir. İşaret geldiğinde ortalığı kan gölüne çevireceklerdir

Ağızlarını her açışlarında “iç savaş tehlikesi”nden bahsedenlerin, iç sava-şı nasıl örgütledikleri, hatta onu bizzat hazırladıkları çok açık değil mi?

Peki bunun karşısında ne yapaca-ğız?

Salhaneye salınarak giden koyunlar gibi, birer birer kasabın bıçağının altında can vermek iste-miyorsak, DİRENECEĞİZ. Bulun-duğumuz her yerde faşizme karşı BİRLEŞECEĞİZ! Semtte, okulda, işyerinde, bu çetelere karşı kendi-mizi, değerlerimizi SAVUNACAĞIZ!

Bunun için şimdiden “savunma komiteleri”nde biraraya gelmeli ve elimizdeki tüm araçlarla direnişi örgüt-lemeliyiz. **Savaşa ve faşizme karşı direnmek haktır. İnsan olmanın ve insan kalabilmenin bir gereğidir.** Tarih, faşizme boyuneğenlerin nasıl düşkünleşip insanlıktan çıktığını; direnenlerin ise insanlığı nasıl yüceltip geleceğe taşıdığını gösteren örnekler-le doludur.

Biz de direnenlerin mirasının sürdüreceğiz! “Diz çökerek yaşamak-tansa, ayakta ölmek yeğdir” diyenlerin izinden gideceğiz!..

Dergimiz Proleter Devrimci Duruş yargılanamaz

Dergimiz Proleter Devrimci Duruş’un çalışanlarının yargılanmasına 20 Ekim günü görülen davada devam edildi. Heyetin değişmesinden dolayı, dava 20 Aralık 2016 tarihine atıldı. 20 Aralık, “karar duruşması” olacak!

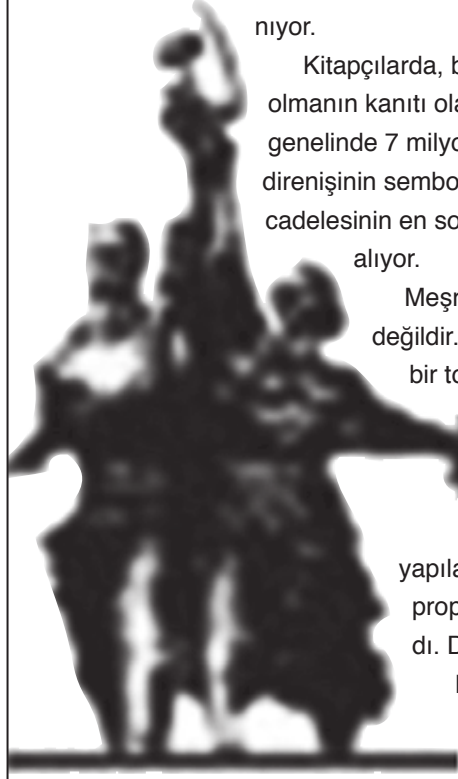
Dergimiz çalışanları Gülümser Seyitcemaloğlu ve Zeynel Sarar ile, yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş, bu davada PDD’nin flamalarını taşımak ve önlüğünü giymek nedeniyle “örgüt üyesi olmak”tan yargıla-nıyor.

Kitapçılarda, bayilerde satılan yasal bir dergi olan PDD’nin amblemlerini taşımak, “örgüt üyesi” olmanın kanıtı olarak gösteriliyor. Keza, İçişleri Bakanlığı’nın verdiği rakamlara göre Türkiye genelinde 7 milyon, İstanbul’da ise 3 milyon kişinin katıldığı Gezi Ayaklanması’na; emekçi kadın direnişinin sembolü olan ve Devrimci 8 Mart Platformu’nun örgütlediği 8 Mart mitingine; sınıf mü-cadelesinin en somut simgesi olan 1 Mayıs’a katılmak ise “suç kanıtı” olarak dava dosyasında yer alıyor.

Meşruiyeti tartışmasız olan, onyıllardır mücadelesi verilen bu eylemleri katılmak “suç” değildir. Kitleler üzerindeki devlet baskısına karşı mücadele eden ve sınıfsız-sömürsüz bir toplumun savunusunu yapan bir derginin görüşlerini savunmak, amblemlerini taşı-mak “suç” değildir. Asıl suç, Erdoğan’ın karşısında, düğmesi olmayan cüppe-lerinin düğmesini iliklemeye çalışan bir yargı sisteminin, işçi ve emekçilerin sözcüsü olan bir yayın organını ve onun çalışanlarını yargılama çabasıdır.

Diğer taraftan, yazı işleri müdürümüz Çağdaş Büyükbaş, 1 Kasım günü yapılan duruşmada, dergide çıkan yazılardan dolayı “basın yoluyla terör örgütünün propagandasını yapmak” “suçlamasıyla” 1 yıl 10 ay 15 gün hapis cezasına çarptırıl-dı. Dergimizin birçok sayısı hakkında yeni davalar açılmış durumda.

Bir kez daha, bu cezaların bizi yıldıramayacağını duyuruyoruz! Kazanılmış mev-zilerimizi her koşulda savunacağız; görüşlerimizi yazmaya-söylemeye devam edeceğiz!

Kapatılan radyo ve televizyon kanalları için

dayanışmaya!

1 Ekim’de çıkarılan KHK (Kanun Hükmünde Kararna-me) ile aralarında Hayatın Sesi Tv, Özgür Radyo, İMC, Tv10, Van Tv’nin de bulunduğu 11 televizyon ve 12 radyo kanalı kapatıldı. Kapatılan kanallardan birinin, Kürtçe yayın yapan bir çocuk kanalı olması çarpıcıydı. Öncesin-de de Özgür Gün Tv’nin de aralarında olduğu çok sayıda televizyon ve radyo kanalı kapatılmıştı.

15 Temmuz’da yaşanan darbe girişiminin ardından baskı ve terör ortamıyla kitleleri susturmaya çalışan AKP hükümeti, haber alma hakkını da ortadan kaldırıyor. Irak’ta ve Suriye’de savaşa doğrudan giren devlet, bu ortamda hiçbir muhalif ses istemediğini bir kez daha gös-teriyor. “FETÖ ile mücadele” adı altında kitleleri şovenizm ve gericilikle boğmaya çalışıyor.

Kapatma kararının ardından televizyon ve radyo kanalları basıldı. Özgür Radyo başta olmak üzere, bu kanalların bazılarında polis baskınlarına karşı direniş ger-çekleştirildi. Bazı çalışanlar sürüklenerek gözaltına alındı. Yayın araçları ise el konularak TRT’ye devredildi. Kapatı-lan radyo ve televizyonlar, polis baskınlarıyla mühürlendi. Binaların önlerinde hala polis ekipleri beklemeye devam ediyor.

Kapatma kararına karşı basın emekçileri başta olmak üzere sendikalar, meslek odaları, gazete ve yayın kuru-luşları basın açıklamaları yaptı. Özgür Radyo, İMC Tv, Hayatın Sesi Tv, TV 10, Van Tv yayın yaptıkları yerlerde nöbet tuttu.

Mühürlemenin ardından da nöbete devam eden

çalışanlar direnişlerini sürdürüyor. Hayatın Sesi Tv, tele-vizyon binası önünde dayanışma için gelenleri ağırlarken, Özgür Radyo çalışanları da BEKSAV’da nöbete devam ediyorlar. DİSK, KESK, TMMOB, sanatçılar, devrimci demokrat kurumlar, ziyaretler gerçekleştirerek dayanışma mesajları veriyorlar.

Proleter Devrimci Duruş dergisi olarak 9 Ekim’de Özgür Radyo ve Hayatın Sesi Tv çalışanlarına dayanış-ma ziyaretinde bulunduk. Kapatma süreci ve sonrasın-da yapılanlarla ilgili sohbet ettik. Hukuki sürecin nasıl yürütüldüğüne dair bilgiler alırken, dayanışma için neler yapılacağı üzerinde durduk. Savaş ve faşizm koşullarında devrimci, demokrat kurumların ancak örgütlü ve birleşik bir duruşla ayakta kalabileceğini, işçilerin ve emekçilerin destek ve katkılarının önemine vurgu yaptık.

Bu kurumlar birçok zorluklar içinde ve mücadele edi-lerek yaratıldı. Onları korumak ve sonuna dek savunmak gerekiyor. Bir kez daha her mevzide sonuna dek direnil-mesi, hiç bir yerin terkedilmemesi gerektiğini belirtiyor, bu yönde destek ve dayanışmayı büyötmek gerektiğini vurguluyoruz.

“Kiralık işçi” yasası yürürlüğe girdi KÖLECE ÇALIŞMAYA HAYIR!

İşçilerin dilinde “kölelik yasası” olarak bilinen “özel istihdam büroları” yasası, 11 Ekim tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. Böylece Mayıs 2016’da kabul edilen “kiralık işçi”liğin uygulamaya geçmesinin önünde engel kalmadı.

Buna göre, doğum sonrası yarı zamanlı çalışmada, mevsimlik tarım işlerinde, ev hizmetlerinde, günlük işlerden sayılmayan ve aralıklı olarak görülen işlerde, iş sağlığı ve güvenliği açısından acil olan işlerde, işletmenin ortalama mal ve hizmet üretim kapasitesinin öngörülemez şekilde artması durumunda ve dönemsel arz eden iş artışlarında “kiralık işçi” çalıştırılabilir.

“Kiralık işçi”liğin nerelerde ve ne durumda olacağı uzun uzun ayrıntılanmış. Keza çalışma süreleri ve koşulları da ayrıntılı biçimde sıralanmış. Örneğin çalıştırma süresi en fazla 8 ay olacak, belirtilen sürenin sonunda aynı iş için 6 ay geçmedikçe yeniden geçici işçi (kiralık işçi) çalıştıramayacak, geçici iş ilişkisi ile çalıştırılan işçi sayısı, işyerindeki işçi sayısının dörtte birini geçemeyecek (yüzde 25) 10 ve daha az işçi çalıştırılan işyerlerinde bu sayı beşe kadar çıkabilecek (yüzde 50), kiralık işçiler çalıştıkları dönemlerde, işyerindeki sosyal hizmetlerden eşit muamele ilkesince yararlanılacak vb...

Bütün bunlarla güya “kiralık işçi”liğin vahşiliğini hafifletmiş oluyorlar! Oysa bu yasayla beraber işçi sim-sarılığı yasal bir statüye kavuşmuş oldu. **Artık işçiler bir köle gibi, “özel istihdam büroları” aracılığıyla fabrikalara, işletmelere kiralanabilecek.** Patronlar da sigortalı-kadrolu işçi çalıştırmak yerine, sigortasından, sağlığından, güvencesinden, servis-yemek vb sorumluluklardan kurtulduğu “kiralık işçi”leri çalıştırmayı tercih edecekler.

AKP hükümeti, “kiralık işçi”liği 2009 yılından itibaren yasal hale getirmek istiyor, fakat tepkiler üzerine geri çekmek zorunda kalıyordu. **15 Temmuz sonrası saldırılarını iyice arttıran AKP, bu kaotik ortamda “kiralık işçi”liği de geçirerek, sınıfa dönük saldırılarına bir yenisini daha ekledi.** Şimdi yasayı da arkalarına alan özel istihdam büroları, bu uygulamayı temel çalışma biçimi haline getirmeye çalışacaklar.

“Kiralık işçilik” neler getiriyor?

Dergimizin önceki sayılarında “kiralık işçilik” ile neyin amaçlandığını ayrıntılı bir şekilde ortaya koymuştuk. Tekrarlama pahasına bazı noktaların altını bir kez daha çizelim.

Kapitalist, sermayesini büyümek için, işçinin işgücünü satın almaya ihtiyaç duyar. İşçi de yaşamını sürdürebilmek için, işgücünü kapitaliste satmak zorundadır. İkisi arasında iş ilişkisi kurulur. Bu yasayla **patronlarla işçi arasındaki bu ilişki koparılıyor ve “Özel İstihdam Büroları”na (ÖİB) veriliyor. Çünkü “kiralık işçi”lerin patronu ÖİB’ler.** Patronlar, kiralandıkları işçilerin ücretinden, sigorta primlerinden, sosyal haklarından vb. hiç bir şeyinden sorumlu değiller; ÖİB’ler sorumlu!

Bu yasayla beraber işçi sim-sarılığı yasal bir statüye kavuşmuş oldu.

Artık işçiler bir köle gibi, “özel istihdam büroları” aracılığıyla fabrikalara, işletmelere kiralanabilecek. Patronlar da sigortalı-kadrolu işçi çalıştırmak yerine, sigortasından, sağlığından, güvencesinden, servis-yemek vb sorumluluklardan kurtulduğu “kiralık işçi”leri çalıştırmayı tercih edecekler.

İşçiler kiralandıkları süre için

ücret alabilecekler, sigorta

primleri ödenecek,

kiralanmadık-

larında ücret

alamayacak-

lar, sigor-

ta primleri

ödenmeyecek.

Yani kiralık işçi

için, emeklilik de

bir hayal. Mevcut

yasaya göre yıllık

izin hak etmek için,

bir işyerinde en az

bir yıl kesintisiz

çalışmak gereki-

yor. Kiralık işçinin

bir işyerinde

kesintisiz bir yıl

çalışması söz konusu olmayacağı için, izni de tıpkı kıdem ve emeklilik gibi gasp edilmiş oluyor.

Ayrıca işyerlerinde işçilerin yüzde 25 kadarının “kiralık işçi” olabileceği söyleniyor. 10 kadar işçi çalıştıran işletme ve atölyelerde ise bu oran yüzde 50. Diyelim ki, bir işyerinde 45 kişi çalışıyor, bunun 10’u “kiralık”! Bu durumda işyerinde çalışan genel işçi sayısı, 45 değil, 35 görülecek. Çünkü “kiralık işçi” o işyerinin işçisi sayılmıyor. Bununla neyi amaçlıyorlar? **Bugünkü yasalara göre 50’den fazla işçi çalıştıran bir işyeri, işyeri hekimi bulundurmak zorunda. Ayrıca hükümlü ve engelli çalıştırması gerekiyor. Şimdi onları bu tür zorluklardan kurtarıyorlar.**

Diğer yandan kadrolu işçisinin işçi sağlığını ve güvenliğini önemsemeyen patronlar, kendi işçisi sayılmayan bir işçinin sağlığına-güvenliğine hiç aldırmayacak. Hatta **en riskli yerlere bu işçileri yollayacaktır. Böylece zaten rekorlar kıran işçi cinayetlerinin haddi hesabı olmayacak.** Keza kiralık işçi bir meslek hastalığına yakalandığında, -sürekli işyeri değiştirmek zorunda kalacağından- hangi işyerinde bu hastalığı kapıldığı belirsiz olacak. Hiç bir patron da bu mesuliyeti kabul etmeyecektir.

Ve tabi ki, asıl olarak işçi sınıfını örgütsüzleştiriyor. Şu haliyle bile işçi sınıfının örgütlenmesi bir dolu yasal engelle kısıtlanmış durumda. Şimdi **“kiralık işçilik”le örgütlenmek, sendikalı olmak, neredeyse imkansız hale getiriliyor.** Sürekli farklı işyerlerinde çalışan bir işçinin örgütlenmesi mümkün mü? **İşçi, kiralandığı işyerinin işçisi olarak görünmediğinden, hukuken de sendikalı olamıyor. Sendikalı olamadığı için de TİS**

hakkından yoksun kalıyor. Kıscası işçiler, önce bir sınıf olmaktan çıkarılıp, tek tek bireyler haline getiriliyorlar; sonra da alınıp-satılan bir köle durumuna düşürülüyorlar.

Ücretli köleliğe son!

Kölecî sistem, bin yıl kadar önce tarih sahnesinden çekilmişti.

Ancak sömürgeci devletler,

köleliği asırlarca sürdürdü.

Köleliğin yasal olarak

kaldırılması için, insanlık

çok büyük bedeller ödedi. Ve

ancak 20. yüzyılın başında, yani yaklaşık yüz yıl kadar önce resmen kaldırmayı başardı.

Birinci emperyalist savaş sırasında Rusya’da Ekim devriminin gerçekleşmesi, ardından birçok ülkede, sömürgeciliğe karşı halk isyanlarının ve devrimlerin patlak vermesi üzerine, Birleşmiş Milletler (o günkü adıyla Milletler Cemiyeti) 1926 yılında köleliği yasakladı.

Burjuvazi, işçi sınıfını

kölece çalıştırmayı hep istedi.

Ne var ki, sosyalist ülkelerin

varlığı ve her ülkede yükselen sınıf mücadelesi, buna engel oldu. Sosyalizmin yenilgisi ve devrimlerin gerilemesi üzerine, burjuvazinin bu yöndeki çabaları da arttı. Sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada böyle bir saldırısı söz konusudur.

Taşeron sistemi, esnek çalışma, kiralık işçilik vb. isimler altında, işçilere kölece çalışma koşulları dayatılıyor, işçiler adeta köleleştiriliyor. Köleliğin günümüzdeki adı, taşeron sistemidir, kiralık işçiliktir. 2009’da Meksika’da toplam işgücünün yüzde 10’u; Tayland’da elektronik sanayi işçisinin yüzde 50’si; Filipinler’de tüm işçilerin yüzde 10.8’i taşeron işçisi haline getirildi. Avrupa ve ABD, taşeron cehennemine dönüştü.

Yine 2009 yılında dünya burjuvazisinin yüzde 74’ü, sürekli işçi yerine “Özel İstihdam Büroları”nın sağladığı kiralık işçilere yöneldi. Aynı yıl, köle büroları aracılığıyla pazarlanan işçi sayısı, tüm dünyada 46 milyona, 2015 yılında ise, 60 milyona ulaştı.

Kapitalizm Marks’ın tanımıyla “ücretli kölelik sistemi”dir. Ancak işçi sınıfının mücadelesi, devrim ve sosyalizm ile, bu sistemde gedikler açılmış, önemli darbeler vurulmuştu. Şimdi mücadelenin genel olarak geriye düşmesi üzerine, “ücretli köleliği” en vahşi haliyle yeniden yaşıyoruz.

Bunu durdurmanın tek yolu, devrim ve sosyalizm hedefiyle mücadeleyi yükseltmektir. Proleter enternasyonalist bir dayanışma ile burjuvazinin karşısına sınıf olarak dikilmektir. İşçileri sınıf olmaktan çıkarıp tek tek bireyler haline getirmeyi amaçlayan bu kölelik sistemini yerle bir etmektir.

OHAL'de işçi sınıfına saldırılar

İşçi sınıfına dönük saldırılar OHAL'le birlikte iyice arttı. Bireysel Emeklilik Sigortası'na zorunlu kesintinin yasalaşması, "Varlık Fonu" adı altında sermayeye vergi indirimi, yeni özelleştirmeler, ÇED raporlarının rafa kaldırılmasıyla açılan rant alanları, "kiralık işçi"lik gibi, bugüne dek yükselen tepkilerle yapamadıkları saldırılarını üç ay içinde yasalaştırdılar. Şimdi de işçilerin "son kale" olarak nitelendirdikleri ve sendikaların "genel grev sebebi" adlettikleri **kıdem tazminatını gaspetmeyi gündeme aldılar.**

Saldırı furyası işçi kıyımı ile atbaşı gidiyor. İşçiler sendikalı oldukları için, işyerlerindeki haksız uygulamalara karşı çıktıkları için, iş güvenliği konusunda uyardıkları için, ücretlerin yükselmesini, çalışma koşullarının düzeltilmesini istedikleri için işten atılıyorlar.

Türkiye'de işsizlik resmi rakamlara göre yüzde 10'un üzerine çıktı. Bu oran genç nüfusta yüzde 20 dolayında TÜİK'in Temmuz 2016 verilerinde işsiz sayısının 6 milyonu aştığı görülüyor. Gençlerde ise her 5 gençten biri işsiz.

İş cinayetleri de OHAL döneminde daha da arttı. "İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı" Meclisi İSİG'in açıklamalarına göre 2016 yılının ilk dokuz ayında en az 1421 işçi, iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

Bu arada işçi katliamlarının yapıldığı davalar hızla sonuçlandırılıyor. **10 işçinin hayatını kaybettiği Torunlar'la ilgili bilirkişi raporunda sorumluların tespit edilemediği belirtildi.** Yani bozuk asansörle işçi çalıştırmak, 10 kişinin ölümüne sebep olmaktan kimse "sorumlu" değil! Zaten bu davada yargılanan bütün sanıklar tahliye edilmişti.

OHAL'in ilk üç ayında, işçi ve emekçilere saldırılar artarken, patronların istekleri birer birer karşılanıyor. OHAL'in "FETÖ ile mücadele" için değil, sömürü ve soygun çarkını daha rahat döndürebilmek için çıkarıldığı görülüyor. Erdoğan, "OHAL ile yapacaklarımız için 12 ay bile az gelir" diyerek, OHAL'i süresiz hale getirmek istediğini açıkladı.

İşçiler, OHAL'le birlikte artan saldırılara kimi yerlerde direnişle karşılık verdi. Fakat saldırının büyüklüğü daha militan ve birleşik bir direnişin gerekliliğini ortaya koyuyor. Bu karanlığı yırtacak tek güç olan işçi sınıfı tarihi misyonunu oynamadıkça, bu saldırılar artarak sürecektir.

Avcılar Belediyesi anlaşmaya uymuyor

Belediye-iş 2 no'lu sendikada örgütlendikleri için işten atılan ve 5 ayı aşkın süredir direnen Avcılar Belediyesi temizlik işçileri ile belediye yönetimi arasında yapılan anlaşmaya, belediye yönetimi uymuyor.

Belediye-iş 2 no'lu şube başkanı Erol Özdemir, 4 Ekim günü, CHP genel başkan yardımcısı Veli Ağbaba, Seyit Torun ve Belediye-iş genel başkanının da dahil olduğu bir toplantıda anlaşmaya vardıklarını belirtti. "Onlar yıl başına kadar süre istediler, biz kabul etmedik" diyen Özdemir, "görüşmeler sonucu 45 günlük süre içerisinde işçilerin hepsinin gruplar şeklinde işe geri dönmeleri önerisinin geldiğini" söyledi. Bu önerinin işçiler tarafından genel kabul görmesi üzerine anlaşma yaptıklarını belirtti. Ayrıca "ilk grup işbaşı yapana kadar direniş çadırını sökmeyeceklerini" ifade etti.

Buna karşın aradan geçen süre içerisinde işçiler işe geri alınmadı. İşçiler, 23 Ekim günü belediye önünde eylem yaparak, belediye yönetimini protokole uymaya çağırdılar. Belediye binasının önünde konuşma yapan Erol Özdemir, verilen sözlere rağmen hiç bir işçinin geri alınmadığını belirtti. Özdemir, "79 işçinin işe girişleri Fen İşleri'nde yapılmış, ancak arkadaşlarımıza resmi olarak işbaşı yaptırılmasına rağmen fiili olarak iş verilmemiştir. Sorunun çözümü konusunda inisiyatif alan CHP genel başkan yardımcısı ve belediye başkanı Handan Toprak Benli, imzaladıkları protokole sadık kalmalıdır" dedi.

Özdemir, sorunun çözümü konusunda somut adım atılmadığı sürece direnişe devam edeceklerini söyledi.

Bakırköy Belediyesi'nde grev anlaşmayla sonuçlandı

TİS sürecinin tıkanması üzerine 17 Ekim günü greve çıkan Bakırköy Belediye işçilerinin grevi anlaşma ile sonuçlandı.

Bakırköy Belediyesi'ne bağlı Park Bahçeler, Yunus Emre Kültür Merkezi, Fen İşleri, Atölye Müdürlüğü ve Temizlik Müdürlüğü'ne bağlı işçileri ilgilendiren TİS görüşmelerinde, anlaşma sağlanamayınca işçiler greve çıktılar. Sendikanın istediği yüzde 9 ücret zammını ve Yunus Emre Kültür Merkezi işçilerinin TİS kapsamına alınmasını, belediye yönetimi kabul etmiyordu. Bunun üzerine sendika grev kararı aldı ve işçiler grevi başlattılar.

Grevin 3. gününde Belediye-iş 2 no'lu şube ile belediye yönetimi arasında yapılan görüşmelerde anlaşma sağlandı. Sendika, ücret zammında kısmi geri adım atarken, belediye yönetimi de Yunus Emre Kültür Merkezi işçilerinin TİS kapsamına alınmasını kabul etti.

Belediye-iş sendikasının anlaşmaya dair yaptığı açıklamaya göre; kadrolu işçiler 155 taban olmak üzere birinci yıl yüzde 8, ikinci yıl enflasyon oranında zam ve 25 kuruş kıdem zammı, tiyatro müdürlüğünde çalışan işçiler için 90 lira taban olmak üzere ilk yıl için yüzde 8, ikinci yıl enflasyon oranında zam, 100 TL aile ve çocuk yardımı, 1 Mayıs'ta 750 lira ikramiye, kurban ve ramazan bayramlarında 500 tl ikramiye ve 15 günlük sendika mutabakat ikramiyesi şeklinde bir anlaşmanın imzalandığı belirtildi.

ÖĞRETMENİ GERİ İSTİYORUZ!

“Öğretmen el açmaz
Öğretmen yalvarmaz
Öğretmen diz çökmez
ÖĞRETMEN DERS VERİR!”
Fakir BAYKURT

Tüm Türkiye’de açığa almalar mesai saatleri içinde açıklanırken, Hatay’da mesaiden sonra alındı. Nedir egemenlerin bu Hatay korkusu?

2012’de Suriye’ye girmek için, Samandağ açıklarında düşürülen uçağın Suriye’ye girmek için bahane yapılması çabasına karşı, yaklaşık onbin kişi, **1 Eylül Barış günü Antakya merkezinde** bir araya gelerek yediden yetmişe bu savaşa karşı olduğunu haykırdı. Yine bir iç savaş provası olarak kabul edilen Reyhanlı patlamasında Davutoğlu, Hatay’daki Alevileri hedef göstermişti. Erdoğan, Reyhanlı halkına “Sünni kardeşlerim” şeklinde seslenmişti. Ancak **Antakya aynı gün ve sonrasında yaptığı eylemlerle, Reyhanlı’da patlayan bombayı boşa çıkarmıştı. 2013 Haziran ayaklanmasında, Armutlu’da iki şehidini vermesi** de doğrudan Suriye savaşıyla ilgiliydi. Yine biliyoruz ki, **bugün Hatay’da açığa alınan 928 öğretmen, Fırat Kalkanı ile Suriye’ye giren egemenlerin politikalarından bağımsız değil.**

16 Eylül’de diğer illerdeki açığa almaları protesto etmek için, Antakya merkezde bir araya gelen kitlenin içinde pek çok öğretmen şunu söylüyordu. “Diğer illerdeki arkadaşların açığa alındığına mı üzülüyüm, yoksa açığa alınmadığıma mı seviniyorum?” Bu konuşmalardan sadece yarım saat sonra sendikayı arayan Antakya Milli Eğitim Müdürü, 928 öğretmenin açığa alındığını bildirdi.

Ertesi gün sendika (Eğitim-Sen), tarihinde görmediği kadar kişiyi bir arada gördü. Sendikanın çağrısıyla yapılan genel üye toplantısına gelenler, sendikaya sığınarak sokağa taşı. Eteği tutuşan kolluk kuvvetleri valiliğin basılacağı dedikodusunu yayarak, valiliğin etrafında ve sendika çevresinde önlem aldı. Yaklaşık iki saat süren toplantıda, sokaktakilerin duyabilmesi için hoparlörler kullanıldı. Ardından dışardakilerin de düşüncelerini ifade edebilmeleri için, toplantının tekrarlanması kararı alındı.

İki gün sonra Defne ve Samandağ ilçesinde eş zamanlı yapılan toplantıya gelenler, düğün salonunu doldurdu. Samandağ ilçesinde salona sığınmayan kalabalık sokağa taşı. Yapılan toplantılarda hukuki süreç avukatların da katılımıyla uzun uzun anlatıldı. CHP’li vekiller ile partililer destek açıklamaları yaptılar. Mahallelerin gezilerek velilerin bilinçlendirilmesinden, basın açıklamalarına kadar pek çok öneri dile getirildi.

İki hafta boyunca önerilere uygun eylem ve etkinlikler hayata geçirildi. Bu doğrultuda Antakya’nın merkezi olan **Ata Köprüsü’nde** velilerin

de katılımıyla kitlesel basın açıklaması gerçekleştirildi. Gezi direnişi sonrası mitingleri saymazsak, en kalabalık kitle ile bir araya geldi. Ardından yine yaklaşık 3-4 bin kişinin katıldığı bir basın açıklaması da, **Doğuş Okulları önünde** gerçekleştirildi. Eğitim-Sen şiiir topluluğu ile müzik topluluğunun dinletileri de, eylemi bir etkinliğe dönüştürdü. Eylem, oturma eylemi ile sonlanırken, kitlenin dağılmaması sürecin büyüyeceğini gösteriyordu.

Tepkilerin bir ayağı da, sendikanın desteği ile veliler tarafından örüldü. Defne ilçesi ile Antakya’nın Serinyol Mahallesi’nde bir araya gelen yüzlerce veli ve açığa alınan öğretmenler, çay bahçelerinde toplanarak süreci değerlendirdi. Toplantılarda velilerin talepleri ve yapacakları konuşuldu, okul-aile birliklerinin koordinasyonun sağlanması için gönüllü velilerden bir liste oluşturuldu. Velilerin önerisiyle okulların açıldığı gün okullara gidilerek açığa alınan öğretmenlere sahip çıkılması kararlaştırıldı.

Neredeyse öğretmenlerinin tamamı açığa alınan **Tomruksuyu Mahallesi’nde** bu toplantılardan bağımsız olarak veli ve öğrenciler okulların açılmasını beklemeyen, okulun önünde bir araya geldiler. Yine **Dikmece Mahallesi’nde** toplanan veliler, öğretmenlerini isteyen dövizler taşıdılar. Okullar açıldıktan sonra **Ali İsmail KORKMAZ’ın mahallesinde**, veliler farklı günlerde yürüyüş ve oturma eylemleri gerçekleştirdi. **Dursunlu Mahallesi’nde** okulun önünde bir araya gelen veliler, eylemler yaptılar. **Akdeniz İlkokulu velileri**, öğrencileri ile birlikte Milli Eğitim Müdürlüğü önüne kadar yürüyüş düzenleyerek müdürle görüştü. **Mağaracık dahil pek çok mahallede** “öğretmenime dokunma” eylemleri yapıldı. Daha pek çok mahallede okul önlerinde eylemler sürüyor.

Sendika da eylemlerini sürdürdü. İlk olarak **İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde** bir basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi ve ertesi gün kitlesel bir şekilde itiraz dilekçeleri verildi. Ayrıca yine sendikanın çağrısıyla (24 Eylül) **Köprübaşı’nda** bir basın açıklaması oldu. “928 Öğretmenimiz derhal görevine iade edilsin! İşimizi, emeğimizi, öğrencilerimizi geri istiyoruz!” pankartının açıldığı eyleme, CHP Hatay Milletvekili Serkan Topal da katıldı. Veliler ve öğrencilerin yoğun katılımıyla gerçekleşen açıklamada, gözaltında kayıplara karşı her cumartesi günü düzenlenen **oturma eyleminin 600. haftasında olduğu vurgulanarak, Cumartesi Anneleri selamlandı.** Ankara’da açığa alınmaları protesto eden **Hatay Eğitim-Sen**

yöneticilerinin de aralarında bulunduğu gözaltıların derhal serbest bırakılması istendi.

Samandağ ilçesinde sendikal faaliyetler çerçevesinde öğretmenler tepkilerini dile getirmek ve velilerle buluşmak üzere her gün **Abdullah Cömert Alanı’nda** bir araya gelmeye başladı. 13. gün BİZ ALANDA SINIFIMIZI KURDUK, SİZ MAHKEMELERİNİZİ KURUN! şiarıyla bir araya gelen Eğitim Emekçileri verdikleri derste şunları söylediler: “Bizim müfredatımız, hayatımızı karartmaya değil, hayatı güzelleştirmeye yöneliktir. Birinci temel hakkımız, yaşama hakkıdır. Bu bağlamda devlet, yaşam hakkımızı korumakla mükellef. Her emekçi, sendikal çatı altında örgütlenme hakkına sahiptir. Biz de eğitim emekçileri olarak yasal bir sendika olan Eğitim Sen çatısı altında örgütlendik. Bu suç değildir.”

Eş zamanlı olarak kurulan komisyonlarda bir etkinlik takvimi çıkarılarak hayata geçirildi. Belli başlı merkezlerde basın açıklamaları, çeşitli bölgelerde bildiri dağıtımı ve insan zinciri oluşturma şeklindeki eylem ve etkinlikler devam ediyor. Ayrıca esnaf- lar, “öğretmenime dokunma” dövizlerini camlarına asarak destek veriyorlar. Bazı mahallelerde veliler, öğrencilerini okula göndermiyor.

Velilerin yaptığı eylem ve etkinliklerde en çok “Öğretmenime Dokunma” “Öğretmenimizi Geri İstiyoruz” “Öğretmenimiz Onurumuzdur” şiarları öne çıktı. Sendikanın yaptığı eylemlerde ise, “928 Öğretmenimiz derhal görevine iade edilsin! İşimizi, emeğimizi, öğrencilerimizi geri istiyoruz” “Direne Direne Kazanacağız” “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları ön plandaydı.

Yazımızın başında yeralan Fakir BAYKURT’un dizelerini kendine rehber edinen öğretmenler, diz çökmeyeceklerini gösterdiler/gösteriyorlar. **Öğretmenlerle velilerin tepkilerini birleşik mücadele ile örebileceği öğrenci-veli dernekleri kurulmalı, varolanlar daha aktif hale getirilmelidir.** OHAL’e karşı örgütlü birleşik mücadele hattı örülerek, bu saldırılar yol yakinken püskürtülmelidir.

5 Ekim 2016

Hatay’dan PDD okuru öğretmenler

Projeniz değiliz!

Milli Eğitim Bakanlığı, geçtiğimiz yıl yaklaşık 170 okulu “proje okul” ilan etti. Bunların bir kısmı imam hatip okulu. Bizi asıl ilgilendiren ise, aralarında İstanbul Erkek, Vefa, Kabataş Erkek, Kadıköy Anadolu, Cağaloğlu Anadolu, Galatasaray, Bornova Anadolu gibi köklü ve gözde okulların da bu kategoriye alınması ve tahrip edilmeye çalışılması.

Bu okullar, ortalama devlet okullarının üzerinde bir eğitim kalitesine sahipti, sınavlarda ancak en yüksek puanları alan öğrenciler girebiliyordu, mezun öğrenciler, üniversite sınavlarında büyük başarılar elde ediyordu. Ve hedef, bu okulları da gerici eğitim sisteminin bir parçası haline getirmektir.

Ancak bu hedef, büyük bir direnişe çarptı. Görece daha serbest bir ortamda, akranlarından daha iyi bir eğitim görmeyen rahatlığını yaşayan liseliler, okullarına dönük bu saldırıya karşı harekete geçtiler. Bu okulların kurumsallaşmış bir kimliği olan “mezun dernekleri” ile, güçlü bir örgütlenmesi bulunan “okul-aile birlikleri” de öğrencilerin direnişine destek oldu. **“Proje okul” uygulamasına karşı direniş, hızla büyüdü, yaygınlaştı; gerici eğitime karşı direnişin odağı oldu.**

2015-2016 eğitim yılı, bu “proje”ye gösterilen tepkilerle sona erdi. Liseler birbiri ardına bildiriler yayınladılar, eylemler gerçekleştirdiler. 2016-17 eğitim yılı da, yine eylemlerle başladı.

Nitelik yok, keyfiyet var

1 Eylül 2016 tarihinde Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe giren yönetmelik, “proje okullar”ın işleyişinin ne kadar keyfi ve denetimsiz olacağını gösteriyor.

Öncelikle, hangi okulların “proje okul” olacağına, “müsteşar, il milli eğitim müdürü vb” gibi farklı sıfatları taşımakla birlikte, doğrudan hükümetin belirleyeceği kişilerden oluşan bir heyet karar verecek. **Bugün için 170 okul belirlenmiş durumda, sonrasında, eğitim seviyesi, başarısı ya da muhalif özellikleriyle hükümeti rahatsız eden bütün okullar kapsama alınabilecek.**

Yanısıra, yönetmeliğe göre “4 yılda bir” yeniden değerlendirme yapılacak, okulun proje okul kapsamında kalıp kalmayacağına karar verilecek.

Bugün “proje okul” adı verilen okullara, bugüne kadar öğrenciler de, öğretmenler de ciddi elemelerden geçtikten sonra ulaşabiliyorlardı. Lise yerleştirme sınavlarında en yüksek puanları alan öğrenciler okula girebilirken; öğretmenler de oldukça kapsamlı sicil, sınav ve mülakat aşamalarını geçtikten sonra görev alabiliyorlardı. Yeni yönetmelik ise, hem öğretmenlerin, hem de öğrencilerin bakanlık tarafından belirlenmesini öngörüyor.

Hangi öğretmenlerin atanacağını ilk örnekleri görülmeye başladı bile. Bu okullardaki eğitimciler en ücra köşelere sürgüne gönderilirken, imam hatip kafasına sahip yandaş kadrolar, atanmaya başlandı. Kabataş Erkek Lisesi’nin yeni müdür yardımcısı, çarpıcı örneklerden birisi.

Daha tehlikeli olan ise, “öğrencilerin seçilmesi” konusu. Yönetmelik, bu okullarda ortaokul bölümlerinin açılmasını serbest bırakıyor ve bu ortaokullara alınacak öğrencilerin belirlenmesi kriterlerini son derece keyfi ve muğlak hale getiriyor. Yani başarı, nitelik vb unsurları bir kenara atıp, “dindar ve kindar nesil” olarak yetiştirmeyi planladıkları çocuklara açıyor kapılarını.

Yönetmeliğin ortaya koyduğu tablo, “proje okullar”a ilişkin bütün işleyiş esasları, tümüyle keyfiyete bırakıldığını gösteriyor. Bir okul hangi kritere göre “proje okul” seçilecek, 4 yıl sonraki değerlendirmede hangi kritere göre bu konumunu sürdürecektir, öğretmenler hangi kritere göre atanacak, öğrenciler hangi kritere göre seçilecek, bunların hiçbirisi belli değil. Bazı kararlar okul yönetiminin, bazıları Milli Eğitim Bakanı’nın, bazıları “proje okul belirleme heyeti”nin görüşlerine, niyetlerine, tercihlerine; kısacası keyfiyetine kalmış durumda. Çerçevesi net olarak çizilmiş bir işleyiş, nesnel olarak tanımlanmış kriterler vb yok.

Tarihsel bir geçmişi, oturmuş değerler sistemi, yetiştirdiği gençlerle yakaladığı güçlü bir başarı düzeyi olan bu köklü okulların yozlaştırılması, yerle edilmesi ve tarihten bellekten-yaşamdan silinmesi için atılmış bir adımdır “proje okulları”.

Düşünen değil, “kindar gençlik”

Her iktidarın amacı, kendi hedeflerine uygun bir gençlik kuşağı yetiştirebilmektir. Çünkü gençliği kazanan bir siyasal akım, “geleceği” kazanır.

Diğer bakanlıklar bir tarafa, eğitim ve savunma, her hükümetin en fazla önem verdiği bakanlıklardır. Bu nedenle hükümet değişikliklerinde asıl çekişme, bu iki bakanlıkta gerçekleşir; en fazla değişiklik

buralarda yapılır; her parti, buralarda kadrolaşmak için uğraşır. Kısa zaman öncesine kadar Cemaatçıların, son süreçte de bütün tarikatların hücum ettiği yer, asıl olarak eğitim alanıdır.

AKP hükümetleri de, bugüne kadar eğitimi kendi siyasetleri doğrultusunda şekillendirmek, gençliği ele geçirmek için sayısız hamleler yaptı. Eğitim sisteminde ortalama her yıl, bazen yılda iki kere değişiklik oldu mesela. Öyle ki, yapılan değişiklikleri takip etmek bile başlı başına sorun haline geldi.

Hedefledikleri gençlik niteliklerini tanımladılar birçok defa. **Cemaatçiler “altın nesil” diyordu. Erdoğan, Necip Fazıl’ın belirlediği “dindar ve kindar nesil” tanımını ileri sürmüştü. AKP’li yöneticiler de, çeşitli vesilelerle gençliği kendi dinci-gerici ideolojileriyle donatmak istediklerini sayısız kez ilan ettiler.**

2014 yılında, dönemin Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı, *“Necip Fazıl’ın vasiyetini yerine getirmek için tüm okulların İslamcı gençler yetiştirme görevini yerine getirmeliyiz”* diyordu.

Bugünün Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz ise, “proje okulları”nda *“vatan senden hizmet bekliyor”* dendiğinde *“sağına soluna bakmadan sokağa çıkabilecek bir nesil yetiştirmek”* istediklerini söylüyor.

Marmaris Milli Eğitim Müdürü Züleyha Aydoğan, bir adım daha ileri giderek *“söz konusu vatan, bayrak ve demokrasi olunca, gözünü kırpmadan ölümüne gidecek gençler yetiştirmek istiyoruz”* diyor. Aydoğan, aynı zamanda, Marmaris’te tüm okullarda teneffüs zili olarak “15 Temmuz Marşı”nın çalınması talimatını verecek kadar AKP yandaşı bir isim.

“Proje okul” kapsamına alınan Kabataş Lisesi’ne müdür yardımcısı yapılan Şakir Voyvot, hükümetin hedefinin ne olduğunu çok açık söylüyor: *“Bütün okulları İmam-hatip yapma zamanı geldi. Şimdi elhamdülillah dağı taşı dolduracağız”*. Kabataş Lisesi’ne doğrudan “hükümet komiseri” olarak atanan bu kişi, İslami dergilerde *“modern hayata muhalefet etmenin yolları”* başlıklı makaleler yayınlayan birisi.

İşte AKP’nin istediği “gençlik” tipi: Dindar olacak, kindar olacak, Erdoğan istediği zaman ölmek için sokağa çıkacak!

“Az olsun, şeriatçı olsun”

Bugün liberal-aydın kesimler bir “beyin göçü” tehlikesi olduğunu, eğitimli-aydın gençlerin yurtdışına gitme olanakları peşinde koştuğunu anlatıyorlar. Ve bunun, ülkenin geleceği açısından büyük bir tehlike olduğunu ifade ederek, hükümetin bir önlem almasını, kitleleri korkutan pervasızca saldırılarını durdurmasını istiyorlar.

Oysa tam da AKP’nin hedefi, düşünen-aydın beyinlerin “yokolması” (ülkeyi terkederek ya da ölürek, farketmiyor), itaatkar ve bu nedenle de kolay yönetilebilir bir kitlenin kalması.

Tarikat şeyhlerinden Kadir Mısırlıoğlu, *“keşke*

ülke Yunan işgali altında kalsaydı; ne hilafet yıkılırdı, ne de şeriat” diyor, büyük bir pervasızlıkla. Lozan’a bu nedenle karşı çıkıyor, Sevr’i savunuyor. Ülkenin emperyalist işgali altında olmasının onlar nezdinde hiçbir önemi yok! Önemli olan tek şey, şeriat mahkemelerinin varolması!

Tam da bu nedenle, **gençliği sistemli bir biçimde aptallaştırmak, yozlaştırmak, gerici hurafelerin kuşatması altında beyinlerini uyuşturmak için sistemli bir çaba içindeler.**

Bu hedefleri doğrultusunda oldukça büyük ilerlemeler kaydettiklerini görmek zor değil. **2002 yılında 70 bin öğrenci imam-hatipliydi, 2015’te bu rakam 1 milyona çıktı.** Dahası, türban serbestisiyle, dinle ilgili “seçmeli” derslerin “zorunlu” hale getirilmesiyle, evrim teorisinin ders kitaplarından çıkartılması gibi, müfredatın islami hale getirilmesiyle, kızlarla erkeklerin birlikte oturmasını yasaklayan müdürleriyle vb. devlet okullarını büyük oranda “yarı imam-hatip” haline getirildi bile.

Gençlik gelecektir

AKP, istediği gençlik kuşağını yetiştirme konusunda büyük bir yol almıştır, ancak gençliği tümüyle köleleştirmesi de, eşyanın tabiatına aykırıdır. Ve bu gerçek, kendisini bir çok biçimde ortaya koymaktadır.

Mesela AKP ile geçen 11 yılın ardından, 2013 yılında gerçekleşen Gezi Ayaklanması’nda, tam da AKP döneminde yetişen gençler en önde savaşmış, direnmişlerdi.

Keza “proje okullar” a da ilk tepki, öğrencilerden geldi. İstanbul Erkek Lisesi’nde 4 Haziran günü yapılan mezuniyet töreninde öğrenciler, yeni atanan müdür Hikmet Konar’ın konuşmasını protesto etmiş ve arkalarını dönmüşlerdi. Ardından **“karanlığa sırtımızı dönüyoruz” sloganıyla bildiri çıkarmışlar, bu eylem, dalga dalga diğer okullara da yayılmıştı.** Eğitimde gericileşmeyi ve kendi okullarına dönük saldırıyı teşhir eden bildiriler dağıtılmıştı.

2015-16 eğitim yılını bu eylemle kapatan öğrencilerin tutumu, velileri de harekete geçirmişti. 2016-17 eğitim yılı da, yine “proje okul” a tepki eylemleriyle başladı. Birçok okulda protesto gösterileri, oturma eylemleri, basın açıklamaları yapıldı. Milli eğitim müdürlüklerinin önleri eylem yerine döndü.

8 yılını tamamlayan öğretmenlerin yeni yönetmeliğe göre, 8 yılını tamamlamamış öğretmenlerin ise çeşitli bahanelerle ve tümüyle keyfi bir tutumla okullardan uzaklaştırılması, başka okullara gönderilmesi, “proje okul” eylemlerinin odağına oturdu. **“Projeniz değiliz” ve “Okuluma-öğretmenime dokunma” sloganıyla simgelenen eylemler giderek yayıldı.** Bu eylemlere eski mezunlar, aileler ve öğretmenlerin yanı sıra, kimi yerlerde bölge halkı da katıldı. “Proje okullar” ın birlikte hareket etmesini sağlamak amacıyla koordinasyon kurma çalışmaları başladı.

Devlet bu eylemleri durdurmak için kolluk kuvvetlerini devreye sokmak zorunda kaldı. **Bazı okullarda tomaların ve çevik kuvvet polislerinin silahlarını gösterere estirdiği terör ortamına rağmen eylemler sürdürüldü.** En büyük tehditlerden biri de, eylemlere katılan öğrencilere soruşturma açılması, okuldan uzaklaştırma dahil olmak üzere cezalar verilmesi oldu. Öğrenciler “ikna odaları” na alındı, korkutmak-sindirmek için tehdit edildi. Ancak öğrencilerin direnişi, devleti geri adım atmaya zorladı. Danıştay İdari Dava Daireler Kurulu, Milli Eğitim Bakanlığı mevzuatından “izinsiz gösteri, toplantı düzenlemek ve katılmak” fiilini suç olmaktan çıkardı. **Bu kararlar, “proje okul”lara karşı direnen öğrencilere de disiplin cezası verilmesi durdurulmuş oldu. Devlet, bu cezaların da ayrı bir direnişe yol açmasından korktu.**

Keza, yaşanan direniş, devletin bazı uygulamalarını durdurmasına neden oldu. Birçok okul yönetimi, sürgün kararı çıkmış öğretmenlerle ilgili kararları uygulamaya sokmuyor, bekletiyor; ya da zamana yayarak tebliğ ediyor.

* * *

Elbette ki, sözkonusu okulların eleştirilmesi gereken yönleri vardır. En başta sınırlı sayıda öğrenciye sunduğu ayrıcalıklı eğitimle maluldur. Bu okullarda işçi-emekçi çocuklarının okuma imkanı son derece sınırlıdır mesela. Ayrıca bu sistem içerisinde ne kadar bilimsel ve demokratik olduğu da şüphelidir. Kısacası **“parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim” talebini karşılamadığı ortadadır.**

Ancak bugün “proje okul” adıyla bu okulları tasfiye girişimi, eğitimin dinci-gericileştirme saldırısının bir parçasıdır. Orta-küçük burjuva ailelerinin çocuklarının gidebildiği sınırlı sayıda okulu kapsamaması, AKP’nin saldırısına engel olmamıştır. Önce 4+4+4 ile işçi-emekçi çocuklarının okullarını halletti, şimdi sıra onlara geldi. Diğerlerine kıyasla daha bilimsel, demokratik ve laik eğitim alan bu okullara da tahammülü olmadıklarını gösterdiler. **Bu saldırıya karşı öğrenci-öğretmen-veli direnişi, (bu okulların yapısından bağımsız olarak) desteklenmelidir.**

Sonuçta ne yaparlarsa yapsınlar gençliğin dinamizmi, gericiliğin kalıplarına sığmayacak kadar güçlüdür. Saldırıları bu kadar artmış olmasına rağmen, yeni direniş odaklarının oluşması da bunun göstergesidir.

Trump neden kazandı?

ABD başkanlık seçimlerini Trump’un kazanması, önemli tartışmaları beraberinde getirdi. Neden Trump’un seçilmiş olduğunu anlamaya ve “Trump’lı dünya”nın ne getireceğini yorumlamaya çalışıyor tüm kesimler.

Clinton’un kazanmasına kesin gözüyle bakan anket şirketlerinin ve büyük medyanın yaşadığı yanılgı, üzerinde en çok konuşulan konulardan biri. Diğer taraftan **Trump’un kazanmasıyla dehşete kapılan kitleleri yatıştırmak ve “piyasalar”ı sakinleştirmek için gerekçeler üretme yarışı da sürdürülüyor.** Trump’un “balkon konuşması”nda “bütün Amerikalıların başkanı olacağım” demiş olması öne çıkartılıyor mesela. Erdoğan’ın da her defasında kullandığı, hiçbir anlamı olmayan standart bir cümleye anlamlar yükleyerek, umutlanmaya çalışıyorlar.

Keza, **ABD devlet sisteminin başkanların üzerinde olduğu, hangi başkan gelirse gelsin devlet politikalarının sürdürüleceği anlatılıyor.** İşin doğrusu, her ülkenin politikasını belirleyen unsur, burjuvazinin talepleridir; hangi başkan seçilirse seçilsin, burjuvazinin talepleri doğrultusunda hareket eder. Bu gerçek, ABD dahil bütün ülkeler için geçerlidir. Sorun, başka zamanlarda seçimleri kazanan kişiler üzerinden tahliller yapmaya çalışanların, Trump sözkonusu olduğunda kişiden çok devlet politikasının önemli olduğunu ifade etmelerindedir.

Sonuçta **medya, toplumunun bütün kesimlerini saldırgan ifadelerle tehdit eden Trump’un başkan seçilmesinin çok büyük bir “felaket” olmadığı konusunda kitleleri ikna etme çabasıdadır.** Bu doğrultuda her tür argümanı kullanmaktalar.

Her seçim, burjuvazinin tercihleri doğrultusunda sonuçlanır. Seçim öncesi kampanyalar, bu tercihler doğrultusunda yönetilir; kitleler burjuvazinin tercihleri doğrultusunda seçim yapmaları için manipüle edilir. Seçilecek adaya karşı olan kitle ise, bu sonuç doğrultusunda hazırlanır.

Trump’un seçilmesi sürecinde de bunu görmüş olduk. Burjuvazi birçok nedenden dolayı Trump’un seçilmesini istedi.

Birincisi; ABD’nin siyasal tarihinde, genel bir eğilim olarak Cumhuriyetçiler ile Demokratlar dönüşümlü olarak başkanlık yaparlar. Bir partinin iki dönemden (8 yıl)

fazla başkanlık yapması çok istisnai bir durumdur ve dünya konjonktüründeki önemli değişimlerin olduğu dönemlerde gündeme gelir. Genel çizgi ise, bir partinin iki dönemden fazla görev yapmamasıdır. Çünkü

Türkiye eğitimde son sıralarda

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü’nün (OECD) eğitim endeksinde göre, Türkiye 38 ülke arasında ancak 35’inci sırada.

OECD’nin her yıl hazırladığı raporda, eğitim süresi, öğrencilerin yetenek ve donanımlarının yanı sıra, 25 ile 64 yaş arasındaki yetişkinlerin lise ve üstü eğitim olanaklarına erişimi ölçütleri ele alındı. Bu kriterlere göre 2016 yılında Finlandiya birinci oldu. Estonya, Danimarka, Polonya, Avusturalya onu izliyor. Türkiye ise Güney Afrika, Brezilya ve Meksika’nın ardından 35’inci sırada yer aldı.

Türkiye’de 25-64 yaş arası lise mezunlarının oranı, yüzde 36 olarak tespit edilirken, OECD ortalamasına göre bu oran yüzde 76. Türkiye’nin cinsiyetler arası farkta da OECD sıralamasının son sıralarında bulunduğu belirtildi.

8 yıl yeterince uzun bir süredir ve bu süre içinde kitlelerde bir “bıkkınlık” oluşur. Muhalefetteki partinin yeni slogan ve hareketli kampanyalarla seçim kazanması, yeni bir umut, sisteme-devlete yeniden bağlanma olanağı verir. “Demokrasi”nin işlediği izlenimi yaratır ve kendi oylarıyla değiştirebildikleri yanılışmasını artırır.

İkincisi; Obama dönemi, ABD açısından önemli bir güç kaybının yaşandığı bir dönemdi. Bush döneminin saldırgan ve savaşçı politikaları, hem dünya üzerinde hem de ABD halkında tepki yaratmış; bu durum savaş karşıtlığını ve ABD’ye karşı öfkeyi büyümüşü. Bu koşullarda Obama, “yumuşak güç” uygulaması için başa getirildi. Hatta seçilir seçilmez Irak ve Afganistan’dan asker çekeceğini söylemiş, ardından Nobel Barış Ödülü’nü almıştı. Ancak Obama dönemi de ABD için başka sorunları beraberinde getirdi. “Yumuşak güç” olması istenen Obama, ABD tarihinde ilk defa olarak, başka ülkelerin liderleri karşısında eğiliyordu. Suudi kralının, Japonya başkanının vb. önünde eğilen Obama fotoğrafları, “dünyaya hükmeden ABD” imajını sarsıyor, ABD kamuoyunda da büyük bir tepkiye yolaçıyordu.

Gerçekte ABD hegemonyası dünya genelinde güç kaybediyor, ekonomik ve siyasi olarak zayıflıyor, askeri başarılar elde edemez hale geliyordu. Görünürde ise, Obama’nın “silik ve etkisiz” bir devlet adamı olduğu izlenimi oluşuyor; ABD’nin güç kaybı, Obama’ya fatura ediliyordu.

Üstelik, Obama’nın bir “barış adamı” olamaya-çağı da hızla ortaya çıktı. Irak ve Afganistan’dan çekilmek bir yana, Suriye’ye karşı da bir savaşa girişti; hem de başarısız bir savaşa...

ABD’nin politik gücünün gerilemesi, ABD halkına Obama’nın hatası olarak lanse edildi. “Barışçıl, liberal ve zayıf” Demokratların yerine, savaş politikalarını savunan, saldırgan ve “maço” bir kimlikte somutlanan bir Cumhuriyetçinin kazanması, kaçınılmaz hale geldi.

Üçüncüsü, sadece dış politikada ve savaş konusunda değil, iç siyaset ve ekonomide de Obama dönemi kitlelerin gözünde başarısızlıkla maluldü. Mesela siyahlara dönük polis şiddeti, Obama döneminde azalmamış, artmıştı. Siyahları vuran polisler cezalandırılmıyor, ama bu cinayetlere karşı protesto gösterileri vahşice bastırılıyordu. Ve Obama, siyahlara dönük bu saldırılarda, devletin-polisin yanında yer aldığını açıkça ifade etmişti.

Benzer biçimde, Obama’nın gelişinden çok umutlanan kadınlar, azınlıklar, ezilen ve dışlanan çeşitli kesimler, bu süre boyunca kendi üzerlerinde ki siyasi-toplumsal baskının azalmadığını, tersine arttığını gördüler, yaşadılar.

Yanısıra, Amerikan ekonomisi her geçen gün kötüye gitti. Dünyadaki pazar alanlarını kaybeden ABD’nin ekonomik gücü azaldıkça, ülke içinde yoksullaşma arttı; açlık ve yoksulluk büyüdü, evsizlerin sayısı katlandı.

Bu durum, geleneksel olarak Demokratların seçmen kitlesi sayılan kesimlerde bile bir güvensizlik oluşturdu. Obama’nın seçim kampanyasında, bu kesimlere dönük vaatler ve söylemler başat

hale getirilmiş, son derece etkili bir rüzgar estirilmişti. Clinton’un kampanyasının, Obama’nın yarattığı hayal kırıklığını giderme ihtimali yoktu, olmadı da.

Bu güvensizlik, siyahlar başta olmak üzere, Demokratların geleneksel seçmen kitlesinin sandığa gitmemesine yol açtı.

Dördüncüsü; ABD’nin asıl rakibi Çin’dir. Bugüne kadar bütün yazılarımızda bunun altını çizdik. **Rusya askeri ve siyasi gücünü kullanarak, bugün Ortadoğu savaşında ABD’nin planlarını altüst eden bir rol oynuyor; ancak Rusya’nın güçlü bir ekonomiye sahip olmadığı da biliniyor. Çin ise, hem tüm dünyaya bir ahtapot gibi yayılmakta olan ekonomik hegemonyası ve giderek artmakta olan askeri gücüyle, ABD’nin asıl rakibi.** Üstelik, Ortadoğu savaşında, İran’ın varlığını kullanarak önce Irak’ta, ardından Suriye’de ABD’nin birçok planını yerle bir eden bir rol oynuyor. Hatta İran, üçüncü bir cepheyi de Yemen’de açarak üç cephede birden doğrudan savaş yürütüyor; ve her birinde önemli başarılar elde ediyor. Arkasındaki Çin desteği, İran’ın etkili bir güç olmasını sağlıyor.

ABD bu gerçeğin elbette farkındaydı; ancak Ortadoğu’da girdiği savaşın ağırlığı içinde, bugüne kadar Çin’i doğrudan karşısına alacak bir adım atamamıştı.

Trump’ın seçim kampanyasında söylediği “Çin’den ABD’ye gelen mallara ek vergi konması”, “Rusya ile dost olmak”, “Asıl tehdidin Asya’dan gelmesi” gibi unsurlar, **ABD’nin bundan sonra Çin’e dönük daha saldırgan bir tutum içinde olacağını gösteriyor.** Burada gerçekçi olmayan tek unsur, Rusya ile “dost” olmasıdır. Rusya ile ABD’nin, özellikle Ortadoğu’da uzlaşmaz çıkar çatışmaları vardır. Ve bugün Rusya ile Çin, ABD ve AB bloku karşısında birlikte hareket etmektedir. Savaşın ilerleyen aşamaları, elbette Rusya-Çin ittifakını da bozabilir, yeni ittifaklar gündeme gelebilir. Ancak bugünkü dengeler içinde, Rusya’nın Suriye ve Irak’ta IŞİD’e karşı verilen savaşta ABD ile uzlaşması ve ABD’nin Çin’i yalnızlaştırarak daha kolay bir hedef haline getirmesi ihtimali yoktur.

Seçimlerde ortaya çıkan tablo, ABD’nin bundan sonra savaş politikalarını şiddetlendireceğini, daha saldırgan bir çizgi izleyeceğini göstermektedir. Ve bu politikayı ABD’nin, bütün Müslümanların IŞİD’çi olduğunu ima eden; siyahları, Latinleri ve tüm etnik kimlikleri aşağılayan; kadınlara karşı maço saldırganlığı içinde olan; kitlelerin elitlere duyduğu tepki ve yabancılaşmayı “halktan biri gibi” konuşarak lehine çeviren; bu arada yeni iş olanakları yaratmak gibi, yoksulların desteğini alacak vaatlerde bulunan; ırkçı ve saldırgan bir kimlik üzerinden yürütmeye hazırlanmaktadır. Bu kimlik, ABD’nin geleneksel muhafazakar, ırkçı ve yabancı düşmanı tabanının oyunu kazanmayı başarmıştır.

Seçimlere katılım oranı, bu “parlak” tablonun tek handikapıdır. Demokrat seçmenin Clinton’ı sevmediği ve istemediği uzun zamandır konuşulmaktaydı. Keza Obama döneminin hayal

kırkklıklarının, Demokratları sandıktan uzaklaştırdığı da görülüyordu.

Tam da bu nedenle seçimlere katılımı artırmak için kampanyalar düzenlendi, anket sonuçları değiştirildi, sanatçılar harekete geçirildi. Bunlar yetmedi; seçim süreci adeta bir “pazarı kızıştırma” taktiğiyle yürütüldü. Bir Trump hakkında skandal yaratıldı, bir Clinton hakkında şaibe oluşturuldu. Tahminler bir o tarafa, bir bu tarafa gitti geldi. En son seçimlerden birkaç gün önce Clinton’ın mailleri üzerinden FBI soruşturması açıldı. **Son ana kadar kıran kırana bir çekişme varmış gibi gösterildi. Bütün bunlar, kitleleri sandığa çekebilmek içindi. Ama olmadı.** Son yirmi yılın en düşük seçimi gerçekleşti. Toplumun yaklaşık yarısı seçimlere katılmadı.

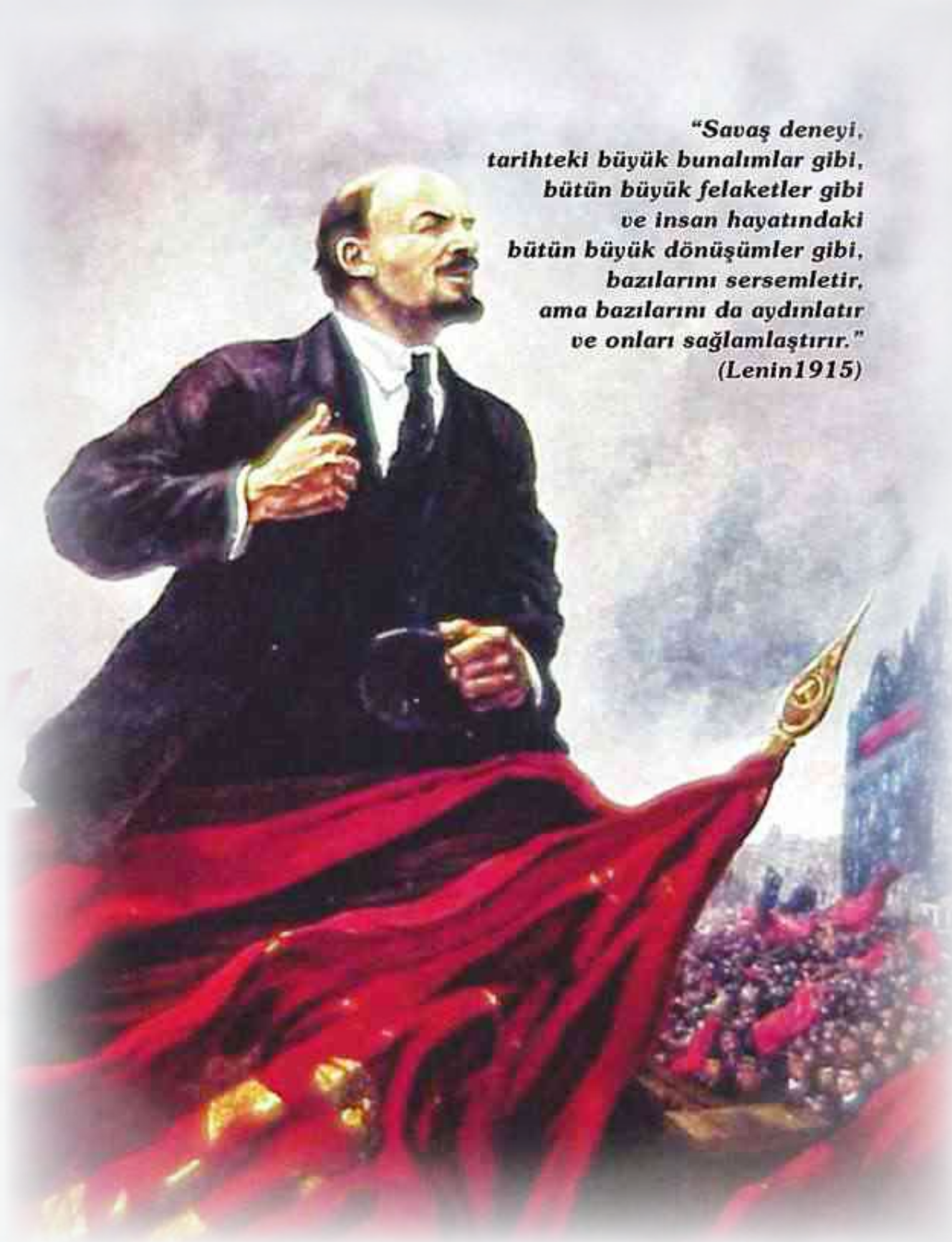
Sonuçta seçim, burjuvazinin yeni dönem politikalarına uygun biçimde noktalandı. Ancak **seçimlere katılımın yüzde 50’ler civarında kalmış olması, ABD işçi ve emekçilerinin bu sonuca razı olmadığının göstergesidir.** Bu durum Trump’un başkanlığının meşruiyeti üzerinde bir tartışma oluşturmaktadır.

Üstelik, seçimlerin hemen ardından, protesto eylemleri peşpeşe patladı. Kaliforniya Trump’ın kazanmasının hemen ardından, “bağımsızlık ilan etme”yi tartışmaya başladı ve protesto eylemleri gerçekleştirildi. Keza New York’ta kitleler Trump binası önünde gösteriler düzenledi. Bütün bunlar, ABD’nin yeni dönem politikalarını kitlelere benimsetmekte zorlanacağını belirtileridir.

Hangi başkan adayı seçilmiş olursa olsun, ABD’nin devlet politikalarını, burjuvazinin taleplerini hayata geçirmekle karşı karşıyadır. Bulunduğu konum, kişisel görüşlerinden bağımsızdır. ABD’de seçimle göreve başlamak arasında geçen 76 günlük “eğitim” süreci de bunu amaçlamaktadır.

Bu gerçek bir yana, Trump gibi son derece saldırgan, küstah, toplumun çeşitli kesimlerini aşağılama hakkını kendinde bulan bir şahsın bu kadar protesto edilmesi, son derece olumlu bir durumdur. Ve her türden saldırganlığı dizginleme görevi gerecektir.

Bu koşullarda, hem yeni savaş politikalarına geçiş yapmak, hem de kendi halkının tepkisini nötrale etmek, ABD burjuvazisi için oldukça zorlu olacaktır.

“Savaş deneyi, tarihteki büyük bunalımlar gibi, bütün büyük felaketler gibi ve insan hayatındaki bütün büyük dönüşümler gibi, bazılarını sersemletir, ama bazılarını da aydınlatır ve onları sağlamlaştırır.” (Lenin1915)

EKİM DEVRİMİ

Kurtuluşun yolunu gösteriyor

hepsi, bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinden yoksundu. Ya kendiliğinden patlıyor, ya da küçük-burjuva anarşistlerin önderliğinde gerçekleşiyordu. Bu koşullarda yenilgiyle sonuçlanmas doğaldı. Ancak dövüşerek alınan her yenilgide olduğu gibi, bu deneyimler proletaryanın bilincini ve savaşıma gücünü arttıran, onu ileriye taşıyan basamaklar oldu.

Birçok direniş ve ayaklanmanın yenilgiyle sonuçlanmasına isyan eden bir işçi, bunun acısıyla şöyle sesleniyordu: “*Ne zaman işçilerin de bir öğretmeni olacak ve onlara nasıl savaşmaları gerektiğini öğretecek? Kazandıkları durumlarda bile niye hala zavallı köleler olarak yaşamak zorunda kaldıklarını anlatacak?*”

İşte proletarya devriminin gerçekleştiği ilk ülke olan Rusya’da o “öğretmen” çıktı ve sınıfa bunun nedenini kavratı. Onlara bizzat önderlik ederek yepyeni bir çağı, proleter devrimler çağını açtı.

Savaş ve devrim

Ekim Devrimi, Fransız Devrimi’nden sonra tüm dünyayı sarsan en büyük devrimdir. Onu farklı ve biricik kılan pek çok özelliği vardır. Tam da savaş koşullarında gerçekleşmesi, emperyalist savaşa karşı işçi ve emekçilerin, ezilen halkların nasıl bir yol izlemesi gerektiğini göstermesi bakımından da ayrı bir öneme sahiptir. **Lenin’in “ya devrimler savaşları önler, ya da savaşlar devrimlere yol açar” sözü, emperyalist savaş altında ezilen tüm kesimlere direniş çağrısı olmuştur.** Aynı şekilde emperyalist-kapitalist burjuvaziyi, onların işbirlikçilerini titretmiş, bütün şimşeklerini üzerinde toplamıştır.

Çünkü o, dünyanın en büyük sömürgeci ülkesi Çarlık Rusyasını tarihten silmekle kalmadı, önce Rus-Alman savaşına, ardından sürmekte olan dünya savaşına noktayı koydu. Çarlık Rusyası ile diğer emperyalistlerin gizli anlaşmalarını deşifre ederek, onların gerçek niyetlerini ve planlarını ortaya döktü. Bunların içinde emperyalistlerin Ortadoğu’yu kendi aralarında paylaştıkları ünlü ‘Skyes Picot’ anlaşması vardır ki, bu gizli anlaşmanın açıklanması, emperyalistleri zor duruma soktu, Ortadoğu halklarında yeni direnişlerin mayalanmasına yol açtı.

Türkiye’nin ulusal kurtuluş savaşında da, Ekim devriminin yarattığı ortamın ve esinlendirici rolünün etkisi büyüktür. Emperyalist işgale karşı, Kemalist burjuvazi önderliğinde gerçekleşen direnişe maddi-manevi çok önemli

destekler sunmuştur. O yıllarda Anadolu’da en güçlü ideoloji Bolşevizmdir. Emperyalistler, Rusya’dan sonra Türkiye’yi de kaybetmekten korktukları için, işgal ettikleri birçok yerden çekilerek, Kemalist burjuvazinin başa geçeceği bir devlete razı gelmek zorunda kalmışlardır.

Lenin; *“bireylerin yaşamındaki ya da ulusların tarihindeki her bunalım gibi, savaşlar da bazı kişi ve örgütleri baskı altına alır, ezer; bazılarının da gözünü açar, çelikleştirir ve ileri fırlatır”* demıştır. Bu, komünist ve devrimci hareketler açısından da böyle olmuştur.

Birinci emperyalist savaş döneminde, kendine Marksist diyen birçok büyük parti, ‘sosyal şöven’ bir rotaya savrulurken, başını Roza Lüksemburg, Karl Liebknecht, Lenin gibi önderlerin çektiği devrimci bir akım yaratmışlar ve üçüncü enternasyonalin temellerini atmışlardır. Sosyal-şovenlerin ‘silahsızlanma’, ‘vatan savunması’ gibi işbirlikçi teorilerine karşı amansız bir mücadeleyi başlatarak, savaşa karşı direnişi örgütlemişlerdir.

Kehanetten gerçeğe...

Birinci emperyalist savaş yıllarında, savaşa karşı devrimci bir duruş sergileyenler, yukarıda belirttiğimiz gibi sınırlı sayıda önderlerdi. Lenin, başta Liebknecht ve Roza’yı kastederek, o önderler için *“yalnızca onlar geleceği temsil ediyor ve herkesin umudu oluyorlar”* kehanetinde bulunmuştu.

Savaş, devrim için koşulları olgunlaştırır. Ancak kendiliğinden devrime yol açmaz. Bunun için öznel faktör, yani devrimci, komünist bir önderlik gerekmektedir. Lenin ve yoldaşları bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket ettiler. Alman sosyal-demokratları, kendi burjuvaları ile işbirliği yapıp Alman devletini nasıl kurtaracaklarını düşünürken, Rus Bolşevikleri, ‘bu devleti nasıl yıkarız’ın derdindeydiler. Almanya’da devrimin koşulları Rusya’dan daha elverişli iken ve herkes Almanya’da devrim beklerken, Rusya’da gerçekleşmesi, bundan dolaydır.

Ekim Devrimi öncesi ve sonrasında bir çok ülkede savaşa karşı ayaklanmalar olmuştur, ancak hiçbirisi proletarya önderliğinde bir devrimle taçlanmadı. Örneğin 1916’da savaşa karşı ilk devrimci ayaklanma, başta Dublin olmak üzere İrlanda’nın çeşitli şehirlerinde patlak verdi. Connolly’nin önderliğinde işçi ve emekçiler, emperyalist savaşa ve baskıya karşı ayaklandılar.

Almanya’da Liebknecht’in önderliğinde işçiler ve gençler, 1 Mayıs 1916’da sokaklara çıktı, cephane işçileri grev yaptı. 1916 yazında Alman filosunda bahriyeliler ayaklandı. Ekim Devrimi’nden bir yıl sonra, Ocak 1918’de Alman devrimi sosyal-demokrat ihanetle birleşen karşı-devrimci saldırı ile bastırıldı. Avusturya-Macaristan’da kitleler savaşa karşı isyan etti, ordu dağıldı, ulusal kurtuluş hareketleri doğdu. Fransa’da bir tümen ayaklandı ve kızıl bayraklar altında Paris’e yürüdüler. İtalya’da sanayi şehirlerinde büyük kitle gösterileri yapıldı vb...

Kısacası **savaş boyunca başta Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanında ayaklanmalar, devrimler yaşandı. Fakat sadece Rusya’da, tarihe “Ekim Devrimi” olarak geçen sosyalist bir devrim gerçekleşti.** Ve bu devrimle bir çağ kapandı. Lenin’in “emperyalizm ve proleter devrimleri çağı” adını verdiği yeni bir çağın açıldı.

Devrimden kısa bir süre önce, savaş bütün şiddetiyle devam ederken Lenin şunları söylüyordu:

“Bu durum uzun süre devam edecek mi? Daha ne kadar ağırlaşacak? Bir devrime yol açacak mı?... Bunu ne biz bilebiliriz, ne de başkaları. Bunun yanıtı ancak ileri sınıf proletarya tarafından, devrimci duygunun gelişmesi ve devrimci eyleme geçiş sırasında edinilen deneyim ile verilebilir. Bu bakımdan ‘hayaller’ ya da bu hayallerin reddedilmesi üzerine bir şey söylenemez. Çünkü hiçbir sosyalist şimdiye kadar (bundan sonrakinin değil de) bu savaşın, (yarınının değil de) bugünkü devrimci durumun bir devrime yol açacağını güvence altına alamamıştır. ...Bütün sosyalistlerin tartışma götürmez temel görevi, bir devrimci durumun bulunduğu yığınlara anlatmak, proletaryanın devrimci bilincini ve azmini uyandırmak, onun devrimci eyleme geçmesine yardımcı olmak ve bu amaçla devrimci duruma elverişli örgütler kurmaktır.” (Lenin Sosyalizm ve savaş sf: 105)

Lenin’in başında olduğu Bolşevikler, Rusya’da böyle bir örgütü kurdular ve Lenin tarafından dile getirilen kehaneti, gerçeğe dönüştürdüler.

Tarihin tekerleği

Birinci emperyalist savaş, Ekim Devrimi ile sona erdi. İkincisini de, dünyanın tek sosyalist ülkesi SSCB bitirdi. Arnavutluk, Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya, Çekoslovakya, Polonya, Macaristan vb. bir çok Avrupa ülkesinde yükselen direnişler, devrimlerle taçlandı. Yanı sıra,

Bin dokuz yüz on yedi

ikinciteşrin yedi...

Yumuşak ve derin

sesiyle Lenin:

“Dün erkendi, yarın geç

zaman tamam bugün,” dedi...

Yağlı çarklılarla yağlı işçiler:

“Bugün!” dedi.

Ölümü aklıktan öldüren siper:

“Bugün!” dedi.

Ağır

çelik

kara

toplarıyla AVRORA:

“BUGÜN!” dedi,

“BUGÜN!” dedi..

.....

Artık

ne kışlık sarayda

sarhoş eteklerin ipekli sesi,

ne paskalya çanlarında

deli duası çarın,

ne Sibirya yollarında zincir iniltisi...

Artık

votka kadehlerinde ıslanmıyacak

sarı sarkık bıyıkları pameşçiklerin.

Kara toprağın üstünde

bir avuç kan gibi

yanmıyacak,

bakır sakalları

açıktan ölen mujiklerin.

Artık

kararmıyacaktır karlı sokaklar

kara bir rüzgar gibi geçen

Çarın kazaklarından.

Sarkmıyacaktır işçi kadınların

kanlı saçları:

kara kalpaklı kazakların

mızraklarından.

Yandı kanatları iki başlı kara kartalın,

düştü yere,

öldü.

Buzlu Baltık denizinin kıyısında

bir pencere örtüldü.

Açıldı bir pencere....

Bin dokuz yüz on yedi

ikinciteşrin yedi...

Nâzım Hikmet

Asya'da Çin başta olmak üzere bir çok ülkede devrimler patlak verdi. Böylece emperyalist-kapitalist sistem, birinci emperyalist savaşta, dünyanın altıda birini; ikincisinde üçte birini kaybetti.

Bugün yeni bir paylaşım savaşıyla karşı karşıyayız. Fakat öncekilerden farklı olarak, işçi ve emekçilerin güç alacağı ne sosyalist bir ülke var; ne de enternasyonal gibi uluslararası birliği... Hatta güçlü komünist ve devrimci partilerden de yoksun... Burjuva ideolojisinin bombardımanı altında büyük oranda tasfiyeye uğramış, reformizme yelken açmış durumdalar...

Bütün bu dezavantajlara karşın, iki büyük savaşın tecrübesi ve birikimi var. Savaşın ve krizin bunalttığı kitlelerin artan öfkesi, arayışları var. Diktatörlere isyan eden, ayaklanan halklar var. Kıscacı devrimci durum tüm dünyada hızla olgunlaşıyor. Her şey öncünün doğru politika ve taktiklerle önderliğinde düğümleniyor.

Dimitrov, ikinci emperyalist savaşın öngününde Nazilerin bir provakasyonu ile esir düştüğünde, faşizmin mahkemelerinde şöyle sesleniyordu:

"En az ihtiyar Galileo kadar kesinlikle söyleyebiliriz ki, dünya yine dönüyor! Dönüyor tarihin tekerleği, ileriye doğru... Emekçilerin kesin zaferine kadar dönecektir de."

Dimitrov'un bu sözlerini, "yeni ortaçağ" denilen karanlığa karşı, büyük bir inançla tekrarlamak gerekiyor. Bugün savaşa karşı tepkiyi sosyalizme götürecek devrimci öncünün yeterli güçte olmayışı, hareketin sınıfsal karakterinin zayıf olması gibi temel eksiklikler, bu gerçeği geciktirebilir, ancak değiştiremez!

Ekim Devrimi'nin üzerinden 99 yıl geçti! Ama insanlığa sunduğu bu eşsiz örnek, yüreklerde ve bilinçlerde yaşamaya devam ediyor. Lenin, nasıl Komün'den çıkardığı derslerle Ekim'i başardıysa, yeni kuşaklar da "İlk sosyalist devleti" aşan örnekler yaratacaktır.

Ekim Devrimi'nin uluslararası niteliği

Ekim Devrimi, emperyalizmi yalnızca kendi egemenlik merkezlerinde, yalnızca 'metropoller'de sarsmakla kalmadı. Emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkmaya çalışarak, emperyalizmin gerisine, onun çevre bölgelerine de vurdu.

Büyük toprak sahipleri ve kapitalistleri devirerek ulusal ve sömürge baskı zincirlerini kopardı, büyük bir devletin, istisnasız tüm ezilen halklarını, bu baskıdan kurtardı.

Proletarya, ezilen halkları kurtarmadan kendini kurtaramaz. Ekim Devrimi'nin ayırıcı özelliği, onun SSCB'de bu ulusal ve sömürge devrimleri, ulusal düşmanlık ve uluslar arasındaki çatışmalar bayrağı altında değil, ama SSCB'de yaşayan milliyetlerin işçi ve köylülerinin karşılıklı güven, kardeşçe bir yaklaşma bayrağı altında milliyetçilik adına değil, ama enternasyonalizm adına gerçekleştirmiş bulunmasıdır.

Ulusal ve sömürge devrimler bizim ülkemizde proletaryanın yönetimi ve enternasyonalizm bayrağı altında gerçekleştirilmiş bulundukları için parya-halklar, köle-halklar işte bu nedenle, kendi örnekleri ile bütün dünyanın ezilen halklarını kendilerine çekerek, insanlık tarihinde ilk kez olarak gerçekten özgür ve gerçekten eşit halklar durumuna yükselmiştir.

Bu demektir ki, **Ekim Devrimi, yeni bir çağ, dünyanın ezilen ülkelerinde, proletarya ile ittifak halinde proletaryanın yönetimi altında, sömürge devrimler çağını açmıştır.**

Eskiden, dünyanın çok eski çağlardan beri, aşağı ve üstün ırklar halinde birinciler, uygarlığa yeteneksiz ve sömürüye adanmış; tek uygarlık taşıyıcıları olan ikinciler ise, birincileri sömürmekle görevli, siyahlar ve beyazlar halinde bölünmüş bulunduğunu düşünmek 'normal' idi. Şimdi, bu söylenceyi ortadan kalkmış ve reddedilmiş olarak düşünmek gerek.

Ekim Devrimi'nin en önemli sonuçlarından biri de, kurtulmuş, sovyetik gelişme yoluna sürüklenmiş Avrupalı olmayan halklara, gerçekte onların gerçekten ileri kültür ve uygarlığı geliştirme bakımından Avrupalı halklardan daha yeteneksiz olmadıklarını göstererek, bu söylenceye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır.

Eskiden ezilen halkların tek kurtuluş yönteminin burjuva milliyetçiliği yöntemi, ulusların birbirlerinden soğuması yöntemi, birbirlerinden ayrılmaları yöntemi, çeşitli uluslar emekçi yığınları arasındaki ulusal düşmanlıkların pekiştirilmesi yöntemi olduğunu düşünmek 'normal' idi. Şimdi bu söylenceyi yalanlanmış olarak düşünmek gerek.

Ekim Devrimi'nin en önemli sonuçlarından biri de, ezilen halkların proleter, enternasyonal kurtuluş yönteminin gerçekte olanaklı ve usa-uygun tek doğru yöntem olduğunu göstererek, çok çeşitli halklardan işçi ve köylülerin, özgür katılma ve enternasyonalizm temeline dayalı kardeşçe birliğinin, gerçekte olanaklı ve usa-uygun olduğunu göstererek bu söylenceye ölümcül bir darbe indirmiş olmasıdır. Bütün ülkeler emekçilerinin tek bir dünya ekonomisi biçiminde gelecekteki birliğinin ön-örneği olan Sovyet

Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin varlığı, bunu dolaysız bir kanıt olarak kullanmaktan geri kalamaz.

Ekim Devrimi'nin bu ve öbür benzer sonuçlarının, sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci hareket üzerinde ciddi bir etki yapmaktan geri kalamayacaklarını söylemek gereksiz. Çin'de Endonezya 'da, Hindistan'dan vb. ezilen halkların devrimci hareketinin büyümesi ve bu halkların SSCB için duydukları sevginin artışı gibi olaylar, bunun doğruluğunun kuşku götürmez belirtisidir.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin sarsılmaz sömürü ve baskı çağı geçmiştir.

Sömürgeler ve bağımlı ülkelerdeki kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkeler proletaryasının uyanış çağı, bu proletaryanın devrimdeki hegemonyası çağı gelmiştir.

(*) Ekim Devriminin 10. yıldönümünde Stalin'in, 1927 5-7 Kasım tarihli Pravda'da yayınlanan makalesinden alınmıştır. (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu –Sol Yayınlar sf: 283-285)

Kolombiya'da 4 yıldır süren "barış görüşmeleri" Eylül ayının sonunda (25 Eylül 2016) bir anlaşma ile sonuçlanmıştı. Anlaşma, beyaz gömlekler, güvercin rozetleri, kurşundan yapılmış kalemlerle, tam bir gösteriye dönüştürülmüştü. Ardından anlaşmanın bir hafta sonra (2 Ekim 2016) referanduma sunulacağı ilan edildi. O ana kadar yapılan kamuoyu yoklamaları, yüzde 65 ile "evet" çıkacağı yönündeydi. Fakat öyle olmadı!..

Referandum öncesinde Kolombiya devleti adına anlaşmayı imzalayan devlet başkanı Santoz'a beklenildiği gibi "Nobel barış ödülü" de verildi! Fakat daha önceki örneklerinde (Filistin, Güney Afrika Cumhuriyeti) ödüller, anlaşmayı yapan iki tarafa birden verilirken, bu kez anlaşmanın diğer tarafı FARC (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri) gözardı edilmişti.

Nobel barış ödülüne layık görülen Santoz, bir önceki hükümetin "Savunma Bakanı" olarak, yıllarca gerillaya yapılan operasyonların başında yer alıyordu. Aralarında Alfonso Cano gibi FARC'ın en önemli önderlerinin katledilmesi dahil, binlerce kişinin öldürülmesinden sorumluydu. Ama bir kez daha eli kanlı bir katile "barış" ödülü vermekten geri durmadılar.

Esasında bu uygulama (tarafardan sadece birine ödül) FARC'a verilen ilk mesajdı. Her ne kadar FARC adına anlaşmayı imzalayan 'Timochenko' lakaplı Timoleon Jimenez, ödülün kendilerine verilmesini sorun etmediklerini söylese de, farklı bir amaç taşıdığı açıktı.

Hemen ardından gerçekleşen referandum, bu amacı daha net biçimde ortaya koydu. **Referandumdan "evet" çıkacağı havası verilmişken, "hayır" çıktı. Zaten referanduma katılım yüzde 37.4 ile son 20 yılın en düşük katılımıyla gerçekleşmişti.** "Evet" diyenler yüzde 49.8; "hayır" diyenler ise, 50.2 idi. Yani yüzde 0.43'lük bir farkla, 60 binin altında bir oyla "barış anlaşması" reddedilmişti.

Burjuva medya, "Kolombiya halkı 'barış'a 'hayır' dedi" başlığı ile duyurdu bu haberi; 'hayır'cılarının sevinç gösterileri, 'evet'çilerin göz yaşlarıyla birlikte... Bir de deniyordu ki, "çatışmanın olduğu bölgelerde 'evet'ler fazla iken, uzak olduğu yerlerde 'hayır'lar çok çıktı." Yani asıl zorluğu çeken yerler değil, görece rahat olanlar 'hayır' demişti! Ve Kolombiyalılar "çok önemli bir fırsatı kaçırmıştı!"

Gerçekten böyle mi? Bu sistemde seçimlerin ne kadar demokratik olduğu, seçim sonuçlarının güvenilirliği bir yana, Kolombiya'da "barış" diye sunulan şey, gerçekten halka huzur ve mutluluk getirecekti de, halk bu "fırsatı" tepki mi?

"Hayır"cıların başını, bir önceki hükümetin başkanı Alvaro Uribe gibi faşistler çekiyordu. Babası FARC gerillaları tarafından öldürülen bir

Kolombiya'da referandum oyunu

toprak ağasının oğlu olan ve büyük toprak sahiplerinin çıkarlarını savunan Uribe, "barış" görüşmelerine uzun süredir karşı çıkıyordu. Referandumda da 'hayır' kampanyası düzenledi. Uribe Hükümeti'nde "Savunma Bakanı" olan ve "yayıncılık şirketi sahibi zengin bir ailenin mensubu" olduğu söylenen Santoz ise, anlaşmanın mimarı olarak 'evet'çilerin başını çekiyordu. Yani **"tavşana kaç, taziye tut" oyunu oynanıyordu. FARC'ın burnunu iyice sürtmek, çok daha geri koşullarda anlaşmaya razı etmek, tamamen diz çöktirmek amacıyla yapılan politik bir manevraydı bu.**

Referandumun ardından arka arkaya verilen demeçler de bunun göstergesidir. Normalde halkın reddettiği "barış anlaşması"nın ortadan kalkması gerekir. Ama öyle olmadı. Santoz *"umudu kesmeyeceğini, görev süresi dolana kadar barış mücadelesini sürdüreceğini"* söyledi. Uribe, "milli barış ittifakı"ndan yana olduğunu, varolan anlaşmada "düzeltmeler" istediğini belirtti. FARC lideri de, "ateşkese devam edecekleri"ni açıkladı.

Ve hemen ardından görüşmelerin yeniden başlayacağı duyuruldu. **Referandumun üzerinden bir ay geçti geçmedi taraflar Küba'nın başkenti Havana'da tekrar biraraya geldiler.**

Vakit geçirmeden "masa"ya oturulmalı, 'hayır'cılar da ikna edecek yeni bir anlaşma bir an evvel yapılmalıydı! Çünkü bu anlaşmanın arkasında başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler vardı. **Uluslararası tekeller, FARC'ın elinde bulunan topraklara dalmak için sabırsızlanıyordu. Başta petrol olmak üzere önemli hammadde yatakları bu bölgelerde bulunuyordu. Keza uyuşturucu üretimi ve ticaretinde dünyanın en önemli merkezidi. ABD, bu anlaşma için, 10 milyon doları boş yere harcamamıştı!**

Peki anlaşmada nelere itiraz edilmişti, nelerin "düzeltmesi" isteniyordu?

Geçen sayımızda bu anlaşma ile Kolombiya halkına daha yoğun bir sömürü ve talandan başka bir şey sunulmadığını, -önceki örneklerle birlikte- ayrıntılı biçimde anlatmıştık. (Bkz: "Kolombiya'da 'barış' kimin için?" PDD Ekim 2016)

Kısaca özetlersek: FARC, altı ay içinde BM gözetiminde 'silahlarını gömecek' ve tasfiye olup yasal siyasete girecek. "Hakikatleri araştırma komisyonu", "barış mahkemeleri" kurulacak, "suçlarını" itiraf edenlere hapis yerine "toplum hizmeti" gibi cezalar verilecek. (Aksi halde 20 yıla var hapis cezaları ile karşı karşıya kalacaklar.) FARC, parlamentoda (Kongre) belli sayıda temsil edilecek. Buna karşılık hükümet, FARC kontrolündeki kırsal alanlara "altyapı yatırımları" gerçekleştirecek; FARC'la birlikte uyuşturucu ekimi ve ticaretine karşı mücadele edecek!

Anlaşmanın her maddesinde taviz verenin hükümet değil, FARC olduğu çok açık değil mi? Ama neymiş, "gerillanın suçlarının cezasız kalacağı" düşünü-lüyormuş! "FARC'ın Kongre'de yüzde 10'luk bir kota ile temsili"ne karşı çıkılıyormuş! "Onlara aylık bağlanması" öfkelen diriyormuş!

Kolombiya'da devrimci örgütlerle devletin silahlı güçleri arasında 52 yıldır süren bir savaş var. Bu savaşta 220 bin insan ölmüş, 7 milyon insan zorla göç ettirilmiş, 45 bin kişi kaybedilmiş! Çok açık ki, bunların ezici çoğunluğu devletin saldırıları sonucu gerçekleşti. Ama devletin işlediği ağır suçlar hasıraltı edilirken; gerillanın alacağı cezalar üzerine fırtına kopartılıyor!

"Barış" görüşmeleri sürerken, son 20 yılda 3 binden fazla üyesini faşist çetelerin cinayetleriyle kaybeden Sendikalar Birliği Genel Sekreteri (CUT) Domingo Tovar Arrieta, anlaşmanın asıl olarak "paramileter çetelere yaradığını", devletin onları kurtarmaya çalıştığını söylemiş ve eklemişti: *"Aileler, çocuklarının nerede ve ne zaman kör testereyle kesildiği ve parçalandığı gibi ayrıntıları öğrenince, neden katillerin cezası hafifletilsin ki?"*

Şimdi tek tarafa "barış ödülü" ve referandumdaki "hayır" oylarıyla, asıl olarak gerek FARC içinde gerekse FARC dışında bu anlaşmayı "ihanet" olarak gören ve mücadeleyi sürdürmekten yana olan güçlere gözdağı verilmekte, "ölümü gösterip sıtmaya razı olmaları" istenmektedir.

Kolombiya'da yaşananlar, bu sürece giren tüm örgütler için ibretliktir. Bir kez geri adım atılmaya görsün, egemenler yere yapıştırana dek üzerlerine basmaktadır. Ama FARC ve onun gibileri, istediği kadar taviz versin; ne emperyalistlerin ve işbirlikçilerin saldırıları bitecektir; ne de ona karşı direniş sona erecektir.

10 Ekim'in birinci yılında ANMA ve PROTESTOLAR

Geçen yıl 10 Ekim'de Ankara Garı önünde devlet destekli IŞİD militanlarının gerçekleştirdiği bombalı saldırıda, yüzü aşkın insan katledilmişti. Katliamın birinci yılında, bu saldırıda şehit düşenler anıldı, katliamı yapanlar ve ona gözyumanlar ise lanetlendi.

Türkiye'nin dört bir yanında yapılan anmaların birçoğuna polis saldırdı, yüzlerce kişi gözaltına alındı. Bu saldırılar, devletin bu katliamdaki rolünün ve ölülerimizden, onların hesabının sorulmasından duyduğu korkunun göstergesiydi. Zaten günler öncesinde OHAL bahane edilerek her tür gösterinin yasaklandığı duyuruldu.

İlk olarak **9 Ekim'de Bursa'da** yapılan anmaya vahşice sadırdılar.

Bir gün sonra **10 Ekim'de Ankara'da** kitlesel bir şekilde anma yapılmasına izin vermediler. Sınırlı sayıda kurum temsilcisi ve ailelere izin verilince, protestolar oldu. Bazı aileler bunu kabul etmediler. Gara doğru yürüyüşe geçen kitlelere ise TOMA'larla saldırıya geçtiler. Devletin yasağına rağmen binlerce kişi, Ankara Garı'na gitmek istedi. Gara çıkan bütün caddelere barikat kuran polis, kitleye gaz bombası ve tazyikli suyla saldırılar gerçekleştirdi. Buna rağmen birçok kez toplanan kitle, polisin saldırısını protesto etti. Son olarak Yüksel Caddesi'nde toplanarak burada basın açıklaması yaptı.

10 Ekim katliamı birçok ilde ve üniversitede protesto edildi. **İstanbul ve Çanakkale**

Üniversitesi'nde öğrencilere polis saldırdı.

Bu saldırılarda yüzlerce kişi gözaltına alındı. Buna karşın anmalar gerçekleştirildi, en çok atılan slogan "Katil devlet hesap verecek" oldu.

İstanbul'da İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu, 10 Ekim şehitlerini

9 Ekim günü Kadıköy'de andı. Anmanın yapılacağı saatten çok önce Kadıköy'deki Beşiktaş iskelesi önüne gelen kitle, "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Ankara'nın hesabı sorulacak", "Ankara'yı unutma, unutturma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbiri-miz", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını attı. Alan tamamen dolduktan sonra başlayan anmada milletvekilleri konuştu. Koordinasyon adına yapılan açıklamada; aradan geçen bir yıla rağmen devletin katilleri yargılamak yerine, aklamayı tercih ettiği; açığa çıkan birçok belgeye rağmen, patlamadan sorumlu olan bakan, emniyet, istihbarat üst düzey yetkililerinin ısrarla yargılanmadığı vurgulandı. Devletin bunları yargılamak yerine, katliamda yaşamını yitirenlerin anılmasını yasaklanmasına tepki gösterildi. 10 Ekim dahil tüm katliamların hesabı sorulana kadar mücadeleye devam edileceği söylendi. Basın açıklamasının ardından, katledilenler anısına gökyüzüne balonlar bırakıldı.

Kitle dağıldıktan sonra Kadıköy çarşısında "Hırsız katil Erdoğan" sloganı atan bir gruba müdahale etmeye çalışan polise çevrede bulunan birçok kişi

tepkiler gösterince, polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Ayrıca 10 Ekim katliamında şehit düşenler mezarları başında anıldı. Başta İstanbul, Ankara olmak üzere yurdun dört bir yanında mezar ziyaretleri gerçekleşti.

İkitelli'de 10 Ekim şehitleri anıldı

Ankara katliamının birinci yıldönümü İkitelli'de yürüyüşle protesto edildi.

10 Ekim günü, PDD'in de bileşeni olduğu "İkitelli Dayanışması ve Emek ve Demokrasi için Güç Birliği"nin çağrısıyla Cemevi önünde toplanan kitle, sloganlar eşliğinde yürüyüşe başladı. "Katil IŞİD işbirlikçi AKP", "Ankara'yı Unutma Unutturma", "Ankara'nın Hesabı sorulacak", "Ankara Şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını attı. Devletin kolluk güçleri, eylemi sonuna kadar takip etti.

Yaklaşık bir kilometre yüründükten sonra basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, katliamda AKP-IŞİD işbirliğine dikkat çekildi. "Katliam ve baskılara rağmen hesap sormaktan geri durmayacağız, mücadeleyi daha yükselteceğiz" denildi. Açıklamadan sonra eylem sonlandı.

Kadınları tekmeleyemezsiniz!

Abdullah Çakıroğlu, Ayşegül Terzi'ye tekme atmıştı. Hem de doğrudan yüzüne atılan bir tekmeydi bu. Sebep; Ayşegül'ün şort giymesi. Otobüste, herkesin içinde önce "bunlar şeytan, bunları öldürmek lazım" deme, ardından tekmeleme hakkını kendinde bulmuştu Abdullah Çakıroğlu adlı saldırgan.

Kadın dövmek, artık sıradan bir davranış biçimi. AKP'nin ülkeyi yönettiği dönemde doğallaştı, yaygınlaştı... Bu nedenle hemen her saldırı, saldırganın yanına kar kaldı.

Ancak tepkiler yükselince, polis gözaltına almak zorunda kalıyordu. Bu kez de öyle oldu. Gözaltındayken ne yaptılar bilmiyoruz; belki de Hrant Dink'in katiline yaptıkları gibi kutlamışlar, beraber selfi çekirmişlerdir.

Sonra serbest bırakıldı tekmeçi saldırgan. Yeniden yükseldi tepkiler, bu defa tutuklamak zorunda kaldılar.

Yaklaşık iki ay sonra, 26 Ekim günü mahkeme görüldü. Saldırgan kendisini şeriatla savundu. "Dini ve manevi duygularım güçlü" dedi. "Kadının normal bir giyimi yoktu" dedi. "İslami hukukta seksi giyinen kadına kırbaç vurulur" dedi. "Kadının haya perdesi olması için örtünmesi

gerekir" dedi. "Aksi taktirde insanın şehvet duyguları uyanır" dedi. "Bunlar Kuranı Kerim'de yazıyor" dedi.

Ve bütün bunları söyledikten sonra serbest bırakıldı. Öyle ya; Türkiye şeriat hukukuyla yönetilen bir ülke olduğu için, şeriata uygun giyinmeyen kadınların tekmelenmesi normal bir davranıştı.

Ve şeriatla yönetilen ülkenin, şeriat kanunlarını uygulamakla yükümlü olan mahkeme heyeti, saldırganı haklı bulmuş, "mağdur olmaması için" tahliyesine karar vermişlerdi.

Bu tablo karşısında yeniden bir infial koptu. Protestolar çığ gibi yükseldi. Saldırgan sadece "delilik" savunması yapmış olsaydı, belki de bu kadar tepki oluşmayacaktı. Ama doğrudan şeriat savunması yapması, laik yaşam tarzını bu şekilde yargılaması ve saldırısını meşru-doğru göstermesi, tepkileri daha da büyüttü.

Tepkiler üzerine saldırgan Çakıroğlu bir kere daha tutuklandı. Ancak "laik, demokratik ve bağımsız yargı"mızın "şeriat savunması"na verdiği destek baskın geldi ve saldırgan bir kere daha serbest bırakıldı.

Elbette bu böyle gitmez. Tarihin tekerleği geriye dönmez. Dinci-gerici bir yönetimin şeriatçı talepleri, toplumsal mücadelenin kazanılmış haklarını gaspetmeye yetmez.

Mehmet Ağar

“Bin operasyon”u unutturamazsın!

ve istediği koşullarda krallar gibi kalması sağlanır. Fakat AKP’li olmaz. “Partilerüstü” bir siyasetçi, bir “devlet adamı”, “ombusman” denilen bir akıldane olmayı tercih eder. Elazığ’dan “bağımsız milletvekili” olarak meclise geldiği dönemde, PKK için “dağda

silahla dolaşacaklarına, düz ovada siyaset yapsınlar” diyerek, “Kürt açılımı”, “çözüm süreci” isimler altında yürütülen görüşmelerin de başlatıcısı olur.

O yıllarda “merkez sağ”ı toparlayacak lider olarak öne çıkmıştır. Yeniden kurulan Demokrat Parti’nin (DP) başına geçerek, çeşitli ittifak arayışlarına girer, fakat bu çabalar sonuç vermez. Uzunca bir süredir de siyaset sahnesinden çekilmiştir.

Ağar’ın yeniden gündeme gelmesi, TBMM’de oluşan 15 Temmuz darbesini “Araştırma Komisyonu”na verdiği ifadeyle oldu. Ağar’ın şu sözleri çarpıcıydı: *“Ben şube müdürlüğündeyken sol örgütlerin ardında Rusya var sanırdım. Meğerse sadece TKP’yi desteklermiş. Bu örgütlerin ardında Batı varmış. Sol örgütler bizim sandığımızın tersine, zararsız, eline bıçak almamış insanlar çıktı. Kabul etmek lazım ki temiz fikir adamlarıydı... Solcuların şiddete bulaştığı ön yargısını yıllarca gözümüzde büyüttük.”*

Bu sözler “eski polis şefinden özeleştirisi” olarak sunuldu. Sanki yaptıklarından pişman olmuş ve bunu herkesin önünde itiraf etmekten çekinmemiş gibi yaparak, ayrıca taktir topladı.

Ağar gibi bir “devlet adamı”ndan yaptıklarından pişmanlık duyması beklenemez.

Bu ne bir “özeleştirisi”, ne de “vicdan muhasebesi”dir. Bir anda söylenivermiş sözler de olmayacağına göre, mutlaka arkasında bir hesap vardır.

Yaşlanmış, emeklisi gelmiş işkencecilerden kimi zaman korku, kimi zaman iç huzura kavuşma dürtüsüyle “emir kuluyduk” “yapmak istemezdik” türü sözleri duymuşuzdur. Ki bunlarda bile, pişmanlıktan çok, işlediği suçlardan kurtulma çabası vardır. Ağar gibilerinde ise, politik bir hesap, geleceğe dönük bir plan, mutlaka kendi çıkarlarına hizmet edecek bir durum sözkonusudur.

Son yıllarda bir çok devlet adamı, politikacı, çeşitli vesilelerle “özür” dilemektedir. Örneğin Almanya Şansölyesi, Yahudi soykırımından dolayı İsrail’den “özür” dilemişti. Ya da İngiltere Başbakanı, Avusturalya’da yok ettikleri yerli halk Aborjin’lerden “özür” diledi. Hatta bunun için diz çökme, ağlama gibi mi-zansenler bile yapıldı. Bütün bunlar, yapmacık “özür” ritüelleriyle tarihteki kötü sicillerini silme,

o ülke halklarının gözünü boyayarak sömürü ve soyguna devam etme çabasından başka bir şey değildir.

Emperyalist ülkelerde görülen bu “özür” maskaralığı, “bizimkiler”e de sirayet etti. Örneğin Erdoğan, CHP’yi sıkıştırmak ve Alevilerin desteğini alabilmek için Dersim katliamından dolayı devlet adına özür diledi. Ya da 15 Temmuz sonrası Gülen

Cemaati ile ortaklığına duyulan tepkileri azaltmak için “hem rabbimden hem milletimden özür diliyorum” dedi.

Bu “özür”lerin bir inandırıcılığı var mıdır? Şimdi Ağar da bu furyaya katılmış görülebilir. Bu şekilde kendi kötü sicilini temizlemek ve “büyük adam” pozlarıyla puan toplamak istemiş olabilir.

Sonuçta her ne amaçla yapmış olursa olsun, ne işkenceci kontrgerilla kimliğini yok edebilir; ne de yaptıkları suçları affettirebilir!

Sol örgütlerin “zararsız, eline bıçak almamış insanlar” olmasına gelince... **Baskı, şiddet ve terör, her zaman egemen sınıfların, ezilen-sömürülen kesimleri sömürmek için başvurdukları yöntemlerdir. Buna başkaldıranlar, sömürsüz-savaşsız bir dünya isteyenler, bunu ancak silaha sarılarak yapmak zorunda olduklarını anlamışlardır.** Tarih bunun örnekleriyle doludur. Ağar da, tüm egemenler gibi bu gerçeği çok iyi bilmektedir. Ancak sözde “özür” dilerken bile, düzen-içi reformist solu, gerçek devrimci ve komünistlerin önüne çıkarıp, onlara met-hiye dizmiştir.

Ağar’da değişen bir şey yoktur! O misyonunu oynamaya devam etmektedir. Onun gibilerinin gerçekten itiraflarda bulunacakları tek yer halk mahkemeleridir. Ancak devrimci adalet karşısında gerçekleri konuşur ve hak ettiği cezayı bulur.

Mehmet Ağar’ın övünerek söylediği “bin operasyon”dan bir kısmı, devrimci-demokratların, yurtseverlerin, sendikacıların gözaltına kaybedilmesi, katledilmesi idi.

O kayıpların aileleri, 20 yıldan fazla zamandır, cumartesi günleri Galatasaray Lisesi’nin önünde oturuyor, kayıplarından bir haber istiyor.

Mehmet Ağar... Türkiye’de kontrgerilla cinayetleri, katliamlar, işkence denildiği zaman akla ilk gelen isimlerden... Susurluk’un altından da o çıkmıştı, Kürt işadamlarının katledildiği Sakarya üçgeninin arkasından da... 12 Eylül öncesinin tetikçileri MHP’li faşistlerin düşünlerinde de onu gördük, cenazelerinde de... Abdullah Çatlı, Haluk Kırıcı, Oral Çelik gibi eli kanlı faşistler, onun “iş arkadaşları”, “dostları”ydı...

‘90’lı yıllardaki katliam ve siyasi cinayetlerin bir çoğunda Ağar’ın bizzat dahlili vardı. 12 Temmuz’da DS’nin önder kadrolarını evlerinde katlederken İstanbul emniyet müdürü olarak *“bunlar fırsat operasyonu, fırsatını bulunca kaçırmayacaksınız”* diyordu. 19 Aralık hapishane katliamının ardından, bu planı yıllardır hazırladıklarını, ama hükümetlere kabul ettiremediklerini, ancak Ecevit’in başında olduğu hükümetle başarabildiklerini anlatacak. Yani “sol” görünümü bir başbakanla solcuları katletmenin daha kolay olduğunu söylüyordu.

Mehmet Ağar, herhangi bir polis şefi değildir. Öyle olmadığı sonraki yükselişinde de ortaya çıkmıştır. Zaten babası da 50’li yılların Emniyet Müdürü’dür. Yani “babadan” polistir! “Devlette süreklilik esastır” ilkesi, devletin asker-sivil bürokrasisin tepe noktalarında bulunan kişilerin “geçmişleri” “aile kökleri” yönüyle de geçerlidir. **Kendilerini ezelden beri devletin sahipleri olarak görürler. Ve genç yaşlarından itibaren devleti temsil etmenin fütursuzluğu, cüreti ile hareket ederler. Mehmet Ağar da o kişilerdendir.**

Kontrgerilla’yı “derin devlet” olarak tanımlayanlara, *“devletin derini, sığı olmaz, devlet devlettir”* diyen; *“bin operasyon yaptık”* diyerek kontra eylemleri kabul eden, aynı zamanda *“bir tuğlayı çeksen, duvar yıkılır... bu sırlar benimle birlikte mezara gidecek”* sözleriyle devletin sır kütüğü olduğunu itiraf etmekten de çekinmeyen biridir.

Devlet de, kendisine böyle bağlı, hizmette kusur etmeyen ve köklü bir geçmişe sahip “memuru”nun önüne kırmızı halılar sermekte tereddüt etmez. Emniyet Genel Müdürlüğü’nden Adalet ve İçişleri Bakanlığı’na hızla yükselir. *“Bizim için kurşun atan da yiyen de şereflidir”* diyen **Çiller’in “tak-şak paşası” Doğan Güreş, OHAL valisi Ünal Erkan ile birlikte DYP’nin “vurucu gücü”dür.**

Ağar’ın AKP ve Erdoğan’la da arası hep iyi olmuş. AKP de bunun karşılığını verir. Yargılandığı davalarda en az cezayla sınırlanması, istediği cezaevinde

Kararlılığın, uzlaşmazlığın, cesaretin adı:

Yoldaşları arasındaki adı Stalin Mehmet'ti. Sınıf düşmanlarına karşı öylesine derin bir kin taşıyordu ki, ona bu adı vermişlerdi. İsmail Cüneyt, ideolojik-siyasi-örgütsel atılımın ve boşlukları doldurmanın adı oldu hep.

İsmail Cüneyt, Balıkesir'in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. O, küçük yaştan itibaren sefalet içinde büyüdü. Lise çağlarında devrimci düşüncelere ilgi duymaya başladı. 12 Mart 1971 darbesi gerçekleştiğinde lisedeydi ve tek başına kalmasına rağmen devrimci çalışmalarını aralıksız sürdürüyordu.

'73 yılında Hacettepe Üniversitesi'ne girdi. Anti-faşist mücadelenin yükseliş gösterdiği Hacettepe'de, sivil faşistlere karşı kavgada ön saflarda dövüştü. Kararlı militan özellikleri ile devrimci gençlerin güvenini kazanırken, polisin ve sivil faşistlerin boy hedefi oldu.

Sezai Ekinci ile Hacettepe'deki bu anti faşist mücadele içinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlik, daha sonraki mücadele yıllarında hep sürdü. '75 yılında üniversiteyi bıraktı, proletaryanın içinde örgütlenme faaliyeti yürütmek üzere İstanbul'a gitti. Kartal'da yoldaşlarının "sırça köşk" dediği bir gecekondu kiraladı ve bir fabrikada çalışmaya başladı. Kısa sürede işçi ve emekçilerle bağ kurdu, onları bilimsel sosyalizmin ışığı ile aydınlattı.

İsmail Cüneyt, kendisini ideolojik-siyasi olarak da sürekli geliştiren bir komünistti. O yıllarda içinde bulunduğu devrimci grup THKO ile birleşmişti. Fakat sınıf işbirliğini vaaz eden "Üç Dünya Teorisi" başta olmak üzere, sağ oportünizme karşı durdu. Bundan dolayı ayrılık gündeme geldiğinde tereddütsüz muhalefetin yanında yer aldı. İhtilalci komünist örgütün temellerini atmak üzere Adana'ya gitti. Orada sağlam kadrolar ve geniş bir işçi-emekçi çevre yarattı.

19 Şubat 1979'da İMT'ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu güvenle katıldı. Kararlı tutumu ve önder özelliklerle öne çıktı ve MK'ya seçildi. MK'nın

İSMAİL CÜNEYT (STALİN MEHMET)

*Taş haline gelmiş damarlarım
Atomlarım bir kaya içinde sıkıştırılmış
Sıcaktım bir çağda
Donmuşum şimdi
Sertleşmişim
Hiçbir güneş eritemez beni
Hiçbir soğuk çatlatamaz
Delemezler zırhımı öyle kolay kolay
Kaldıraçlar oynatamaz beni yerimden
Kayayım ben
GRANİT!*

Emler Diktonius (İsveç şairi)

en genç üyesiydi, ancak kendini her yönden hızla geliştirdi, teorik-siyasal görevler üstlendi ve başarıyla yerine getirdi. Örgütün ideolojik, siyasi-örgütsel inşasında İsmail Cüneyt'in katkısı büyük oldu.

12 Eylül'ün kara günlerinde, mevziden mevziye, cepheden cepheye koşan, boşlukları dolduran bir önderdi. Safaların terk edildiği, örgüt ve partilerin dağıldığı o günlerde, büyük bir enerjiyle güçleri topladı, etrafına umut ve cesaret yaydı. Çünkü o, Stalin Mehmet'ti. Kararlılığın, dayanıklılığın, uzlaşmazlığın adıydı.

İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları, ölümünden sonra bir bildiriyle açıklayana dek...

Onu "Stalin Mehmet" olarak aramaya başladıklarında, "eğer bir gün sağ ele geçersen" diyordu, "mahkemede Stalin'in büyüklüğü karşısında saygıyla eğildiğimi, bu 'yakıştırmayı' tasvip etmediğimi söyleyeceğim". Söyleyemedi ama. Adından öylesine korktular ki, göstermelik mahkemelere bile gerek görmediler.

24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt ve yoldaşları kaldıkları bir evde polis tarafından kuşatıldılar. 12 Eylül'ün en karanlık günlerinde Sefaköy'de granitten bir kale yaratıldılar. Saatlerce süren çatışmada biri komiser üç polisi öldürmüşlerdi. Ancak Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel çatışmada şehit düştü. İsmail Cüneyt ise, çemberi yararak oradan çıkmayı başardı. İşkenceciler Sefaköy'ün intikamını almak için İsmail Cüneyt'i hedefe çaktılar. Buldukları yerde öldüreceklerini açık açık söylediler. 21 Aralık'ta yakalandığı gün, İstanbul-Gayrette'de kurşuna dizdiler.

Cesurluk, atılganlık, kararlılık, dünyayı değiştirme isteği ve azmi, aldığı her sorumluluğun hakkını veren, çelikten bir disiplin yaratan... Pekçok özellikten oluşan bir bütündür onun yaşamı. Adı, Fatih'le, Yoldaşcan'la, Sezai'yle birlikte her daim yaşayacak...

Van Gölü Film Festivali Kutub Yıldızı belgeselinin gösterimini gerçekleştirdi

Van Gölü Film Festivali, "Kutub Yıldızı- ağacın köklerinden biri" belgeselinin gösterimini gerçekleştirdi.

FÖKEV (Fatih Öktülmüş Kültür ve Sanat Evi) tarafından hazırlanan "Kutub Yıldızı-ağacın köklerinden biri" belgeselinin gösterimi, 14 Ekim günü Cezayir Toplantı Salonu'nda yapıldı. Bu yıl 5.si düzenlenen Van Gölü Film Festivali, 12 Ekim günü İstanbul'da gerçekleştirdiği açılışın ardından, 14 Ekim günü de "Kutub Yıldızı" belgeseli için "özel gösterim" düzenledi. Gösterimin ardından izleyicilerle bir söyleşi düzenlendi.

Osman Yaşar
Yoldaşcan ve Ekim
Şehitleri'nin afişleri,
merkezi yerlere ve
emekçi semtlere
yapıştırıldı.

21 Kasım 1831- Lyon Ayaklanması

Fransa'nın Lyon kenti, 1831 yılında 160 bin nüfuslu bir kenttir. Yarı tekstil işçisidir. Dünyanın dört bir yanında burjuvalar sırtlarında Lyon ipeğiyle dolaşırken; bu ipeğin üreticileri, şehrin dışında, çıplak ayakları, açlıktan büzülmüş mideleri ve kolera ile boğuşmaktan yorgun düşmüş vücutları ile yaşamaya çalışırlardı. Makineli üretime geçilmesiyle birlikte hızla işsiz kalmaya ve yoksullaşmaya başladılar. Ve 1831 Kasım'nda ücretlerin arttırılması, bellerini büken vergilerin kaldırılması talebiyle ağaya kalktılar. Tek sloganları vardı: **ÇALIŞARAK YAŞAMAK YA DA SAVAŞARAK ÖLMEK!**

Ayaklanma, kanlı bir biçimde bastırıldı. Lyon barikatlarında işçiler inanılmaz bir cesaretle savaştılar. Belediye binasını ele geçirdiler, geçici bir hükümet kurmayı denediler. Fakat başarılı olamadılar. 24 Kasım'da 30 bin kişilik bir orduyla şehre giren askerler, korkunç bir katliama giriştiler. Lyon işçisi kahramanca direndi, bu direnişte 535 şehit verdi, binlerce de yaralı... Proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkışıdır 1831 Lyon ayaklanması.

☆ **1 Kasım 1954- Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir kurtuluş savaşı başladı.**

☆ **9 Kasım 1918- Alman proletaryası ayaklandı**

4 Kasım'da Kiel'de başlayan Alman Devrimi, hızla bütün ülkeye yayıldı. Birçok kentte işçi ve asker konseyleri kuruldu. Geniş kitleler üzerinde etkili olan Alman sosyal-demokrat partisinin ihanetiyle, iki ay süren devrim yenilgiyle sonuçlandı. Spartakistler'in önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg, devrimin yenilgiye uğramasından iki ay sonra 15 Ocak 1919'da katledildiler.

☆ **16 Kasım 1973- Yunanistan'da Politeknik direnişi**

1967 yılında Yunanistan'da ABD desteğiyle gerçekleşen Albaylar Cuntası'na karşı üniversite öğrencilerinin örgütlediği protesto gösterileri, Politeknik Üniversitesi'nin işgal edilmesiyle doruğa ulaştı. Öğrenciler, Atinalı emekçileri cuntaya karşı direnişe desteğe çağırıldılar. 15 ve 16 Kasım'da

polisine yönelttiği saldırıları geri püskürttüler. 17 Kasım'da tank ateşiyle okulun duvarları yıkıldı ve 36 öğrenci katledildi. Politeknik Direnişi, faşist cuntanın yıkılması için düzenlenen gösterilerin başlangıcı oldu.

☆ **16 Kasım 2000- Ahmet Kaya, Paris'te sürgünde öldü.**

☆ **18 Kasım 1986- NETAŞ grevi**

12 Eylül sonrasında faşist baskılara rağmen yenden direnişe başlayan işçi sınıfının ilk grevi gerçekleşti.

☆ **18 Kasım 1937- Dersim katliamının ardından, direnişe önderlik eden Seyit Rıza, oğlu ve arkadaşları asıldı.**

☆ **19 Kasım 1981- Şair Enver Gökçe öldü.**

Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi, II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgale karşı anti-faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi. Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampa katıldı.

☆ **1 Aralık 1934- SBKP MK üyesi Kirov öldürüldü.**

Kirov'un ölümü, emperyalistlerin sosyalist SB'yi içten çökertme çabalarının önemli halkalarından biriydi. Bunun üzerine Stalin, parti içindeki karıştırmacı ajanları açığa çıkartmak için büyük bir hareket başlattı.

☆ **9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.**

☆ **10 Aralık- Dünya insan hakları günü**

☆ **13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi**

☆ **16 Aralık 1933- Dimitrov Leipzig Duruşmasında faşizmi yargılayan ünlü savunmasını yaptı.**

☆ **19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı**
Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapisanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tutsak şehit düştü.

☆ **19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı**

Devlet tarafından planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte 500'den fazla insan katledildi.

☆ **28 Aralık 2011- Roboski katliamı**

Kaçışa giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla 35 kişi katledildi.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976
Mehmet Fatih Öktülmüş'un yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979
İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

Hamit Tekin- 9 Aralık 1979
Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren yeralan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikal Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980
Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğeniydi. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünün ardından, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana 1. Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

İsmail Cüneyt- 21 Aralık 1983

☆ **19 Kasım 1942- Stalingrad karşı taarruzu başladı**

Stalingrad, Sovyet ülkesini işgal eden Nazi ordularının karşısında, Moskova'dan önceki son duraktı. Bu yüzden halk ve Kızılordu, ölümüne bir savaşla savundu bu son mevziyi. 140 gün boyunca bütün bir halk direndi. Stalingrad, Alman ordularının 4 yıl süren ilerleyişini durduran ilk durak oldu. Sonrasında, Kızılordu'nun Berlin'e kadar süren ve faşizmi kendi ininde yokeden görkemli ilerleyişi başladı.

☆ **20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı**

Demokratik bir içeriğe sahip olan Meksika Devrimi'nde Francesco Pancho Villa, kuzeydeki ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

☆ **25 Kasım- Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü**

☆ **29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.**

Lozan, Musul, “Misak-ı Milli” SAVAŞ YALANLARI ve GERÇEKLER

ine Lozan tartışılıyor, “misak-ı milli”nin sınırları hatırlatılıyor, Musul-Kerkük üzerine hak iddiaları havada uçuşuyor. Bir ucunu Kemalistlerin, diğerini “Yeni Osmanlıcılar”ın çektiği bir “kör dövüşü”dür gidiyor.

Lozan, Sevr, misak-ı milli (ulusal ant) TC’nin kuruluşundan bu yana Saltanat-Hilafet yanlısı kesimlerle, Kemalistler arasında süregelen tartışma konularıdır. (Daha sonraki yıllarda Kürt ulusal hareketi de buna dahil oldu.) Her siyasal akım, bu anlaşmalara farklı anlamlar yüklemektedir. Durdukları yere göre ve güncel-pratik çıkarlar üzerinden, kimisi arş-alaya çıkarmaktadır; kimisi de lanetleyip yerden yere vurmaktadır.

Bu yaklaşımların kuşkusuz ideolojik-siyasi boyutları var. Ancak son yıllarda gündeme getirilmesinin asıl nedeni, bölgemizde sürmekte olan emperyalist savaştır. Körfez Savaşı sırasında Özal’ın “bir koyup üç alacağız” sözünden itibaren, değişik tarihlerde misak-ı milli, Musul-Kerkük tartışmaları yapılıyor. En son 2003 yılında ABD’nin Irak işgali öncesi, Musul-Kerkük üzerine iddialar öne sürülmüştü. Suriye savaşı sonrası, buna Halep de eklendi. Buraların “misak-ı milli sınırları içinde yer aldığı”na dair propaganda ile, savaşa müdahil olmanın “tarihsel haklılığı” yaratılmaya çalışıldı. Böylece kitleleri savaşa razı etmenin en etkili yolu kullanılmış oldu.

Son tartışmanın tam da Musul operasyonu arifesinde yapılması, tesadüf değil. Erdoğan, geçtiğimiz ay yaptığı bir konuşmada; “1920’de bize Sevr’i gösterdiler, 1923’te Lozan’a razı ettiler. Birileri de Lozan’ı ‘zafer’ diye yutturmaya çalıştı!” diyerek, bu tartışmaların fitilini yeniden ateşledi.

Aynı Erdoğan, Lozan’ın her yıldönümünde (24 Temmuz) ona methiyeler dizen mesajlar yayınlamıştır. Çok değil daha üç ay önce, 15 Temmuz darbe girişimi sonrasına denk gelen Lozan’ın son yıldönümünde “aziz milletimizin inanç, cesaret ve fedakârlıkla elde ettiği zafer, Lozan Antlaşması ile tescil edilmiştir. Bu anlaşma yeni kurulan devletimizin tapusu niteliğindedir” demişti. Yani Lozan’a “zafer” diyenlerin arasına kendisi de katılmıştı.

Sözkonusu Erdoğan olunca, bugün ak dediğine yarın

kara demesi, artık kimseyi şaşırtmıyor. Günün ihtiyaçlarına göre aynı konu hakkında birbirine zıt sözler sarfedebiliyor. Darbe sonrası “milli birlik bütünlük” mesajları uygun görüldüğünden Lozan’a “zafer” demek gerekti; Cerablus ardından Musul’a girmeye hazırlandıklarında ise, Lozan, Musul-Kerkük’ü İngilizlere kaptıran bir “hezimet” oldu! Esasında bütün burjuva politikacılar ilkedden yoksundur, pragmatik ve demagogdurlar. Örneğin Demirel’in “dün dündür, bugün bugündür” sözü, bunun açık itirafıdır. Fakat Demirel gibi deneyimli politikacılar, bu işi daha usturuplu yapıyordu; Erdoğan ise, en kaba haliyle yapıyor. Eğitim düzeyi, ideolojik saplantıları, dönem farklılığı gibi faktörler, bunda önemli bir rol oynuyor.

Yeniden konumuza dönersek; Erdoğan’ın Lozan’la ilgili sözleri, başta CHP olmak üzere birçok Kemalist-ulusalcı kesim tarafından “gündem değiştirmek” olarak değerlendirildi.

Erdoğan’ın tarih bilgisinin kısıtlılığına, danışmanlarının cehaletine yoruldu. Kimileri de Erdoğan’ın İslamcı kimliğini hatırlatıp, bu konuda geçmişten bu yana süregelen husumete bağladı.

Oysa gerçek neden, Irak ve Suriye’de sürmekte olan emperyalist paylaşım savaşına doğrudan dahil olmak ve savaş sonrası kurulacak “masa”da bulunabilmektir. AKP’nin iflas eden dış politikasını, “tarihsel haksızlıkları giderme” demagogisiyle yeniden diriltmek, kitleleri buna ikna edebilmektir.

Geriye dönüp bu tartışmaların ne zaman hortlatıldığına baktığımızda, bu gerçeği rahatlıkla görebiliriz. Bugün farklı noktalara çekenler de bunu biliyorlar. Fakat gerçek niyetleri ortaya serip kitleleri savaşa karşı harekete geçirmek yerine, Erdoğan’ın minderinde dövüşmeyi tercih ediyorlar. Sonuçta kitleleri manüple etmede elbirliği halinde, her biri üzerine düşen misyonu yerine getiriyor.

“Misak-ı milli”nin değişen sınırları

Geçmişten bu yana bölgeye dönük her emperyalist müdahalede, egemen sınıfın sözcüleri Osmanlı’nın toprakları ve misak-ı milli sınırlarını gündeme getirdi ve oralara dönük saldırının zemini yaptı.

‘90’lı yıllarda Sovyetler Birliği dağıldığı zaman, Demirel, “Adriyatik’ten Çin’e kadar” uzanan coğrafyada Türklerin bulunduğunu söyleyerek, Türk egemenlerinin Kafkaslar’a el atmasını doğal bir şey olarak sunmuştu. 2000’lerin başında Irak’ın işgali gündeme geldiğinde, “Galiçya’dan Yemen’e kadar Mehmetçiğin kanı aktı” denilerek, Ortadoğu’daki her gelişmeye müdahil olma hakkı savunulmuştu. Bölgenin tümü “vatan toprağı” sayılmış ve “vatan savunması” adı altında savaşa katılmak meşrulaştırılmıştı. Aynı günlerde Abdullah Gül, “çıkarlarımız Anadolu’ya hapsedilemez” diyerek, ‘yeni Osmanlıcı’ yayılmacılığa çanak tutuyordu.

Kısacası dönemin ihtiyacına göre Osmanlı toprakları hatırlatılıyor ya da misak-ı milli sınırları genişliyor ve

Erdoğan’ın Lozan’la ilgili sözleri, başta CHP olmak üzere birçok Kemalist-ulusalcı kesim tarafından “gündem değiştirmek” olarak değerlendirildi. Oysa gerçek neden, Irak ve Suriye’de sürmekte olan emperyalist paylaşım savaşına doğrudan dahil olmak ve savaş sonrası kurulacak “masa”da bulunabilmektir. AKP’nin iflas eden dış politikasını, “tarihsel haksızlıkları giderme” demagogisiyle yeniden diriltmek, kitleleri buna ikna edebilmektir.

can alıcı nokta neresi ise, orası işaret ediliyor.

Körfez Savaşı'ndan bu yana üzerinde en çok durulan yer ise, hiç kuşkusuz Musul-Kerkük'tür. *"Misak-ı milli'nin vazgeçilmez parçası"* ya da *"oradan çıkarılan petrolde hakkımız olduğu"* söylenecek, hak iddiaları hep sürdü. **Bu süreç zarfında Musul-Kerkük birlikte anıldığı halde, son günlerde sadece Musul'un adını duyar olduk. Önceleri "misak-ı milli sınırları" içinde Halep hiç geçmezken, şimdi Erdoğan, "Halep'in kuzeyi"ni de dahil etti.**

Kerkük'ten el yıkanmış olmalı ki, artık onun adı geçmiyor. Orayı Barzani'ye terketmek zorunda kalmış görünüyorlar. Şu anda varsa yoksa Musul! Bir de Halep'in kuzeyi! Cerablus'a girdikten sonra, bunu daha sık duyar olduk.

Tarih, en subjektif yaklaşılan alanlardan biridir. Döneme ve siyasi görüşe göre eğilip bükülür, hatta yeniden yeniden yazılır. Hele ki, **savaş dönemlerinde her işgalci güç, kendisine bir "tarihsel haklılık" yaratmak için tarihi çarpıtır, yeni bir "resmi tarih" uydurur.**

Türkiye tarihi de bundan nasibini fazlasıyla almıştır. Egemenlerin tarihle bu kadar oynadığı bugünlerde tarihsel gerçekleri bilmek, daha fazla önem taşıyor. Üzerinde fırtına kopartılan "misak-ı milli" nedir, hangi koşullarda gündeme gelmiştir, sonrasında nasıl bir sürece girilmiş, Sevr'den Lozan'a neler yaşanmıştır, bunlara kısaca bakmakta yarar vardır.

Osmanlı'nın sonu

İslamcıların, özellikle AKP Hükümeti döneminde öve öve bitiremedikleri Osmanlı, Ortadoğu'nun emperyalist güçler tarafından paylaşıldığı birinci emperyalist savaşın başladığı yıllarda en zayıf dönemini yaşıyordu. Artık ondan "hasta adam" diye bahsediliyordu.

Roma'dan sonra en büyük imparatorluk olarak tarihe geçen Osmanlı, 600 yıllık ömrünün son dönemlerinde (19. yüzyıl), ulusların bağımsızlık mücadeleleriyle üst üste darbeler yedi. **Sürekli toprak kaybeden ve içten içe çürüyen İmparatorluk, kaderini, Batılı kapitalist devletlerin insafına terk etmek zorunda kalmıştı. Kapitalizmin emperyalizme evrildiği dönemde ise, emperyalizmin yarı-sömürgeci haline gelmişti.**

Bu döneme "güneş batmayan ülke" olarak giren İngiltere, başta İstanbul, İzmir gibi liman şehirler olmak üzere Anadolu'ya ticari ağlarını atmış bulunuyordu. 20. yüzyılın başlarında ise, Alman emperyalizmi büyük bir atak yaparak Osmanlı üzerinde nüfuzunu arttırdı. Osmanlı saltanatı ve aydınları, İngiliz ve Alman yanlıları olarak ikiye bölündü. İşte birinci emperyalist dünya savaşına, Osmanlı bu koşullarda girdi.

Başta İngiltere olmak üzere dönemin en güçlü emperyalist ülkeleri, dünya üzerinde hegemonya kurabilmek için, en başta Ortadoğu'ya hakim olmak zorundaydılar. Ortadoğu, yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, sıcak denizlere açılan jeostratejik konumuyla her dönem sömürgeci güçlerin ilgi alanı olmuştur. Bu ilgi, petrolün kullanım alanlarının çoğalması ve stratejik bir önem kazanmasıyla birlikte, daha da arttı. Fakat **Ortadoğu'da hakimiyet kurabilmeleri için, 19. yüzyıla kadar bölgenin iki büyük devleti Osmanlı ve İran'ın zayıflatılması, hatta parçalanması gerekiyordu.** Her emperyalist güç, Osmanlı içinde kendi işbirlikçilerini yaratarak, kaleyi içten çökertmeye çalıştı. Bir yandan da ulusal-mezhepsel ayrılıkları kıskırtarak isyanlar çıkarıldı, yeni devletler oluşturuldu.

Bu rekabette Almanya üstün geldi. **Hem dönemin en hızlı gelişen gücü olması; hem de o dönemki çıkarları Osmanlı'nın parçalanmasından değil, kendisine bağımlı hale gelmesinden geçtiği için, Almanya avantajlı duruma geçti.** Özellikle de o yıllarda hükümeti oluşturan İttihat-Terakki ve onun liderleri Talat ve Enver Paşa üzerinde kurduğu etkiyle, Osmanlı'yı kendisine bağladı. Savaş başlamadan önce askeri alanda gelişen işbirliği, en önemli kozlarıydı. Osmanlı ordusu Alman silahları ve Alman subayların eğitimi ile modern bir orduya dönüşmüştü. Sonrasında genelkurmay başkanlığını Alman generalinin yaptığı, üst düzey Alman subaylarının komuta kademesini oluşturduğu bir hale geldi. Osmanlı devletinin, Almanya'nın yanında savaşa katılımı, küçük bir hile ile başarılabilecek duruma gelmişti. (İsimleri değiştirilen Alman savaş gemilerinin -Yavuz ve Midilli- Boğazlardan geçip Rusya'yı bombalaması gibi.)

Savaş öncesi ve sırasında Almanya'nın Osmanlı üzerinde hakimiyeti artmış olmakla birlikte,

Emperyalistlerin Ortadoğu'da hakimiyet kurabilmeleri için, 19. yüzyıla kadar bölgenin iki büyük devleti Osmanlı ve İran'ın zayıflatılması, hatta parçalanması gerekiyordu. Her emperyalist güç, Osmanlı içinde kendi işbirlikçilerini yaratarak, kaleyi içten çökertmeye çalıştı. Bu rekabette Almanya üstün geldi. Hem dönemin en hızlı gelişen gücü olması; hem de o dönemki çıkarları Osmanlı'nın parçalanmasından değil, kendisine bağımlı hale gelmesinden geçtiği için, Almanya avantajlı duruma geçti. Özellikle de o yıllarda hükümeti oluşturan İttihat-Terakki ve onun liderleri Talat ve Enver Paşa üzerinde kurduğu etkiyle, Osmanlı'yı kendisine bağladı. Savaş başlamadan önce askeri alanda gelişen işbirliği, en büyük kozlarıydı.

Fransa ve İngiltere'nin Osmanlı ile ilişkileri çok daha eski ve köklüydü. Diğer yandan Rusya, Ortadoğu'daki en eski sömürgeci güçtü. Bu üç ülke, Almanya'yı durdurmak için birlikte hareket ettiler. Ve ünlü Sykey-Picot anlaşması ile (16 Mayıs 1916) Ortadoğu'yu, dolayısıyla Osmanlı'yı kendi aralarında paylaştılar.

Ekim Devrimi bu gizli anlaşmayı gün yüzüne çıkardıysa da, Almanya'nın yenilgisiyle Osmanlı'nın elinde kalan topraklar da büyük oranda İngiltere, Fransa, İtalya (İngiltere'ye bağlı Yunanistan) tarafından ele geçirildi. Ordusu dağıtılan ve Anadolu'ya sıkıştırılan Osmanlı'nın tabutuna son çiviler, Sevr'de çakılacaktı.

Sevr'den Lozan'a

Birinci emperyalist paylaşım savaşı (1914-1918) başını İngiltere'nin çektiği blokun zaferiyle sonuçlanmıştır. Her savaş sonrasında olduğu gibi ganimetin paylaşımında "galiplerin hukuku" işleyecektir.

İlk olarak Mondros mütarekesi ile Osmanlı kuşatılır. İçte asayışı sağlamak ve padişahı korumakla görevli silahlı birlikler dışında, tüm silahların teslim edilmesi şartı koşulur. Ordusuz bir devlet haline getirilerek eli-kolu bağlanır. Boğazların hakimiyeti İngilizlerdedir ve İngiliz donanmasının namluları, Saray'a çevrilmiş halde beklemektedir. Yine bu anlaşma gereğince İngiltere, herhangi bir tehdit söz konusu olduğunda, Osmanlı'nın stratejik bölgelerini işgal edebilecektir.

İngiltere, daha önce müttefikleriyle anlaştığı şekilde Musul-Kerkük başta olmak üzere Irak'ta hakimiyetini kurar. Suriye'yi ise Fransa'ya bırakmak zorunda kalır. Savaş bitmiştir ancak, emperyalistlerin ganimeti paylaşma konusunda birbirleriyle mücadelesi bitmemiştir. Yapılan anlaşmaya göre Anadolu'nun bir kısmı İtalya'ya verilecektir. Fakat **İtalya, İngiltere'ye güvenmediği için 1919'da Antalya'ya çıkarma yapar ve orada bir üs kurar. İngiltere, İtalya'nın İzmir'e doğru ilerleme planlarını durdurmak için, Yunanistan'ı İzmir'e saldırtır.**

İzmir'in Yunanistan tarafından işgali, Anadolu'da direniş hareketinin başlamasında tetikleyici bir rol oynamıştır. İşgale karşı olan tüm güçleri birleştirmiş, ulusal kurtuluş savaşını büyütmüş ve Yunan ordusunu Anadolu'dan çıkartmayı başarmıştır.

Esasında Mondros Mütarekesi sonrasında İttihat ve Terakki liderleri, Anadolu'da direnişi başlatma hazırlığına girmişlerdir. Teslim edilmesi gereken silahların bir kısmını kaçıırlar, başında Kazım Karabekir'in bulunduğu Doğu Cephesi (15. Kolordu) dağıtılmaz ve 30 bin askeri ile ulusal kurtuluş savaşının en önemli silahlı gücünü oluşturur. **İttihat ve Terakki'nin başında bulunan Talat ve Enver Paşa, savaş sonrası Ermeni soykırımını başta olmak üzere savaş suçlarından yargılanacakları için Almanya'ya kaçmıştır, fakat Mustafa Kemal, İsmet İnönü, Kazım Karabekir gibi pek çok İttihatçı, Anadolu'ya geçer.** Keza İttihatçılar, ordu ve devlet bürokrasinin hemen her kademesinde varlığını korumaktadır.

İngiltere, Sevr anlaşması ile (10 Ağustos 1920) kazandığı zafere mühür basmayı amaçlamaktadır. Adını Fransa'nın ünlü porselenlerinin üretildiği, Paris yakınlarındaki "Sevr Porselen Fabrikası"nda toplanılmasından alan bu anlaşmaya, Osmanlı padişahı imzayı atar. Fakat Anadolu'da direniş hareketinin başlamasıyla birlikte, biri İstanbul, diğeri Ankara merkezli "iki-lilik iktidar" dönemi yaşanmaktadır. 23 Nisan 1920'de Ankara'da kurulan Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM) Sevr'i kabul etmediğini duyurur.

Ankara Hükümeti'nin emperyalist anlaşmayı kesin bir şekilde reddetmesinde, Anadolu'da başlayan direniş kadar, Rusya'da 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi'nin de büyük rolü vardır. Öyle ki, TBMM'nin dışişleriyle ilgili ilk kararı, Moskova'ya bir kurul göndermek olmuştur. 16 Mart 1921'de imzalanan "Moskova anlaşması" devletlerarası bir belge olarak TBMM'nin tanınması açısından çok önemli bir yere sahiptir.

İç ve dış faktörleri iyi değerlendiren Kemalistler, Sevr'i yırtacak ve emperyalistleri geri adım atmaya zorlayacaklardır. **Bir yandan Bolşevizmin Anadolu'ya yayılacağı korkusu; diğeryandan Kemalistlerin daha savaş sürerken kendileri ile anlaşma çabaları, "evdeki bulgurdan olmama" adına kimi tavizlere razı edecektir.** Yunan ordusunun yenilgisi, başkomutanı dahil subaylarının esir alınması, son noktaya getirmiştir. Lozan'ın yolu böyle açılır.

Her büyük savaşta olduğu gibi, tek tek savaşan güçlerin iradelerinden

Musul-Kerkük, Sevr anlaşmasından önce İngilizler tarafından işgal edilmişti, dolayısıyla "Osmanlı toprağı" olmaktan çoktan çıkmıştı. Sevr'le İngiltere'nin yapmak istediğı, bunu resmi hale getirmektir. Osmanlı padişahı da bu anlaşmayı imzalayarak Musul-Kerkük dahil, bugünkü Irak topraklarını İngiltere'ye bırakmış oldu. Fakat Sevr'i tanımadığını bildiren TBMM, anlaşmanın içeriğini de kabul etmemiş oluyordu. Dolayısıyla Musul'un İngiliz hakimiyetini tanımıyordu. Lozan'a da bu bölgeyi yeniden kendi toprakları içine alma kararıyla gitmişlerdi.

bağımsız ortaya çıkan bir dizi faktör bir araya gelince, taraflardan hiçbirinin engellemediği durumlar ortaya çıkmış ve istemedikleri anlaşmaları imzalamak zorunda kalmışlardır.

Emperyalistler, Lozan'da görüşmelere başlamak için, hem Ankara'yı, hem İstanbul'u temsil edecek heyetleri çağırırlar. Fakat Ankara bunu kabul etmez. Aynı günlerde **padişahın İngilizlere sığınması Ankara Hükümeti'ni rahatlatır. TBMM "saltanatı kaldırılma" kararı alır. Böylece Ankara Hükümeti, tek yetkili makam haline gelir ve Dışişleri Bakanı İsmet İnönü "başdelege" olarak bir heyetle birlikte Lozan'ın yolunu tutacaktır.**

Lozan ve Musul sorunu

Lozan görüşmelerinde en önemli konunun Musul olduğu bilinmektedir. Hemen belirtmek gerekir ki, **Musul-Kerkük, Sevr'den önce İngilizler tarafından işgal edilmişti, dolayısıyla "Osmanlı toprağı" olmaktan çoktan çıkmıştı.** Sevr'le İngiltere'nin yapmak istediğı, bunu resmi hale getirmektir. Osmanlı padişahı da bu anlaşmayı imzalayarak Musul-Kerkük dahil bugünkü Irak topraklarını İngiltere'ye bırakmış oldu.

Fakat Sevr'i tanımadığını bildiren TBMM, anlaşmanın içeriğini de kabul etmemiş oluyordu. Dolayısıyla Musul'un İngiliz hakimiyetini tanımıyordu. Lozan'a da bu bölgeyi yeniden kendi toprakları içine alma kararıyla gitmişlerdi.

Esasında daha TBMM kurulmadan önce Osmanlı meclisi olan "Meclis-i Mebusan", **Musul-Kerkük'ü içine alan "misak-ı milli"yi kabul etmişti. TBMM de, bu yemine bağlı kalacağını ilan etti. Lozan'a bu kararla gittiler.** Musul-Kerkük'ü İngiltere'den alabilmek için çok büyük bir diplomatik savaş verdiler. Hatta Amerikalılarla görüşüp bu bölgenin kendilerine bırakılması karşılığında ABD'li şirketlere kolaylık sağlayacaklarını bildirdiler. Fakat o yıllarda ABD'nin gücü, varolan durumu değiştirebilecek büyüklükte değildi.

İngiliz emperyalizmi için Irak toprakları, zengin petrol yatağı barındırdığından vazgeçilmez önemdeydi. Fransa'nın da burada gözü vardı. İngiltere, Suriye'yi Fransızlara bırakarak onu razı edebilmişti. İngiltere'nin ısrarındaki en önemli faktör, 1911 yılında İngiliz Donanma Bakanlığı'na getirilen

W. Churchill'in petrolün geleceğini keşfetmiş olmasıdır. Almanya'yı ancak denizde yenebileceklerine, bunun için de İngiliz donanmasının modernleşmesi gerektiğine inanan Churchill ve Amiral Fisher, petrolün başta savaş araçlarında olmak üzere en önemli yakıt olacağını kavradılar. Savaşın bitimine doğru 1918 Temmuz'unda İngiliz Donanma Bakanlığı'nın hazırladığı dosya bu bakımdan dikkat çekicidir. (Dipnot: 1)

Petrolün önemini kavrayan tabi ki, sadece İngilizler değildi. Diğer emperyalistler de petrolden dolayı bu bölgeye göz dikmişlerdi. Emperyalistlerin bu bölgeye artan ilgisini sezen Osmanlı padişahı Abdülhamit, oraların tapusunu üzerine geçirerek kişisel arsası haline getirmişti. Fakat bu durum bile Musul'u kaybetmeyi engelleyemedi. Sonrasında Abdülhamit'in varislerinin bölgenin dellerinin özel malı olduğunu ileri sürerek hak iddia ettikleri söylendi. Körfez Savaşı sırasında ise, Musul-Kerkük'ün petrollerinden Türkiye'ye belli bir pay verildiği konuşulur oldu.

Gerçek şuydu: **Lozan'da masaya oturan Türkiye, Musul-Kerkük bölgesinin kendi hakkı olduğunu iddia ediyor. Türkiye açısından, bölgenin yeraltı zenginlikleri kadar, "doğal sınırlar" olması ve güvenlik boyutu var. Tabi ki, Kürt sorunu bu tartışmanın en önemli konusu.** (Bu konuya aşağıda döneceğiz.) Başta Musul olmak üzere bazı noktalarda anlaşma sağlanamayınca görüşmeler kesiliyor. İkinci kez biraraya geliste ise, anlaşmazlık konuları, İngiltere ve Türkiye arasında yapılacak ikinci görüşmelere bırakılıyor.

1926'da yapılan anlaşma ile, Irak'ın bu bölgeden alacağı payın yüzde 10'unun 25 yıl süreyle Türkiye'ye verilmesi karara bağlanıyor. Fakat bölgede petrol üretimi, 1932'den sonra başlıyor. Irak, 1952 yılında sürenin dolduğunu belirterek ödemeyi durduruyor. Çünkü Irak, anlaşmanın yapıldığı tarihi baz alıyor. Türkiye ise petrol üretiminin başladığı tarihi. Buna göre 5 yıl daha ödeme yapılması gerekiyor ve Irak'tan 35 milyon dolar alacaklı çıkıyorlar. 1958 yılında Irak'ta askeri bir darbe gerçekleşince, alacakların lafı edilmez oluyor. Buna rağmen her yıl bütçeye Musul petrolleriyle ilgili 'tahmini gelir' olarak bir rakam koyuyorlar. 1986'da Saddam'ın Özal'dan "ricası" ile Özal'ın "bir daha bütçeye böyle bir kalem yazılmaması" talimatı vermesiyle konu kapanıyor.

Bunlar, ilk olarak Körfez Savaşı sırasında gündeme gelmiş ve tarihçesi ortaya serilmişti. Şimdilerde yeniden tartışılması ise, Musul operasyonuna Türkiye'nin dahil olma girişiminden kaynaklanıyor. Savaş koşullarında ortaya çıkan "akbaba refleksi" sahneleniyor. Faizler de katılarak sterlin üzerinden, ya da petrol varili hesabıyla büyük meblağlar çıkartılarak iştahlar kabartılıyor. Yazının başında da belirttiğimiz gibi, bütün bu yaygaralar, "tarihsel hak" iddiaları, savaşı kitlelerin gözünde meşrulaştırma ve çocuklarını ölüme göndermeye ikna etme çabasıdır.

Lozan ve Kürtler

Türkiye açısından Lozan anlaşması, savaşta kazandıklarını "masa"da da kabul ettirmek ve TBMM Hükümeti'nin tek temsil gücü olarak uluslararası düzeyde tanınması, meşru hale gelmesidir. **Lozan'da atılan imzalar, Osmanlı İmparatorluğu yerine, yeni Türkiye Devleti'nin kurulmuş olduğunun ilanıdır. Zaten Lozan'ın hemen ardından 23 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilan edilecektir. Onun için Lozan'a "Türkiye'nin tapusu" denmiştir.**

Buna rağmen "Lozan zafer mi, yenilgi mi" tartışması, o yıllarda da yapılmıştır. Musul'un ikili görüşmelere bırakılmasını, "misak-ı milli'ye ihanet olarak görenler, "başmüzakereci" olarak İnönü'nün değişmesi isteyenler vardır. Fakat M. Kemal, her aşamada İnönü'nün arkasında durur. Zaten görüşmelerin sürdüğü günlerde sürekli haberleşmekte ve Ankara'dan yönetmeye çalışmaktadır. Bunu Nutuk'ta kendisi bizzat anlatmıştır. Yani Lozan, Atatürk'ten habersiz, İnönü'nün inisiyatifiyle kotarılmış bir anlaşma değildir. Fakat Atatürk'e doğrudan saldırmaktan çekinenler, hedefe İnönü'yü çakmıştır. Şimdilerde Erdoğan'ın "O anlaşmada masaya oturanlar, anlaşmanın hakkını veremediler!" diyerek bir kez daha İnönü'yü hedeflemesi gibi...

Türkiye ve Türkler açısından bu kadar önemli olan bir anlaşma, o döneme kadar İran ve Osmanlı arasında iki parçaya bölünmüş şekilde yaşayan Kürtler açısından; Irak, Suriye, İran ve Türkiye olmak üzere dört parçaya bölünmek ve yeni asimilasyonlara, katliamlara uğramak demektir. Bu yüzden **işbirlikçiler dışında genel olarak Kürtler, Lozan'a karşıdır. Ulusal kurtuluş savaşı döneminde Kemalistlerin vaatlerine**

kanmış olmak, sonrasında Kürt halkına büyük sıkıntılar vermiştir.

Mustafa Kemal, değişik yer ve ortamlarda duruma uygun konuşmalar yapan bir liderdir. Saltanat ve hilafet dışında kalan tüm kesimleri birleştirmek, farklı çıkarları kendi potasında eritmek için, her yolu meşru görmüştür. Bu, onun pragmatist çizgisinin doğal sonucudur. Sınıfsal olarak temsil ettiği burjuva sınıfına da uygundur. Her ulusal burjuva gibi, kendi pazarını kurmak istemiş, kendi ulusunu yüceltmıştır. Başka türlüşünü beklemek, eşyanın tabiatına aykırıdır.

Özellikle de Kürdistan'ı 'misak-ı milli' sınırları içinde tutmak için Kürtlere bir çok vaatte bulunmuştur. **Sadece TC sınırları içindeki Kürt bölgesini değil, Musul-Kerkük'ü de almak için, Lozan öncesinde "özerklik"ten, "kendi kendini yönetme hakkı"na kadar çok şey söylenmiştir.** Amaçlarına ulaştıktan sonra ise, Kürtlere verilen vaatlerin hiç birinin tutulmadığını biliyoruz. 1924 Anayasası dahil temel hiçbir belgede Kürt ve Kürdistan geçmez. Aksine 'tek dil, tek ırk, tek millet' argümanı ile şoven milliyetçilik körüklenmiş, bunu sürekli kılmışlardır.

Fakat **Lozan dahil tüm uluslararası toplantılarda, Kürtleri Türkiye sınırları içinde tutabilmek için, her tür kılıf uydurulmuştur.** Örneğin Lozan'da "Kürtlerin, Türkler gibi Turan soyundan geldiği ve yüzyıllarca içiçe yaşadıkları, mecliste Kürt vekillerinin bulunduğ, Kürtlerin TC içinde kalmayı tercih ettikleri" gibi savlar ortaya atılmış ve bunlar, çeşitli belgelerle kanıtlanmaya çalışılmıştır. TBMM'de yeralan Kürt milletvekilleri de bu yönde kullanılmıştır.

Lozan'da Kürtlerle ilgili 'referandum'u öneren, "Kürtler, Araplarla mı yoksa Türklerle mi yaşamak istiyorlar, kendileri karar versinler" diyen, Türk heyetidir. Böyle bir oylamanın kendi lehlerine sonuçlanacağından emindirler çünkü. Ancak bu öneri, İngiliz hükümeti tarafından reddedilir. Görüşmelere İngiltere adına katılan Lord Curzon, "plebisit (referandum-bn) bir milletvekilinin ya da kralın seçiminde işe yarayabilir. Ama sınırın nereden geçeceğini, birbirine girmiş halklardan oy vererek kararlaştırmasını istemek söz konusu olamaz" der. Elbette o da İngiltere'nin çıkarları gereği böyle konuşmaktadır. Türk heyetinin Kürtlere ilgili öne sürdükleri savları ise adeta

Atatürk, Kürdistan'ı 'misak-ı milli' sınırları içinde tutmak için Kürtlere bir çok vaatte bulunmuştur. Sadece TC sınırları içindeki Kürt bölgesini değil, Musul-Kerkük'ü de almak için, Lozan öncesinde "özerklik"ten, "kendi kendini yönetme hakkı"na kadar çok şey söylenmiştir. Amaçlarına ulaştıktan sonra ise, Kürtlere verilen vaatlerin hiç birinin tutulmadığını biliyoruz. 1924 Anayasası dahil temel hiçbir belgede Kürt ve Kürdistan geçmez. Aksine 'tek dil, tek ırk, tek millet' argümanı ile şoven milliyetçilik körüklenmiş, bunu sürekli kılmışlardır.

dalga geçerek şöyle yanıtlar: "Kürtlerin Türk soyundan olduğunu tarihte ilk defa bulup çıkaran, Türk Temsilci Heyeti olmuştur... Ankara'nın Kürt milletvekillerine gelince, onların nasıl seçilmiş olduklarını kendi kendime sormaktayım... Bütün bu insanların doğrudan doğruya atanmış oldukları ve bunlar arasında bir takımının dil bilmedikleri için Meclisin çalışmalarına katılmadıklarını herkes bilmektedir..." (Musul-Kerkük Olayı, H. Bülent Demirbaş sf: 58-59)

Y. Serhat Bucak da Özgür Gündem'de yayınlanan bir yazısında, Türk heyetinin savlarıyla ilgili benzer itirazları dile getirir. Dahası Lozan'da kullanılan Kürt milletvekillerinin hazin sonlarını da ortaya koyar.

"Kürtlerin Lozan'da kendi hür iradeleri ile TC'nin kuruluş sözleşmesine katılımları söz konusu değildir. İnönü, Lozan'a gittiğinde yanında birkaç milletvekilini birlikte götürmüş, ancak hiç kimse bu delegelerin görüşlerine başvurmadığı gibi, yine bu delegeler toplantılara dahi alınmamışlardır. Kendilerine 'biz Türk kardeşlerimizle birlikte yaşamak istiyoruz, biz bu devletin temel grubuyuz' diye Lozan Konferansı'na telgraf çektilen milletvekillerinin kimisi darağacına yollanmış, kalanları da sürgüne gönderilmiştir. Kemalist rejim, kendisine sadık insanları bile Lozan'dan sonra ayakları altında paspas olarak kullanmıştır." (28.10.04)

Kürt ulusal hareketinin değişen görüşleri

Bugüne dek Kürt ulusunun haklarını savunduğunu iddia eden tüm örgütlerin ortak noktaları, Lozan'a ve Kemalizm'e karşı olmalarıdır. Fakat **Öcalan'ın 1999'da tutsak düşmesinin ardından yaptığı "savunmalar"la bu gelenek bozulmuştur. "Paradigma değişikliği" adı altında PKK'nin o güne dek savunduğu hemen tüm görüşler, "resmi ideoloji"nin tornasından geçirilir ve Öcalan'ın ağzından yinele-**

nir. (Dipnot: 2)

Bu durum Öcalan'ın "savunmaları"yla ve sadece o dönem ile sınırlı kalsa, üzerinde fazla durmak gerekemeyebilirdi. Fakat o yıllardan itibaren PKK'nin de temel görüşleri haline geldi ve tüm süreci belirledi. Yıllar yılı "açılım", "çözüm" denilerek AKP hükümetiyle uzlaşıldı mesela. Sadece bu kadarla da kalınmadı. "Amaca giden her yol mubah" pragmatizmi, Kürt ulusal hareketini emperyalistler ve

işbirlikçileriyle uzlaşmaya ve bunu meşrulaştırmaya götürdü. Ona eklenen Türkiye devrimci hareketinin de anti-emperyalist niteliğini kemirdi. Bugün PYD'nin ABD ile açıktan birlikte hareket etmesine bu kesimlerce bir karşı çıkış, bir uyarı, eleştiri dahi yapılmıyor. Bu durumda bırakalım anti-emperyalizmi, anti-ABD'cilik bile sorgulanmaya muhtaç oluyor.

Öcalan, bizzat ABD'nin hazırladığı uluslararası komplo ile tutsak alınmıştır, fakat "savunmaları" dahil hiç bir belgede, ABD aleyhinde tek bir sözü yoktur. Hatta ABD'nin başını çektiği emperyalizmin Balkanlardaki politikasını, Kürt sorununun çözümü için önerebilmiştir. *"Bosna, Kosova, daha önceki şiddetin bir an önce durmasının ve sonuçta barış görüşmelerinin çözüme kavuştuğunu, çağdaş yolun bu olduğunu kanıtlamaktadır."* (Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Bildirgesi, Mem Yayınları sf 133, abç)

Aynı şekilde ABD ve işbirlikçilerinin Latin Amerika'daki gerilla örgütlerini tasfiyeyi amaçlayan "barış görüşmeleri" de övülmekte, Türk egemenlerine bu yol tavsiye edilmektedir. Zaten "çözüm süreci"ne böyle başlanmıştır. Sürecin AKP tarafından bozulması, yeni emperyalist savaşın geldiği bugünkü nokta ile ilgilidir.

Öcalan-HDP heyeti arasında İmralı'da yapılan görüşmelerde, Öcalan'ın PYD'yi sürekli olarak ÖSO ile birlikte hareket etmeye çağırması, Türkiye'nin Suriye politikasına uygun hale getirme çabasıdır. "Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa" adıyla Mezopotamya Yayınları tarafından yayınlanan "İmralı notları" bu görüşmelerde Suriye'nin çok önemli bir yer kapladığını göstermektedir. Türk egemenleri, "çözüm süreci"ni Suriye savaşında ellerini güçlendirmek için kullanmıştır. **Öcalan'ın izin verilen ünlü Newroz mesajlarında "İslam kardeşliği"ne yapılan vurgular, Çanakkale ve "misak-ı milli" hatırlatmaları, hepsi Kürt halkını ABD-AKP çizgisine uyumlu hale getirmeye dönüktür.**

"İmralı notları"nda Öcalan'ın da *"Halep'in kuzeyinden başlar misak-ı milli"* dediğini görüyoruz. Ve AKP hükümetine *"oraya tel örgü dikmek yerine sınırları kaldırmalısın"* diye seslenmekte, *"El Nusra gibi çeteleri destekleyeceğine, İran'ın Hizbullah'ı desteklemesi gibi, PYD'yi*

"Amaca giden her yol mubah" pragmatizmi, Kürt ulusal hareketini emperyalistler ve işbirlikçileriyle uzlaşmaya ve bunu meşrulaştırmaya götürdü. Ona eklenen Türkiye devrimci hareketinin de anti-emperyalist niteliğini kemirdi. Bugün PYD'nin ABD ile açıktan birlikte hareket etmesine bu kesimlerce bir karşı çıkış, bir uyarı, eleştiri dahi yapılmıyor. Bu durumda bırakalım anti-emperyalizmi, anti-ABD'cilik bile sorgulanmaya muhtaç hale geliyor.

desteklemesi gerektiği" söylenmektedir. (Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa, sf: 182)

Bir başka görüşmede ise şunları söylüyor: *"1925 sonrası 'misak-ı milli'nin parçalanması, aslında Kürt parçalanmasıdır. Musul, Kerkük ve Halep'in kuzeyi Kürt bölgeleridir. O dönem aslında parlamento da bulunan Kürt vekiller, 'Kürt coğrafyasını böyle dışarıda bırakamazsınız' diye kıyameti koparıyor. Bizler Ortadoğu Konfederasyonu derken bunun yeniden canlandırılmasından söz ediyoruz."* (age, sf 41)

Öcalan'ın bu sözlerini, son kitabı "Rojava'da aktaran Fehim Taştekin, ardından şu yorumu yapıyor: *"Suriye krizi boyunca verilen refleksler dikkate alındığında, 'Yeni Osmanlılık' tahayyülün Türk yüzünde Ahmet Davutoğlu, Kürt yüzünde Abdullah Öcalan vardı. Birbirini görmeyen, birbirini anlamayan iki yüz..."* (Rojava-Kürtlerin Zamanı, İletişim yay. Sf 204)

Yukarıda belirttiğimiz gibi savaşlar, her zaman savaşa müdahil olanların, irade ve isteği doğrultusunda ilerlemez. Hele ki dünya savaşı gibi aktörlerin çok olduğu ve her birinin farklı hamleler yaptığı savaşlarda bu daha geçerlidir. Öncesinde planlanmayan, hiç hesapta olmayan faktörler ortaya çıkar. Bu durum, ittifakları, safları, hedefleri değiştirmek zorunda bırakır. Hiç kimsenin isteklerinin tam karşılanmadığı durumlar oluşur. Suriye savaşı ve en son Musul operasyonunda bunların hepsini görebiliyoruz. **Savaşın bu özgün durumu, ABD-AKP ittifakını da sarsmış ve onu farklı arayışlara itmiştir. "Çözüm süreci"nin son bulması da bu çatırdamanın bir sonucudur.**

Bugün gelinen aşamada PKK-PYD bu savaştan en kazançlı çıkan örgüt görünüyor. Bunda Öcalan'ın çağrılarına rağmen PYD'nin farklı bir siyaset izlemek zorunda kalması belirleyici olmuştur. ÖSO'nun PYD'nin taleplerini kabul etmemesi, diğer yandan Esad rejiminin kendi çıkarları gereği PYD'ye göz yumması gibi faktörler, "üçüncü yol" denilen, iki tarafa mesafeli duruşu getirmiştir. Öcalan yer yer "üçüncü yol"u benimseyen sözler de sarfetmiştir, fakat bunlar savaşının kesinleştiği noktada söylenmiştir. Öcalan'ın pragmatizmi hem öyle hem böyle konuşmaya uygundur. Fakat her aşamada ısrarla PYD'yi ÖSO ile ittifak yapmak konusunda zorlamaya devam etmiştir.

Savaş henüz bitmiş değil. PYD'nin

başlangıçta izlediği bu görece bağımsız çizgi, bugün ABD ile işbirliğine evrilmiş durumdadır. Bu durum Rusya ve Suriye rejimi ile ilişkilerini farklılaştıracaktır. Dahası Rakka operasyonuna katılması durumunda, Arap halklarının tepkisini de üzerine çekecektir. **Savaşın sonunda Rojava'da bir Kürt federasyonu ya da özerk bir yapı oluşsa dahi, geleceği oldukça sorunlu ve kırılgan olacaktır.** Savaşa ve sömürüye karşı tüm halkları birleştirip sosyalizme yürünmediği taktirde, geçici başarılar elde edilse bile, nihai zafer elde edilemeyecektir. En fazla sömürücü sınıfların ulusal yapısının değiştiği ama sömürünün devam ettiği bir yapı ortaya çıkacaktır. Bunun da kapitalizme özgü sorunları çözemeyeceği, dolayısıyla halklar arası sürtüşmelere yol açacağı ortadadır.

Sonuç yerine

Yazımızın başında, savaş dönemlerinde egemen sınıfların kitlelerin gözünde savaşı meşrulaştırmak ve onları savaşa sürükleyebilmek için "tarihsel haksızlıkları giderme" argümanını öne çıkardıklarını söylemiştik. Türk egemen sınıflarının da Lozan, Musul-Kerkük, misak-ı milli tartışmalarını, hep böyle dönemlerde yükseltmesi, bunun bir kanıtıdır. Bir de geçmişi imparatorluğa dayandığı, onun mirasını devraldığı için, fetihçi-yayılmacı duyguları kabartabilmektedir. Dün "Adriyatik'ten Çin'e" ya da "Yemen'den Galicya"ya diye atılan nutuklar, bugün "Halep'in kuzeyinden Musul'a" çizilen "misak-ı milli" sınırlarına, "Lozan'da kaybettiğimiz topraklar"a evrilmiştir.

Ancak ortaya çıkan fırsatlar ve ondan yararlanma isteği ile onu başarabilme şansı ve olanağı aynı şeyler değildir. Bu arzu ile, onu gerçekten başarabilme gücünü birbirine karıştırmamak gerekir. Emperyalist sistemde, hegemonya ve nüfuz alanları için yürütülen mücadelenin başarısı, imkanlarla değil, güç ilişkileriyle belirlenir. Bu sistem içerisinde, sermaye ve güç oranı dışında başka bir paylaşım kuralı olabileceğini sanmak, emperyalizmin temel özelliklerinden hiçbir şey anlamamak demektir.

Bunu egemen sınıflar çok iyi bilmektedir. Ancak bunu bilmeleri, bu tür demagoji ve yalana başvurmalarına engel değildir. Kitleleri manipüle etmek için, özellikle savaş dönemlerinde buna ihtiyaç duyarlar. Egemen sınıf sözcülerinin görevi de budur. Hatta bu demagojilere

ne kadar teorik kılıflar uydurur, tarihsel göndermelerle haklılık zemini yaratabilirse, o kadar başarılı sayılırlar. Tıpkı Körfez Savaşı'ndan bu yana tarihi gerçeklerle oynadıkları ve Türkiye'yi 'bölgesel güç', 'lider ülke' gibi abartılı yaftalarla büyüttükleri gibi...

Ortadoğu gibi zengin petrol yataklarının bulunduğu bir bölgede, hegemonya rekabetinin gerçek aktörleri; ABD, AB, Rusya gibi büyük emperyalistlerdir. Türkiye bu arenada başa güreşemez. O yüzden tercihini, bir emperyaliste karşı, diğerinin yanında saf tutarak yapmaktadır.

Tarihsel deneyimler de göstermiştir ki, hiç bir emperyalist ülke, aslan payını garantiye almadan, kimseyle paylaşmaya yanaşmaz. Hele ki, Türkiye gibi kendi iç pazarına bile egemen olamayan bir ülkeye hiç şans tanımaz. Dolayısıyla **Türkiye'nin bölgede önemli bir rol oynayabileceği, kendi nüfuzunu kurabileceği üzerine ortaya atılan tüm görüşler, maddi temelden yoksundur, demagojiktir ve defalarca kez çıkmıştır.** Bugün de onca şişirmeye rağmen, aynı akıbetle karşı karşıyadır.

DİPNOTLAR

(1) "İngiliz İmparatorluğu'nda petrol durumu" başlıklı dosyada, "İran ve Mezopotamya petrol havzalarını kontrol eden gücün, gelecekte hidrokarbür kaynaklarından yararlanma olanağını da elde edeceği" belirtiliyordu. Ve İngiltere'nin "İran ve Mezopotamya'da elde ettiği petrol sahalarının yanı sıra Britanya İmparatorluğu topraklarında ileride açılacak petrol kuyularını ne pahasına olursa olsun korumalı ve hangi kisveye bürünürse bürünsün, herhangi bir yabancı çıkarın müdahalesine izin verilmemeli" deniyordu. İngilizler, bu kararlar ışığında, savaş sonrası da petrol bölgeleri üzerindeki tahakkümünü korumada ısrarlı oldular.

(2) "Kürt Sorununda Demokratik Çözüm Bildirgesi" adıyla Mem Yayınları tarafından basılan Öcalan'ın "savunmaları"nda, ordu, misak-ı milli, Kemalizm hakkında önceki görüşleriyle yüzseksen derece zıt görüşler ifade edilmiştir: "Türkiye'yi Misak-ı Milli olarak başta ortak bir vatan olarak kabul, hem Kürtler hem Türkler için bir ulusal yemin olarak kabul edilir." (sf: 122) "Ortak hareket ve bunda Atatürk'ün kurucu rolü, bugünkü vatanın gerçekleşmesinin esas nedenidir. Buna hep minnettarız. Bunu tartışmak bile tarihe saygısızlıktır, kendini tanımamaktır." (sf: 124) "Atatürk'te ne özel bir demokrasi karşıtlığı, ne de Kürt aleyhtarlığı söz konusudur." (sf: 41) "Ordu en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor... Ordu bugün demokratik aşamanın karşısında bir tehdit değil, tersine sağlıklı aşama yapmasının ve işlenmesinin teminat gücü konumundadır." (sf: 97)

Irak'ın ABD tarafından işgalinin arifesinde Türk egemenlerinin Irak'a dönük hak iddialarını pekiştirecek tarzda şunları da söylemiştir: "Kürtlerin en ağırlıklı bölümü, yüzde yetmişlere varan kısmı Türkiye'de olduğu için, diğer parçalar veya alanlardaki Kürtler ve birlikte yaşadıkları Türkmenler de Misak-ı Milli gereği Türkiye'den sayılırlar." (sf: 124 abç) "Misak-ı Milli'nin dışında kalan parçalar-daki Kürt-Türkmen topluluklarına, en azından yaşadıkları devlet içinde soykırıma uğramadan demokratik kimlikleriyle yaşamalarına, Türkiye Cumhuriyeti'nin yardımı hem ahlaki hem siyasi bir görevdir diyorum. Bir başka devletin iç işlerine karışma değildir. Tarihi ve insani bir yaklaşımdır." (sf: 162, abç) "Türkiye'nin iç barışından aldığı güçle, bölgede lider ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu'da liderlik dönemi, Ortaasya'dan Balkanlar ve Kafkaslar'a kadar etkili olma anlamına gelecektir... bir çok çelişki ve sorun olan bu bölgelere **haklı bir müdahale** ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır." (sf: 165 abç)

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ
Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephe-sinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşa-nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleş-tirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümü için.

İLK KURŞUN
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-şım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluş-turarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem: 3 KASIM SEÇİMLERİ
Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI
Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkenceye direnme oranını düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketi-nin tikanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PIŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE
Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-şımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ
Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlamakla iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI
Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşulla-rında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ
Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI
Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK
Derleyen: Osman Yaşar Yoldaşcan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'ü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER
Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-monyasını ele geçirme savaşı; bunun Türkiye'ye yansımaları; 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM
Derleyen: Hacı KÖSE
"Yeni insan"ı yaratmak, insani erdemleri öne çıkarmak için; kapitalist ideolojik bombardmana karşı, sosyalizmin savunusu.

BU DAHA BAŞLANGIÇ Daha fazla haziran
Derleyen: M. Ali DOĞAN-Aslan TEL
Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ülkeyi saran Haziran Ayaklanması'na, yaşayanların gözünden objektif bir bakış

FEMİNİZM Mİ SOSYALİZM Mİ?
Derleyen: Z. Poyraz-H. Çabuk
Feminizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve emekçi kadının kurtuluşunun, emekçi erkeklerle birlikte, burjuvaziye karşı sınıfsal savaşım vermekten geçtiğini anlatıyor.

Bak çocukların gözlerine

UMUDU KESME YURDUNDAN!

“Nasıl başlarsa fırtına
Öyle diner birdenbire
Bir ışık parlar yeniden
Karanlıklar arasından
Umudu kesme yurdundan

Şahdamarın vurulsa da
Dört bir yandan sarılsan da
Işık yener karanlığı
Bak çocukların gözlerine
Umudu kesme yurdundan

Kara kışın buzu bile
Sürmedi sonsuza kadar
Bahara döndü sonunda
Filiz sürdü kar altında
Umudu kesme yurdundan...”